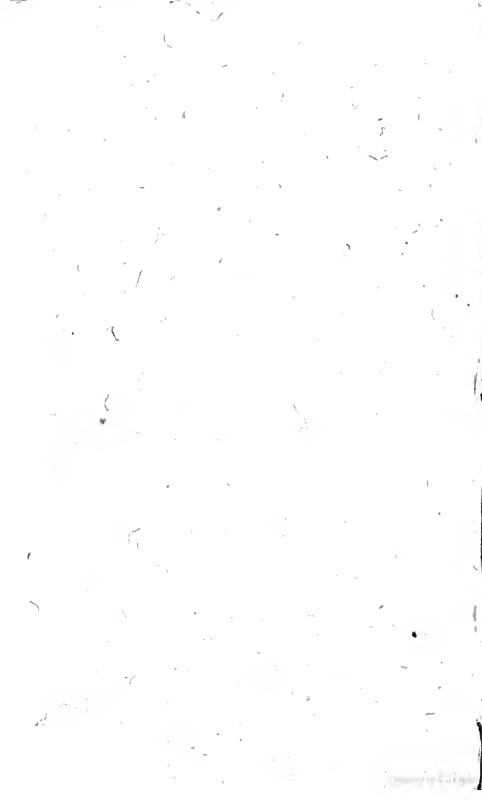
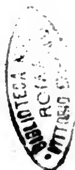

IHS

BALDVINI CABILLIAVI E SOC. IESV
MAGDALENA.

ANTVERPIÆ,
EX OFFICINA PLANTINIANA,
Apud Balthasarem Moretum, & Viduam
Ioannis Moreti, & Io. Meursium.
M. DC. XXV.

ILLVSTRISSIMO ET REVERENDISSIMO S. R. E.

CARDINALI FRANCISCO BARBERINO.

OLIM *felicissima illa Domini sui hospes, ab inhospitali Ioppes litore, nescio, maiore periculo, an feliciore successu, Mas-*

 siliam

ſiliam appulerit Nunc eadem, ſecuriori, trans Alpes, contendit itinere, & à ſolitudine ad Vrbem omnium Principem audaci cœpto properat : è tenebris nimirum, ad lucem; è ſquallore, ad amœniora gaudia; è Pœnitentiæ ſuæ carcere, ad Illuſtriſſimum publicæ famæ theatrum : &, vt olim Magdalenæa illa cymba, apparatu nautico & armamentis deſtituta, nequidquam ventis indignantibus, barbari elementi ſpumantes euicit minas; ita nunc, nullis licet ſepta præſidijs, ſola in Italiam hactenus ſibi ignotam, per Alpinos ſcopulos, curſum dirigit; atque adeò exclamat:

—Per

—Per tot diſcrimina rerum
Tendimus in Latium.—

Verùm ne in portu naufragium. Vereor enim ne vbi, in ſacroſancto illo Purpuratorum Patrum ſenatu, omnium oculis ſe intuendam obtulerit, iterùm, vt olim, inuerecundiæ ſuæ damnum referat; vt quam cultus venuſtior nullus exornat: à quo imparata & naufraga, rubori ſuo præſidium ab Illuſtriſſimâ BARBERINA *Purpurâ mutuatur.*

Patere itaque, vt fimbriam Tuam verecunda hæc MAGDALENA, *manu & ore, verrat; &, in tantâ peregrinorum turbâ, hoc Iubilei anno, pias, non iam Pœniten-*

tis, ſed amantis, non dico gemmas, ſed lacrymas, PVRPVRAE TVAE *inſpergat.*

Ita voueo, Deumque Opt. Max. obteſtor

Illuſtriſſ. PVRPVRAE TVAE

Humillimus in Chriſto ſeruus

Balduinus Cabilliauus.

LIBER PRIMVS.

MAGDALENA PECCATRIX.

ELEGIA I.

Sub Amorum myrto MAGDALENA *se comit.*

CERNE, puellares inter Dux incly-
ta turmas,
Illa Dionæi gloria prima chori,
Magdala myrtigenâ desidit inerma sub vmbrâ,
Et Cypriâ doctas erudit arte manus:
Crinali dispungit acu, fingitque capillos
Ad speculum,& crispo vibrat in angue comas:
Et minio mentita rosas, verisque pudorem
Purpureum, pictis floret amœna genis.
Aut fusco stibio candentes fascinat orbes,
Cerussâve nouas spargit in ore niues:
Aut frontis dispungit ebur viridante smaragdo,
Armatasque onerat diuite torque manus.
Dux Amor hæc inter vinctis trahit otia pennis,
Quæque leuem sequitur ludicra turba ducem.
Tot sese agglomerant lateri, chorus ales,amores,
Quot breue Cecropiæ ver populantur apes.

Sustinet hic speculum, dentem ille ministrat eburnum:
Hic pigmenta vouet, ille flabella ciet.
Pars teretes vittas, pars textile sufficit aurum:
Vnus odoris opes suggerit, alter aquas.
Deniq; suppeditat gēmas genus omne, vel aurū,
Cyprigenæ fallax turba satelles heræ.
Vidi ego, qui vario plectens è flore corollam,
Illinit infidis toxica blanda rosis.
Vidi ego, qui picto prætexens ora flabello,
Ventilat arsuras ima per ossa faces.
Vidi ego, qui dans plectra, necis det sceptra sagittas.
Vidi ego, qui miscens vina, venena dedit.
Vidi ego, qui speculi clypeū dans, expedit ensem.
Sic cùm blandus amat, perfidus odit Amor.
Vidi ego qui torques dās, spargat vincula plantis,
Quæ texit tacitis noxia longa moris.
Est, roseas viridi qui misceat angue corollas:
Est, qui purpureis senta det arma rosis.
Sic dolus armatis intexit retibus enses:
Armat enim sæuis blanda pericla minis.
O miseros! quos dulce nefas, Cypris ambit, & error,
Quosque capit blandis ille vel illa malis.
Magdalin in primis; quæ dum colit orgia mundi,
Oppetit igniuomis præda relicta feris.
Sic mala dum sequitur fallacis præmia mundi,
Funeream in taxum Cypria myrtus abit.
Et quisquam vsque adeò demens, qui gaudia vitæ
Carpat, vt hinc mortis spicula dira legat?
Dona,

Dona, vel insidis lege mista pericula donis;
Hinc luctum, inde leges gaudia, vtrimque necem.

ELEGIA II.

Cupidines in myrteto Amorum MAGDALENAE *insidias struunt.*

LVX erat, argenteis cui flamma coruscat ab armis,
Quâ vibrat in festâ tela Cupido manu.
Hîc vbi celsa leues posuêre cubilia fratres,
Maternâ in siluâ queis torus arbor erit,
Myrtus amœna viret, Solymæ laus inclyta siluæ:
Hospita silua lupis, myrtus amœna viret.
Hîc omni folio, folijsque sub omnibus vmbris,
Ludit in arboreis turba petulca comis:
Et tremulâ pennâ leue palpitat agmen Amorum,
Quos parit è conchâ Cypride spuma sali.
Hîc fundit socio mistas cum baccare baccas,
Idalioque pluit munera lecta solo.
Pars violis sua tela, crocoque, rosisque coronat:
Pars fera miscet apum spicula tincta fauo.
Pars laqueos tenui textos de vellere spargit:
Aurea mala cauo grandinat ille sinu.
Pars memori sculpit victurum in cortice nomen,
Sera diu vt viridem Magdalin hora legat.
Forsan & ora proci iungit, sponsive figuram;
Alter vt alterius ducat ab igne facem.
Est & Acidalio qui tela minatus ab arcu,
Sæua sagittiferas vertat in arma manus.

Hîc pluit Eois intexta monilia gemmis,
Aſt alibi mortis tela Cupido ferit.
Forſitan his vrit iam Magdalin ille ſagittis,
Forſitan auratâ compede dulcè rapit:
Ignaramque doli cæcis, heu! occupat armis
Sons Amor, & ſonti natus Amore furor.
Et certè myrti paſſim inſidiante ſub vmbrâ,
Ceu ſcopus his iaculis obuius, illa ſedet.
Cypris enim diro iucunda pericula ludo
Ludere docta, nocens vulnera mille ferit:
Igneaque vrendis defigit tela medullis,
Sed quibus vda mero cuſpis, & vncta fauo eſt.
Seu potiùs dulci mors armat acerba veneno,
Vnde rapit præceps error, & ardor edit.
Sic propior propiorque nigro deſidit Auerno,
Cui flammat teneras Cypris arundo fibras.

ELEGIA III.

Amorum inſidiæ.

PROPTER aquæ riuum myrti frondente theatro,
Dum ſedet arcani neſcia Nympha doli,
Et ſpeculi mimo meditatur in æquore vultum,
Arridet nitidâ fronte polita Charis.
Hæc inter tremulis chorus ales oberrat in alis,
Alternâque redux fraude recurſat Amor:
Et micat articulis, trepidâque loquacia carpit
Fila manu, & ſurdas erudit arte lyras.
Tale Si non inſidus Amor dat ab arbore ſignum,
Et piceâ è taxo flammat, agitque facem.
Quin etiam aëriâ mors ardua de cypariſſo
Into-

Intonat horrificas ad ſua tela faces,
Septenas ramoſa vias vbi compita ſcindunt,
Hac & ſeptenas mors iubet ire feras.
Effera turba truci circùm bacchata tumultu,
Heu! malè ſecurum cingit vbique latus.
Hinc ſæui ira lupi, premit inde draconis hiatus,
Hinc pardi rabies, tigridis inde furor:
Omnigenûmq; vlulât circũ horrida ſæcla ferarũ,
Quas parit è Stygio Cypris oborta lacu,
Cocytuſque nigrans paſcit liuente veneno,
Aut piceo nutrit torua Megæra ſinu.
Quidquid & inceſto ſibi mundus adulter ab Orco
Parturit, exacuit dente vel vngue minas.
Hîc ſcelus omne, timorq;, dolorq;, neciſq; libido,
Et furor, & cæco nata furore lues.
Quin etiam locus inſidiis cæciſque periclis
Opportunus: obit fraus malè fida nemus.
Ecce, leui ſpargunt nebulâ caua retia myrtum,
Quæ texit tereti Cypria lena comâ.
Quot tenues animas filo capit aucupe nubes
Textilis, & cæcis implicat illa dolis!
Nec ſatis hoc: laqueos pedibus ſubtexit auaros:
Rete caput, fallunt vincla doloſa pedes.
Quis locus effugio eſt, Cælum ſi militat Orco,
Et parat aëriis Styx fera bella plagis?

ELEGIA IV.

Proſopopœia Timoris diuini, arcentis Cupidinem.

MILLE per ambages quacumq; volubilis error
Me rapit incertum, deuia regna ſequor.

Sed quisnam strepit hinc, strepit inde susurrus ad aures?
An nemus Aeolidum ludicra bella sonat?
An crepitat saliens altis de rupibus amnis,
Argutóve canit plumea turba choro?
Vox hominẽ sonat ista, meas quæ ludit ad aures.
Fallimur? humanis vox sonat ista modis;
Alternumq́ue ferit concordi murmure murmur:
Quà licet, arcanos insinuabo pedes.
Quis scit an hîc fors præda meis sit idonea votis,
Et fera, quam miti mulceat ore Deus?
Iamq; ibam penetrare gradum: ter reppulit hostis
Nescio quis; dextrâ tela facesq́ue gerit.
Scilicet ille suis me finibus improbus arcet:
Cypridis hîc, dixit, myrtea regna virent:
Hîc & Cyprigenûm sua regia frondet Amorum,
Scenaq́ue festiuis plaudit amœna iocis.
Quin etiam hoc luco pulchris stat arena duellis,
Qualia lasciuus prælia miscet Amor.
Flammarum est, quodcumque vides, belliq́ue supellex,
Vnde suas domitant Cypria castra feras.
His ego de myrtis, simul his ego de cyparissis
Mille lego tædas, spicula mille lego.
Vnde Cupidineis accendo pectora flammis;
Mollia dum molli vulnera figo manu.
Dixit, & intentat armata pericula ferro;
Ac mea fumantes flammat ob ora faces.
Me licet vmbroso ferus arceat hostis asylo,
Intrepido rumpam frondea septa pede.
Quod non currit iter sanctus timor ille, timoris
Nescius, inuicto spes cui nixa Deo est?

Ex aliis alias victor transcurrit in oras.
Non timet vlla sacer fata vel arma timor.
Ni prece vel pretio perrumpat ahenea victor
Pectora, fulmineis subruet illa minis:
Atque adeò hunc viridi depellet ab arce tyrannũ,
Qui flammat iaculis myrtea regna suis.

ELEGIA V.

Timor diuinus MAGDALENAM *mortis admonet.*

MAGDALIS ad myrtum (Veneri gratissima myrtus)
Sidit, & ab vitreo parturit orbe decus.
Assurgit turritus apex, fastumque superbâ
Fronte struit, stringit lactea bacca comas.
Osque atro stibio, sputoque venenat & ostro;
Mentitusque genas fucus adulter obit.
Sæpè genas Dryades, vultus hos sæpè Napææ
Miratæ; hîc celeres sustinuêre choros.
Formosæ Dryades, formosâ fronte Napææ:
Sed pretium formæ Magdala sola tenet.
Hæc inter fuscâ quis nescio canus in vmbrâ
Astitit: an fallor? mortis imago fuit:
Seu potiùs leti timor; ales arundo sinistrâ
Cui tremit, & dextrâ clepsydra fracta sedet.
Ille manu mulcens humeros comẽtis, & vmbrãs
Ora, leui dixit murmure: Come caput;
Magdala come caput, variisque refinge figuris.
Vnica te mortis pallida larua manet.
Pinge caput violis, variisque repinge lapillis;
Nil faciet cineri picta corolla tuo.

O quantum est auri, pereat: ne splendeat auro
Isacis, Isacios fallere nata procos.
Quid iuuat aurato formæ decus addere mundo?
Vt decor abstiterit, ruga recurret anus.
Omnia mutantur, formæ & mutantur honores:
Quod modò flos, floris mox cinis ater erit.
Quid fidum infidâ voueat flos vernus in aurâ,
Cui tremit è tremulo pendula vita pilo?
Nunc vbinã Rachel, Rachelisque aureus heres?
Nunc vbinam Saræ iuncta Rebecca suæ?
Nunc vbinam Iudith, & gloria Persidos aulæ?
Aut vbi nunc æui gratia prima tui?
Arbor vt ista comans virides iam ponit honores:
Sic abit & formæ gratia fluxa tuæ.
Non est de nihilo (vah quàm sapit inscius error!)
Crystallo è fragili picta quòd ora legas.
Cerne, tuæ speculum stat imago parissima vitæ:
Tunde manu; vitrei dissilit orbis honos.
Te simul attigerit nigra falx necis, aura, vel ignis;
Ilicet icta cauâ vita recumbit humo.
Sis memor; est aliud mens quod præsaga futuri
Augurat, & fati conscia cura legit.
Tempus erit, cùm de lacrymis tibi fusile duces
Crystallum, ac calidis te dolor vret aquis.
Teque nouo speculo contemplans pallida, dices:
Vah ego quàm soli discolor vmbra meo!
Et quàm non hæc forma meo respondet IESV!
Pulcher honor IESVS: Magdala tota probrũ.
O quoties torto cirratos angue capillos,
Monstraque, & horrificis ora perusta notis,
Arguet hic vitreus Momus sub sole magistro,
Et dicet: Tepidis dilue spectra genis.

Dilue;

Dilue; monſtrificaſque feras erade ſeuerum
Ad ſpeculum: caſtis flumina funde genis.
Scilicet eſt aliquid puro ſibi quærere fletu
Balnea, dum Stygio vita ſtat hauſta luto.
Forſitan extinguet calidis mors Magdalin vndis;
Sed fœdam, vt niueis viua reſurgat aquis.
Tunc demum poteris puris innectere labris
Oſcula, vt innectas vincula caſta Deo.
Sic alium ex alio mens induet altera vultum;
Et tibi te reddet, qui benè perdit, Amor.
Hæc inter docili cryſtallo conſule vultum,
Et dic: Par fragili forma ſtat iſta vitro.
Nil mihi cum ſpeculo, ſpeculiqúe fugace figurâ:
Mox ſpeculum è lacrymis ſtabo perenne meis.

ELEGIA VI.

Timor diuinus MAGDALENAM *periculis ſeptam eripi rogat.*

MAGDALA myrtigenâ vultum dum fingit in vmbrâ,
Prætexit ſpeculo retia cæcus Amor.
En tacitæ ſerpunt captiuo in corde catenæ,
Quas ſerit infidâ Cypris amica manu.
Nectitur, & neſcit, fidens in compede leti
Magdalis, anguineis pectora capta dolis.
Nunc erat infeſtis ferus hoſtis vt occupet armis
Magdalin, aut blandis induat ille plagis.
Iamq; hiat in morſum rabido tigris aſpera rictu,
Et falcem allidit mors violenta ſuam:
Ac vaſtam labes dirumpit hiulca Charybdim:
Oſcitat ad Stygias ianua panda domos:

Le-

Letæusque latex imo prorumpit Auerno,
Quem nigra Cerbereis spuma venenat aquis:
Quaque ruit ripâ Phlegethontide liuidus amnis,
Alluit, & lambit flamma proterua pedes:
Sollicitumque latus tacito fax ambedit igni:
Illa tamen mediis hæret inusta rogis.
Vincla manu, fert vincla comis, fert vincula collo
Magdala, & ipsa merum iam sibi rete iacet:
Prædaque ieiunis occurrit idonea monstris,
Irritatque truces in sua damna feras.
Ah! perit ah! sæuis obnoxia Nympha periclis,
Mille petita dolis, mille voranda lupis.
Ergón' in horrendos nunc Magdalis ibit hiatus,
Monstriparæ lernæ, flammiuomosque specus?
Tun' finis hæc, ô vna Salus, Mensq; arbitra rerũ,
Aurea qui torques astra potente manu?
Ergo triumphato spolium tam nobile Cælo,
Detrahet in Stygias victor Auernus aquas?

ELEGIA VII.

MAGDALENA *fulmine tacta ad Siloën sacrum fontem confugit.*

HAS vbi sollicito Timor occinit ore querelas,
Et supplex auidas voluit ad astra preces:
Ilicet ab læuâ dextrum Deus annuit omen;
Intonat ardentes ad sua bella minas.
Densa coït nubes, crebris micat ignibus æther,
Horrificumque Polus mugit in excidium.
Sylua tremit, tremit æthra, solum tremit, adtremit Orcus,
Cypris, & in trepidâ Cypride Diua tremit.

Ecce

Ecce repens rapidis fragor ignibus increpat orbē;
 Icta flagrat myrtus, flagrat & icta Venus.
Flagrat Acidalius grex omnis, & aliger hostis,
 Monstriferæ lernæ, lerniferæque feræ.
Deflagrat & mundus, mundiq; superba supellex;
 Magdaleumq; cremat flamma corusca caput.
Nabla, lyræ, miniū, speculum cū pectine, torquis,
 Omnia nunc vnus cassus honore cinis.
Quin etiam & mediis collucet Magdala flammis,
 Sollicitatque procax ignis inerme latus.
Bis voluit sæuas depellere pectore flammas:
 Bis voluit frustrà pellere vana faces.
Quid faciat? passis vt erat non comta capillis,
 Ardenti speculo Magdalis vsta fugit:
Quaque pedes Solymos rapit error & horror in agros,
 Effugit arsurum fulmine tacta nemus:
Donec anhela sacras Siloës deuenit ad vndas,
 Quas toties puro contigit ore Deus.
Hic teneras elumbe latus submittit in herbas;
 Hîc gemit, & gelido temperat amne faces.
O quoties ægros attollit ad æthera vultus,
 Et cum voce pias tollit ad astra manus!
O quoties imis reuocat sua lumina terris,
 Rursus & in tepidis ora supinat aquis!
O quoties auidas ardenti pectore flammas
 Discutit, & gelidâ mersat inerme caput!
Vritur, & nescit vario in discrimine leti,
 Quæ via prima spei, quæve secunda patet.
An fugiat, sedeátve, pari mens fluctuat æstu;
 Hinc timor ire, iubet stare salutis Amor.

ELE-

ELEGIA VIII.

Tres Cælites Nymphæ MAGDALENAM *exanimem recreant.*

Sic vbi funestâ mœret sub nube doloris
Magdalis,& pectus turbida cura grauat;
Vndantesq; vomunt immensa volumina fumos,
Myrtea vbi dio silua sub igne cadit:
Inuoluit nox alta caput, seu noctis imago,
Et medium abrumpunt nubila cæca diem.
Ecce autem Cælo labi lux visa sereno:
Diffundit piceos flamma corusca globos.
Spesque, Fidesque, Charisque pari iubar afflat ab astro,
Irradiatque nouum Diua ter vna diem.
Cuiq; caput tremulo sua stella coronat in auro,
Munificâque manu dos sua cuique micat.
Hæc inter Solymis palatur Magdala campis,
Puluereumque leui turbine verrit iter.
Sic vaga palantem per plana, per ardua rerum,
Occupat Isacio triga beata solo
Obuia, & effræni quà proripit impete cursum,
Sustinet. illa stetit conscia,& erubuit.
Cui tribus è Nymphis,vox nuntia læta salutis,
Spes interpres, ait: Quò rapis ægra fugam?
Cura sit, ô! teneros via ne tibi deterat artus,
Aspera tot saxis, totque vlulata feris:
Néve tuum nudâ detergas fronte pudorem,
Cui sua stat sparsis frons inhonora comis.
Siste precor: reducis spem collige & omina vitæ:
Auspicio CHRISTI stat tibi fida salus.

Vt

Vt quid adhuc tot anhela trahis suspiria, questusque,
Et fibra sollicito palpitat icta metu?
Si qua pericla tremis, vel ouantia nubila flammis
Fulmineis; hosti sint precor illa tuo.
Spes æui secura sui, spes tuta pericli,
Versat inoffensas in noua sæcla rotas:
Vnde nouum dextris voluatur in orbibus æuum,
Quale trahunt superis aurea regna plagis.
Intereà ambusto fumantes pectore flammas,
Qui medico succo leniat, auctor erit.

ELEGIA IX.

Ternæ Diuæ MAGDALENAM *sacro munere donant.*

SAVCIA vbi blandis demulsit pectora dictis
Spes, quam Cælituum prouida cura parit;
Restitit, inque gradu stetit obuia Magdala Diuis,
Attollens Cælo triste supercilium.
Ilicet intonuit læuùm Deus, alba sereni
Lux micat, & cingit pura columba caput.
Insuper & cyano stola cui nitet æmula Cælo,
Et Dux prima viæ de tribus vna soror,
Munus habe, dixit; en annulus obses Amoris,
Qui propriam clausa signet in orbe fidem.
Dos ea non simplex. Sequitur soror alma sororē,
Cui semper viridi frondet oliua manu:
En, tibi pignus, ait, termes medicantis oliuæ:
Ille vouet lætâ fronde doloris opem.
Tertia quid spondet, gemmis auroque coruscans?
Dat tibi diues, ait, grande monile Charis.

Quæ

Quæ decus vt dotale sui transſcripſit honoris,
Permulcens tenerâ vulnera dura manu;
Terna ſoror Solymis procul auolat, auolat oris,
Et Superûm pennâ remige carpit iter.
Vt lux hæc oculis euanuit admirantis;
Magdala ſuſpirans hæſit, & obſtupuit:
Attonitiſque oculis latè æthera circumſpexit,
Et tandem molli gramine decubuit.
Hîc tremit, hîc ſuſpirat, hiatq; in vota, querelaſq;
Inque ærumnoſas labitur, heu! lacrymas.
Multa gemit, & multa ſuo cum corde volutat,
Verſat & alternâ dona ter vna manu:
Illacrymatq; ſuper, vultumq; ſupinat Olympo,
Rurſus & immergit ora ſupina ſolo:
Deſurgitque toro, & reuoluta recumbit in herbas;
Denuò ſurgit humo, denuò prona cadit.
Quid faciat, neſcit, tot fluctuat ebria curis:
Cunctaque cùm faciat, nil tamen ipſa facit.

ELEGIA X.

Fides MAGDALENAM *hortatur ad Spem.*

TRISTE virens Solymas cypariſſus inumbrat arenas,
Inceſtatq; nigrum ſilua maligna nemus.
Hîc gemit, exſpiratq; graui rea Nympha ſub vmbrâ,
Et laxat querulis anxia frena modis:
Fixa caput trũco; Scythicâ ceu rupe Prometheus,
Cui rodit lacerum præpes adunca iecur.
Ambuſtumque latus, teloque tricuſpide fumans,
Verſat in herboſo ceſpite ſemianimis.

Quàm

Quā propè flāma repens imo proserpit Auerno
Ebullitque nigro feruidus amne latex!
Sollicitumque latus sæuos admordet ad ignes
Flamma procax: dirus serpit in ossa latex.
Oppetit, & sicco luctantur verba palato,
Imbricitorque trahit nubila mœsta dolor.
Astrigero ab solio Deus aspicit exspirantem,
Et leuat ærato libera colla iugo.
Ecce, repens Cælo fundi lux visa sereno:
Discutit auratum noctis opaca iubar.
Tum demum in niueâ stetit obuia Diua coronâ;
Cui nitidis oculis Iris amœna nitet:
Aurea cæruleo cui vibrat inauris elencho,
Sapphirusque sacris stellat in articulis:
Et stola sidereis perlucet amœna pyropis,
Ac radiat canis flaua corona comis.
Eloquio os dulci, dulci sua lumina risu
Temperat, & blandis annuit alma genis:
Hæc quà progreditur, Superûm stipata cateruâ;
Et comes ambrosio de pede fragrat odor.
Mens illi non dura, sed exorabile numen,
Et facili crudos aure bibit gemitus.
Læta spei placido si quem delibat ocello;
Mox leuat horrifico libera corda metu.
Aspice; Magdaleas simul attigit illa catenas,
Vincula ferratâ dissiliêre manu.
Noxa vetus cadit, ira cadit, cadit ansa doloris,
Vt posuit sæuas Vindicis ira minas.
Quæ ferrum vt rupit anguinis textile nodis;
Cælitum suadet aurea sceptra sequi.
Eia, quid inceestâ moribunda recumbis in vmbrâ?
Et violas viuo funere triste solum?

Me duce sidereas noua subuehe vota per arces;
Hàc via. securum curre salutis iter.
Magna via it Cælo; magnis huc passibus itur;
Et tua spes modico repit ad alta gradu?
Aut potiùs dirâ te compede detinet Orcus;
Vel timor ingenti pectora mole grauat?
O vtinā scelus hinc, hinc nobile pondus Amorē,
Libra biceps iustis temperet æqua modis!
Sit licet immensum scelus,& cor deprimat Orco;
Vincet adhuc maior gratia grande nefas:
Si modò concordi tibi fœdere iungat IESVM
Vna Fides, vnum pectus, & vnus Amor.
Iunge manū:tibi dedo fidem,tibi sancio Numen:
I, tenui radio quà trahit, astra sequi.
Antè tamen puro tua crimina dilue fletu,
Quæ tibi mors piceis illinit atra notis.
Vt Siloë Solymos illimis oberrat in agros,
Feruidaque egelido temperat arua vado;
Cur & non oculus fontis fluit instar in artus,
Semustumque tepens frigerat vnda latus?
Dixit,& vt digitum Siloës intendit ad amnem,
Magdaleum ambrosio spargit odore caput:
Libauitque sacrâ virgâ, spemque omine firmans,
Sanciit alternâ fœdera pacta manu.
Ilicet ardentes gelidâ sibi temperat artus
Magdalis, vt fidâ combibit aure Fidem.
Iamque vigil vibrat illa,graui iam libera nexu,
Emicat in superas ardua Diua plagas:
Diffunditque pares gemino de lumine riuos;
Queîs salit irriguis bina scatebra genis.
It Siloës lymphis oculo non parcior amnis;
Magdalis vnde nefas delet, alitque decus.

Fortè

Fortè ſuburbanis ſi quis ſpatiatus in hortis,
Viderit has oculis ire viator aquas;
Hîc quæret : Gemino quà manat in agmine fletus?
An Siloë ad Siloen alter & alter eat?

ELEGIA XI.

Spes obuia MAGDALENAM *ſolatur.*

MAGDALA fulmineis latus vndique cincta ſagittis,
Vt ſatis incubuit ceſpite gramineo:
Ter conatur humo feſſum ſuſtollere corpus,
Ter rurſum viridi lapſa recumbit humo.
Et tandem accumbit pacatæ accliuis oliuæ,
Neſcia quà flectat languidulo latere.
Nunc hac triſte caput, nunc illac languida verſat,
Multa graui meditans pectore, multa gemens.
Vidit (vti palmæ tum fortè ſedebat in vmbrâ)
Spes ægris animis non malè grata comes.
Quæ ſimul ac mœſto tot legit in ore dolores,
Impulit argutæ plectra diſerta lyræ:
Et ſua vocali chely verba maritat & aures,
Tinnula cui tremulum ſtamina criſpat ebur.
Quaque canit, reſonis concors vox accinit antris,
Argutantque pares æmula ſaxa ſonos.
Nympha quid infelix tantis ah vrere curis
Saucia? Spes leni murmure blanda canit.
Diuitiæ, ærumnæque, catenatique dolores,
Ac dolus, & mundi te labor aſper habet?
Ac fallit Cypriis te myrtus adultera tædis,
Teque premunt diro feta pericla metu?

Fulmi-

Fulmineiſque minax terror circumuolat alis,
Et laniant tenerum flammea tela ſinum?
Mitte graues luctus, tot & excute Numinis iras:
Qui tibi vindicias afferat, auctor erit.
Ille tuos oculos oculo propiore ſerenans,
Dexteriore tuum iam pede radet iter.
Ille Ariadnæi ducet compendia fili,
Ille trahet ſparſis ſtamina longa comis.
Quà trahet, i, ſequitor duce crine per auia mundi:
Te labyrintheis eruet illé dolis.
Et mundi leget exuuias, Superûmque ſuperbis
Poſtibus affiget, hoc duce, victor Amor.

ELEGIA XII.

Amor diuinus ſe MAGDALENAE *inſinuat.*

MAGDALIS vt dextrâ bibit aure tot omina Diuûm,
Tandem ærumnoſum ſuſtulit alta caput:
Suſpiranſque reſidit, & omnia luſtrat in orbem;
Defigitque oculos palmifero nemore.
Vda ſuauè liquens pertentant gaudia pectus,
Exſultimque fibræ corde micante vibrant.
Aſt iterùm dextram quid neſcio tinnit ad aurem,
En blandus tacitâ voce ſuſurrat Amor:
Mitte metus, curaſque graues, & Vindicis iras;
Irrita qui Diuûm fulmina vincat, erit.
Ille nouam fundet medicata per oſcula vitam,
Quem claudis gremio Magdala pænè tuo.
Ille potens franget, pacali cinctus oliuâ,
Vltores gladios, fulmineaſque faces.

Ille,

Ille, subæratas quas cudit noxa catenas,
Rumpet, vt aurato torque monile geras:
Et quoscumque dolos, seu tela minatur Auernus,
Ille potens dextrâ bellipotente premet.
Dixit, & æratis stridentia pectora vinclis
Attigit: attactu vincula visa rapi.
Vincla leuat certè læti Spes conscia fati,
Vincla catenatâ decutienda manu.
Iamque graui è nodo gelidas respirat in auras,
Libera, & exsertat Magdala læta pedes:
Erugatque graues tranquillâ fronte querelas,
Inscribens oculis gaudia pura suis.
Ante alios vnum suspirat & ardet IESVM:
Et tamen hunc nescit, quem suus ambit amor.

ELEGIA XIII.

Timor diuinus MAGDALENAM *venatur.*

FORTE suburbano Solymæ spatiabar in agro,
Lustrabamque vago ruris amœna pede;
Errabunda trahens variis vestigia campis,
Dum sequor errantes picta per arua vias,
Limus in obliquos trames me seuocat agros:
Quò vocat, inflecto deuius erro gradum.
Hîc Dryadum frondosa domus viret ardua Cęlo,
Plurimaque vmbrosam myrtus opacat humũ.
Hîc cedrus alta cedris, ornoque admurmurat ornus,
Et miscent sociis brachia vincta comis.
Succedo, tacitoque incertus oberro vireto,
Quà trahit ignaros semita curua pedes.

Hei mihi! quò rapior? quò nescius auocat error?
Curro, recurro, redux me labyrinthus habet.
Sic certè est, clamat quis nescio, credo viator:
Fraus labyrintheo calle retexit iter.
Scilicet hîc mundus, mundique fugacis imago;
Qui fugit, & vario ludit in orbe fugam:
Anguineoque rotat malesuada volumina gyro,
Illaqueans cæcis credula corda dolis.
Sic licet insidias via deuia texat in vmbris,
Frondea non trepido regna subibo pede,
Irrumpamque nigros audaci indagine saltus:
Cuncta sacer vincit damna timenda timor.
Huc ades ô diu fida meis fiducia cœptis;
Te duce, fallaces victor inibo vias.
En vigil exploro tacitis venator in vmbris,
Si qua venit votis obuia præda meis.
Ite sacri mea vota canes, & amica timori
Turba, sagace vagas quærite mente feras.
Ite piæ curæ, probri pudor, horror Auerni,
Angor alens diras in rea corda faces.
Et tu Terror agens irato Numine fulmen,
Illustra radiis frondea regna tuis:
Et comes i mortis metus, omnibus ocyor auris,
Omnibus ille meus vertagus ito locis.
Ito, sub his taxis, & funereis cyparissis,
Quære deerrantes in sua damna feras:
Præcipuè eximiam siluâ Bethanide Nympham,
Torua sub humano cui fera corde sedet.
Cui grauè spirat adulter odor malè olentis amomi,
Quem sibi mox nardo virgine vertet Amor.
Quamuis, ô! si vera fides, & in omine pondus,
Omi-

O mine quod signant sidera pacta fidem.
Pardalis hæc modò bruta, feros quæ spirat amores,
Nil nisi crimen olens, sponsa Tonantis erit.

ELEGIA XIV.

Timor diuinus MAGDALENAM *capit.*

ILLE Stygis domitor, debellatorque ferarum,
Sanctus, ab astrigerâ qui tonat arce, Timor;
Magdaleo pede pressa legens vestigia, tandem
Restitit, & Solymos lustrat anhelus agros:
Deprenditq; feram (fera Magdalis apta Tonanti)
Dum Siloës gelidis aggemit illa vadis;
Permistosque suis lacrymis bibit ægra liquores,
Iam satis vt Solymis fessa cucurrit agris.
Ilicet arma Timor, casti venator Amoris,
Expedit arma necis nescia, & vncta fauo;
Vocalique sonans implet caua cornua vento,
Ilicò sima phalanx prona per arua ruit.
Vnà angor, terrorq;, dolorque, pudorq;, timorq;
Mortis, & ab Stygiis anxius horror aquis,
Præcipitẽ glomerant volucri sub puluere cursum:
Quadrupedante sonat agmine putre solum.
Alter in alterius miscet vestigia curas;
Concurruntq; pares, hinc pudor, inde dolor.
Obsidet insidiis iter omne, plagisque coronat
Cura memor vitæ, vincere nata necem.
Pars ad septa dolos struit, insidiásve sub vmbra,
Pars ad fila sedet, pars vaga rura terit.
Grandè sonans terror, fremebũdâ voce molossus,

Horrificas aſpro voluit ab ore minas.
Hinc grauè latrat Hylax, illinc adlatrat Hylactor:
Hinc pudor, inde premit turbida cura, dolor.
Elatratque pares mortis metus anxifer iras:
Præcipuè in prædam conſcius angor hiat.
Cor petit is, vetito ſed iuſſus parcere morſu:
Victor enim victum cor ſibi ſeruat Amor.
Purpureâ hæc inter formidine Magdalin ambit,
Ac roſeis pennis angit inerme latus.
Sic captiua ſuis irretit pectora votis;
Illaqueant cæcos lina doloſa pedes.
Forſan & hamatis ſeſe fera ſaucia ſpinis
Induit, vnde nouus ſerpat in oſſa dolor.
Et certè Solymis rubus aſper inhorret arenis,
Magdaleumque ſecant ſpinea tela pedem.
Innumeros gemit ęgra dolos, gemit ęgra dolores
Magdala, queis vrit noxia corda timor.
Sed dolus hic dolus abſque dolo, & dolor abſque dolore:
Si fugias, mors eſt; ſin capiare, ſalus.

ELEGIA XV.

Amor diuinus telo igneo ſauciat MAGDALENAM.

DIVS Amor Solymis dū fortè vagatur arenis,
Venaturque nouam prouidus erro facem,
Auribus accepit, celſâ ſtans rupe, querelas,
Quas Siloë ad fontem Magdalis ægra ſonat.
Ilicet huc rapidis puer aduolat igneus alis,
Quaque volat, rutilo ſpargit ab ore iubar:
Menti-

Mentiturque diem puro æmulus ignis Eoo,
Nubilaque vmbroso discutit atra solo.
Vt propiùs stetit, aspexit (lacrymabile dictu)
Magdalin in lacrymis, Magdalin in gemitu,
Dura catenatis cui liuent vincla lacertis,
Septenaque grauat compede noxa pedes,
Et latus horrisonâ cui cingit inerme coronâ,
Mille trahens curas ad sua tela timor;
Ille timor sæuas qui Numinis asperat iras,
Fulmine iam fracto pacis vt Iris eat.
Aerumnas variosque alto sub pectore fluctus,
Inclusosque metus vidit, & ingemuit.
Ecquid agat? quod semper agit Amor, auctor Amoris
Nunc agit; & Nymphā quā priùs odit, amat.
Plus nusquam quod lædat, habet, quàm pectus amantis;
Magdaleum in primis, cor cui molle fluit.
Ter pharetram lustrat, ter spicula lustrat, & arcū;
Enumeratque suas aureus hostis opes:
Eximiamque manu legit armipotente sagittam,
Cui proba dos auro nobiliore micat.
Vnde sibi felix aureum promittit Amorem,
Qui nitet auratâ cuspide victor Amor.
Irrorat iaculo lacrymas, irrorat oliuum,
Quale suis stillat nardus odora comis.
Quin etiam binos radios aspirat, & ignes,
Quos Amor ex oculis ducit vtrimque suis.
Insuper inscribit: Hoc Magdali vulnus IESVS
Mittit amans, & amans vulneris addit opem.
Et tandem volucri calamo & face Magdalin icit:
Icit, at ignaram: Magdalis icta flagrat.

Magdalis icta flagrat, & quas alit inscia tædas
 Nescit, vt ignotâ saucia dama manu.
Pascit inexpleto viuaces pectore flammas,
 Nec reperit flammæ semina prima suæ.
Et mage quod miratur, amat quē nescit amantē:
 Sic illam dubiis ignibus vrit Amor.
Seque trahi sentit, sequiturq; ignara trahentem,
 Quà rapit inuitos orbita cæca pedes.
Errat, & erroris causas sibi fingit inanes;
 Omniaque vt didicit, omnia nescit amans.
Se varias trahit in partes, variasque figuras,
 Quas vaga meatito nomine cura parit.
Quærit amans, vacuasq; gemens interrogat auras
 Magdalis, incerto vulnere visa rapi.
An furor est? nū febris Amor? vel mortis imago,
 Viua quidem, at lentam pascere nata necem?
An sacra fax Diuûm, vel ineuitabile telum?
 Vitalisque dolor, deque dolore salus?
An noua dos Superū, vel lux fata Numinis astro?
 Siue rogus, fontes quo Deus vrit amans?
Nescio. quidquid id est, arcanos vror ad ictus:
 Vror, & exustis ossibus ignis abest.
Quod genus hoc flammæ est? Aetnæos excitat æstus;
 Et procul absenti me face tæda coquit.
Dixit, & huc illuc oculos in morte natantes
 Flectit, & obliquo lumine figit humum.
Fors aliquis dicet Solymâ de rupe viator,
 Humida si mœstis viderit ora genis:
O miseram tristi pallentem in gramine Nympham,
 Cui flammant teneras ignea tela fibras!

Sospes

Sospes ab aduerso sed Spes sonat obuia saxo,
Et læto auspicio triste retexit opus:
O nimiùm felix, sua si bona Magdala norit!
Quo modò visa mori est vulnere, vita redit.

ELEGIA XVI.

MAGDALENA *miratur ignotam Amoris flammam.*

MAGDALEVM pectus dominâ face flammat IESVS,
Et rapido radio nubila densa secat.
Magdalis icta flagrat, ignótæ nescia flammæ:
Pascit inexpertas in noua vota faces.
Itque, reditque, vagisque deerrat & ardet arenis,
Nescia stare loco, nescia stare gradu.
Cernua nunc terrã, nunc ardua spectat Olympũ,
Et volitante oculo Solis oberrat iter.
Quærit, vbi gemini volitat per inania mundi,
An tenet affectus terra vel æthra suos?
Vritur, & nescit, se qui sic vrit, IESVM;
Et gemit illacrymans, quaque vagatur, ait:
Nescio quid sit Amor, furit, vritur, æstuat, vrit:
Sistit, agit, reuocat; nescio quid sit Amor.
Ambigo nũ sit Amor volucris, fax, sidus, an ignis,
An fuga par ventis: errat, & error abest.
Sic tamen ignaram pulchros rapit ardor in ausus;
Quà rapit ille, sequar; rapta, bis apta rapi.
Vsq; adeò propriũ nihil est, vbi sceptra gubernat
℞ex Amor: ille meas occupat vnus opes;
Et mea corda regit, diu non sua regna: sequemur,
Quà vocat affectus ad sua frena meos.

Iam ſcio quid ſit Amor; nolenſque, volenſque, trahentem
Quem ſequor, & fugio: eſt blanda tyrannis Amor.

ELEGIA XVII.

Pœnitentia MAGDALENAM *hortatur* DEVM *adire.*

MAGDALA ſurge, tuo ſimul obuia tende parenti.
Per ſua noſco Deum lumina: Chriſtus adeſt.
Fulmina num palles? toruo blandeque ſeuero
Igne micant oculi; ſpemque metumque ſeca.
Cæca quidē ſurdis ſcelus opprobrat ira querelis;
Sic tamen vt dextrum ſpondeat omen Amor.
Id ſenſit Paphio quondam malè ſaucius arcu
Ieſſeides mœchus, Ieſſeidæque nepos:
Idque Semiramij ſenſit Rex carceris heres;
Senſit & id læſo Numine quiſquis amat.
Cernis, vti placidis radiis argutat IESVS,
Tranſpiratque ſuas in tua corda faces.
Grata Deo, puris ardebis victima flammis,
Quæ vixti anguiferis fœda Meduſa comis:
Si modò de triſti ſale des libamen Amoris,
Deque tuis lacrymis ceu mola ſalſa fluat.
Promptius an quidquā fletu, liquidâve ſcatebrâ?
Et tamen immenſum parturit illa decus.
Scilicet inuitat pietas lacrymoſa Tonantem:
Quaque it fletus, Amor mox iubet ire Deum.

ELE-

ELEGIA XVIII.

Biuium MAGDALENAE.

PRô quàm tetra tuos turpant contagia vultus!
Et quàm monstrificis larua stat atra genis!
Ite genis lacrymæ. cessas? rea Magdala cessas?
Quod petitur, gutta est. guttula nulla venit?
Si fluit hæc, modico scelus omne piabit in imbri;
Ni fluat, in pectus confluet omne nefas.
Cerne, biceps bifido secat hîc iter orbita ramo:
Hac pietas, illac impius error abit.
Hinc scelus in sicco te calle reuoluet Auerno;
Inde dolor madidâ ducet ad astra viâ.
Elige: dexter Amor Superis iter explicat oris;
Ad Styga sed præceps læuus aberrat Amor.
Ille viam lustrat tranquillo candidus astro;
Hic pronum piceo turbine cæcat iter.
Cura redux gemino tibi cor an diuidit œstro;
Incertisque vetat stare vel ire modis?
Pallentesque vetus mundi trahit orbita curas?
At noua lux alio tramite pandit iter.
Si cor in gemini diuortia scindis Amoris;
Quem sequeris? curas alter, & alter habet.
Num via sidereo te subuehit ardua mundo?
An rapit ad Stygios te via prona lacus?
Haud adeò, pia Nympha, tibi est auersa Deo mens,
Sponte sequi vt læuo tartara calle velis.
Digna magis Cælo, mage Cælite digna coronâ es:
Dexteriore potes surgere ad astra viâ.

LIBER SECVNDVS.

MAGDALENA POENITENS.

ELEGIA I.

Detestatio vitæ antè actæ.

NEMORA! ô valles! ô sidera, pontus, & aër!
O cælum! ô tellus! ô necis atra domus!
Et quicumque meis vos testes antè piaclis,
Accipite, ah! nostri conscia signa probri.
E loquar? includit vincto dolor ore querelas.
Prô pudor! ah, quantũ Magdalis ausa nefas!
Ah! vbi mens? animi me quò malus impulit error?
Quò rapit in præceps me malesuadus Amor?
Ergo tot incestis ego fax malè pronuba flammis?
Sic, sic, hunc violant impia monstra sinum?
Innumerumque meo mundus de crimine crimen
Parturit, eque meâ dat nece mille neces?
Quà me cumq; reis oculis hinc lustro, vel isthinc;
Omnia noxa, dolus, probra, libido, scelus.
Vix libo viridem primæuo in flore iuuentam;
Et mihi iam vitij noxa senescit anus.

O vbi

O vbi vos lacrymæ, ſuſpiriaque interrupta,
Cum gemitu, & muto conſcius ore pudor?
Quid vetat, his oculis purũ fluat agmen aquarũ,
Vnde meum felix deleat vnda nefas?
Si blandæ inſidiæ, dulciſque tyrannis amorum,
Fallaces lacrymæ tot peperere faces;
Quid ni iam crudo ros militet ille dolori,
Quoſque parit, perdat lympha pudica rogos?
Heu! quot ego infelix intexo his oſſibus artus,
Tot mihi turpis Amor vincla, vel arma ferit.
Heu! quoties criſpos ſe cirrus adulter in angues
Vertit, & in laqueos abdidit inſidias!
Ah! oculus, iam non oculus, ſed tæda furoris,
Blanda quidem, at ſæuam paſcere nata facem!
Et lacrymæ gratum de Cypridis igne venenum,
Vincta quot in guttâ pellice corda trahunt!
Quid loquar, vt pectus ſæuis ſcelus omne ceraſtis
Induit? ô diris triſte cubile feris!
Lingua meo quoties rea ſubdidit ore flabellum,
Vnde Cypris Stygio conflat in igne faces!
Et quoties alios, alios ſuſpirat amores
Cor, aliis, aliis diſcolor opprobriis!
Ah! cor hoc ſcelerũ niſi mundus, & alter Auernus,
Qui capit anguſto crimina cuncta globo;
Et Cælum depoſco meo venale dolori?
Antè Polus Stygio miſceat aſtra lacu.
Sic tamen audaci mihi ſpes temeraria cœpto
Ambit adhuc Diuûm, non mea, regna ſequi?
Aſtra ſequar; dolor illa mihi vouet augur Amoris:
Qui rubet ore pudor, purpura digna Deo eſt.

ELEGIA II.

MAGDALENAE *cultus in neglecto cultu.*

INCLYTA ſpectabam ſummi conuiuia Regis,
 Neſcio quæ noſtrum femina radit iter.
Aſpexi propiùs, fallunt me lumina? fallunt?
 Magdalis eſt, ſpurcis illa tot atra probris.
Non vſquam tereti baccata monilia collo,
 Aut ſapphiratis lucida ſpira comis.
Non Tyrio ſucco ſtat cultus amœnus & auro;
 Vna ſed hîc nudis purpura nata genis.
Nil opus hîc pictis diſpuncta monilia gemmis,
 Quæque tument Tyrio texta ſuperba mari.
Quid niſi inops ſanies conchæ Sidonidos oſtrū?
 Quid niſi formoſus limpida gemma lapis?
Ipſe ſibi iā torquis Amor, ſibi & ipſe ſmaragdus;
 Ipſe ſibi ſpeculum, mundus & ipſe ſuus.
Non ſic ſuaue-rubēs, violâque, crocoq;, vel auro
 Pingit humum, aut cyanum marmor inaurat Eos:
Ac vultum niueo de rore venuſtat, & oſtro,
 Qui rubet ingenuo conſcius ore pudor.
Ad tremulos Zephyri ludos criſpante ſub aurâ,
 Vt tegit ac retegit mobilis vmbra botrum:
Sic etiam alternâ ludens hinc inde figurâ,
 Quæ pudor ora premit, nudat & ornat Amor.
Purus Amor, cui frons ſine nube & diuite cultu,
 E micat è roſeis gemmea lympha genis.
Non tot Arabs, Sina, Perſa, Cilix, Syrus, Italus, Indus,

Gal-

Gallus, Iber, Iapo dinumerabit opes:
Quot tenui ſtillâ, gemmans vt fluxerit humor,
Diuitias cornu cælite ſtipat Amor.
Quale decus pictis pellucens vnda lapillis,
Quale decus rubro candida bacca mari:
Quale decus glacies viuo flammata pyropo,
Quale decus nitido ridet imago vitro:
Quale decus radians adamas ardente coronâ,
Quale decus flauis lactea gemma comis:
Quale decus viridans flauēte ſmaragdus in auro,
Quale decus pictis aurea ſtella vadis:
Tale decus lacrymę, queis pulcher inardet IESVS;
Hoc pudor, hoc pietas, hoc Charis imbre natat.
Scilicet ad Chriſti radios, nubemque doloris,
Pro micat è lacrymis diſcolor Iris Amor.

ELEGIA III.

Ægritudo MAGDALENAE *è Conſcientiæ terrore.*

MILLE per infeſtos hydros, & mille per ignes
Deuia, quæ mortis triſte cucurrit iter;
Iam ſibi præſtituit Cæli ad ſacra limina metam:
Hîc ſedet, hîc longo fracta labore gemit.
Sudat, hiat, pallet, plorat, rubet, ardet, anhelo
Corde bibens flammas, ore vomens gemitus,
Magdalis, & neſcit, cur ardeat acriùs omni
Ilice, quam viuo ſulphure buſta cremant.
Peſtis edax euincit opem; populatq; medullas,
Quæ flagrat arcano conſcia noxa ſinu.
Cui ſæuas Metanœa faces accendit ab Orco,
Flammeaque ab Stygiâ mors pice buſta ſtruit.

Hac illac ceruix, nimiâ ſub mole doloris,
Et nimio capitis pondere laſſa labat.
Mordet humum nunc prona, polo nunc ora ſupinat,
Nunc feſſum vario verſat in orbe latus:
Nunc ſuſpirat hians, ſingultuſque ægra reſorbet
Cum gemitu, & mutas voluit in ore preces.
Iamque animã moriens tenues exſpirat in auras,
En labat ante Deum pectore ſemianimi.
Languida ſic triſti conniuent lilia ſomno,
Iuſſa mori in culmo lilia pallidulo.
Auſpicio ni Chriſte tuo rediuiua reſurgat,
Spes abit æternùm non reditura mori.
Tange manu venam, venam ſed tange ſiniſtram,
Quæ de ſollicito corde ter icta tremit.
Pulmonis bifido trepidum cor ecce flabello
Attremit, vt dubio palpitat vnda mari.
Exſangues letalis hiems ſurrepit in artus,
Et teneras vrit flamma proterua fibras.
Tiſiphonæa reum cor tæda deurit, & angor,
Quem parit inceſtis anxia vita probris.
Iamque pedi falcem mors ſubdit, vt occidat Orco,
Ceu cadit attonſo cædua meſſis agro.
Magdalis icta, bis icta labat, præcepſque ſepulcro
Annuit, attonito pectore ſollicita.
Ni leti hærentem falcato in dente magiſter
Eripiat, Stygiis oppetet illa feris.
Sed ſapit; in morbo quamuis cubat inſcia vitæ,
Auguſto ab medico languida poſcit opem.

ELE-

ELEGIA IV.

Gemitus MAGDALENAE *peccata deflentis.*

HEV ego! quos gemitus! ſuſpiriaque hauſta, querelas!
Ah pudet! ah quantis Magdala fœda probris!
O quàm ſæpè mei ſenſi tot damna pudoris!
Damna nec illa tamen cor pupugêre meum.
Ardentes quoties ſenſi ab Phlegethonte ſagittas!
Nec tetigit ſenſus tæda cruenta meos.
At nunc heu! pauor,ira,rogus, ſeriique labores,
Et mors, & ſi quid ſæuius Orcus habet,
Oppreſſit durâ luctantem in mole doloris,
Mole grauante caput, mole grauante ſinum.
Hei mihi! nunc tanti vi ponderis exſpirandum;
Ni ſit qui vincat dira pericla Deus.
Me vetus antiquis adſtrinxit noxa catenis,
Et noua (quæ noxæ eſt vltio) noxa grauat.
Vnde catenatos trahit ira renexa furores.
Sons quot alit culpas,tot parit illa minas.
Heu! oculis ſpectri feralis oberrat imago,
Spretaque fulminei Vindicis ara redit.
Scilicet ante ſcelus timor exſulat omnis,&angor;
Vt ſcelus admiſit, mens rea ſerò timet.
Nil tremit ante facem Libycæ leo terror arenæ;
Fax vbi dira micat, iam leo ceruus abit.
Exſultat leuipes ſecuris hinnulus vmbris;
Silua fremat bellis,anxius erro fugit:
Mobile tunc foliũ fulmen,leuis aura procella eſt,
Et lepus in profugam torua fit vrſa feram.

Heu!

Heu! quid agam? querar, an sileam tot inerma timores,
Quęque grauant nocuum pondera cęca caput?
Sole quot hiberno glomerantur in aëre nimbi,
Tot fudit lacrymas nubila cura meas.
Væ mihi! væ miseræ! væ queis caput vmbro tenebris!
Mille quibus noctes nox ego tota sequor.
Quàm graue, quàm longum, pondusque, agmenque catenarum
Implicat orbe pedes, implicat orbe manus
Anguineo, & lentos labor extendendus in annos
Illaqueat duris tædia cruda moris!
Heu! sese sine teste reus, sine Iudice damnat;
Supplicium ipse suum, carcer & ipse suus.
Insuper, ah! incumbit ineluctabile pondus
In caput, & sontem Vindicis arma grauant.
Ferrea an in mediis sistam vadimonia vinclis?
An fugiam armatas in mea busta faces?
An magis arcanis rimabor asyla cauernis?
Præsidium effugio sed tria regna negant.
Nulla latebra mari est: resonis scelus exprobrat vndis.
Nulla latebra solo: pandit Auerna solum.
Nulla latebra polo: sceleris memor intonat iras,
Conspirantque pares cuncta elementa minas.
Quid sequar, aut fugiam, tot inermis in hostibus hostis,
Cui mare, cui tellus, cui sonat æthra metum?
Quóve caput condam tumulo? si lynceus vltor
Ima soli, & radiis persecat astra suis:
Testis vbi Iudex, læsoque in Iudice vindex,

Quem

uem latet arcani nulla latebra specus.
iuga, vos valles, testes, vos æquora testes:
dera vos testor; testis & omnis ager.
i est quà fugiã, fallamvé tremẽte sub vmbra.
:go redux solio CHRISTE recurro tuo.
ui fateor, pleno scelus eloquar ore,
uoluamque meo monstra reposta sinu.
;enis igitur magnis mea crimina riuis,
rimina fluminibus turbida vena meis.
ij gemitus, & anhela volumina questus,
uæ dolor alternis dat remeare modis.
;dala quãta stat! heu! stat tota-perẽne duellũ,
nde tot in clades tela recusa meas.
lius in superas bellant mage lumina sedes,
ullius os Diuis prælia plura ferit.
! quoties redit illius mihi labis imago,
ors animo toties ingruit atra meo.
mors hæc sine morte, necis graue prorogat æuum,
'nde mihi lenti sæcla doloris eant.
is dabit abrumpam longæui vincula luctus,
Quæque trahunt diros ferrea sæcla metus?
è mones Metanœa, tuas ãduoluar ad aras.
Iic nouus antiquat pristina damna dolor.

ELEGIA V.

MAGDALENA *gestit adire* CHRISTVM.

VGVSTVM auspicium felicibus apprecor ausis:
Iam noua non solitis labere vita viis.

Augeus

Aureus argenteis voluetur ab imbribus orbis:
Currite fletiferis vitrea sæcla rotis.
Currite Amoris iter, nec erit mora longa saluti.
Quis teneat volucres, quos Amor vrget, equos?
Hinc requies mihi nulla, comis ni vinxero CHRISTVM,
Et fidis lacrymis sanxero pacta fidem.
Ibo celer, quocumque toro meus accubat ignis,
Effringamque tuas hospes auare fores.
Armipotens bellator Amor, ni limina pandas,
Surda triumphali claustra refringet equo.
Victor vt inuitis grassatur in atria valuis
Aeolus, & thalamis sceptra sonora regit:
Sic vbi ferrato deuincta repagula nodo
Rupero, iam domitis imperiosa feris,
Opprobrij domitrix, debellatrixque pudoris,
Regnabo dominâ Regia Diua domo.
Si rigidi hîc vectes, surdusque in limine custos,
Et quadrupes pugnat ianitor ante fores;
Nil moror irato pugnantes cardine postes,
Et nimiùm duras ad mea vota seras.
Arceat (arcet enim) malus hospes, & hostis amanti:
Durior illiso ter pede claustra ruam.
Et simul, Auster vt haurit aquas, & Aquarius imbres;
Sic & ego lacrymis Pleias aquosa pluam.
Fortè mihi surgent læti hæc post nubila soles:
Sirius è pluuiâ Pleiade feruet Amor:
Igneaque erumpet mœstis è nubibus æstas,
Deque doloris aquis vita serena fluet.

ELE-

ELEGIA VI.

Æstus MAGDALENAE *euntis ad* CHRISTVM.

LOQVAR? incertum gemino cor distrahit hamo;
inc amor, inde rapit frigida cura timor.
›o pari damno, votis discordibus ambo,
or gelat hic, alter flammat, vterque necat.
are sic æstu glaciemque alternat & ignem,
)ui flagrat algenti mistus amore timor.
c cor frigidius Scythicâ niue durat, & alget;
criùs Aetnæo deflagrat inde rogo.
par lucta, pari luctatur vterque periclo:
incere pugnat amor, pugnat & ipse metus.
flammæ nil flamma, nihil cedrus obuia cedro,
[il Austro Boreas, nil aqua cedit aquæ:
/bi iusta pari conspirat in arma duello,
[escia res vinci, vincere nescit Amor.
arias sese quà mens secat anxia curas;
[agdalis ambiguo statque labatque gradu.
›it, an ibit? amor trahit hinc, timor abstrahit illinc:
;or miseris scindit ille vel ille modis.
ò rea se flectet? mulier temeraria Numen
.mbiet, vt nectat vincula grata Deo?
latasque fores exscindet ouante securi,
.ffundens hilari tristia pocla mero.
n ea mens, nec tanta suis fiducia votis:
pes tamen impellit, quò vetat ire timor.

Nec

Nec tecum, aut sine te potis est rea viuere IESV:
Das animam, & dubiò munere dando rapis.
Ah! cui nunc oreris vitæ alter Eous, an idem
Ambiguo in nimbo mortis eclipsis eris?
Quàm diu adhuc trepidam lis diuidet anxia mentem?
Perpete sub luctâ viuere, nónne mori est?
Morte magis nocet, haud vitalem viuere vitam.
Mors vnam, innumeras vita dat ægra neces.

ELEGIA VII.

Amor diuinus fugat monstra conuiuialia MAGDALENAE *in limine Simonis occurrentia.*

OBNIXI tandem victrix animosa pudoris
Vt stetit æratas Magdalis ante fores,
Ilicet intremuit custos in limine Ianus,
Quique cliens Iano, ianuaque ipsa labat:
Anxiaque attonitis fugêre repagula valuis;
Fracta triumphali sub pede claustra iacent.
Audiuit strepitumq; feræ, strepitumque catenæ,
Latratumque canis, Magdaleosque pedes,
Comus, vti tum fortè sales miscebat Iaccho:
Emicat attonito limine sollicitus:
Cui dextrâ fax viua micat, fax cincta corollis,
Et sedet in læuâ tinnula lingua chely.
Lutea palla viret nitidis intexta smaragdis,
Et picturatis stat coma vincta comis.
Diues opum, diues pictai vestis & auri,
Auratum sequitur ludicra pompa ducem.
Picta sinum gemmis, gemmis radiata capillos
Hic

[illegible]ic Charis, & Charitos duxq; comesq; Iocus.
[illegible]ibrat hîc thyrso fallace dolosus Iacchus,
[illegible]uæque comes Baccho garrula pica canit.
[illegible]omes it Como Momus, cui dextra salino
[illegible]andet, vt vrbano temperet ora sale.
[illegible]n & scurra procax nigro sale, & asper aceto
[illegible]iuor, idem rabido cum cane carpit iter:
[illegible]dida cui blando distillat lingua veneno,
[illegible]tra sed immiti pectore fella virent.
[illegible]nus vt aspexit antiquæ dotis inanem
[illegible]agdalin in lacrymis, Magdalin in gemitu;
[illegible]it, & in vultum visus defixit hiantes:
[illegible]um grege lasciuo, nabla lyræque silent.
[illegible]trinxit stupor attonitum: at simul externato
[illegible]ens Como rediit, lumina torua rotat;
[illegible]ratque procax aspro fera iurgia rictu:
[illegible]riste caput limo sannio dente ferit.
[illegible]que trahens rugas, vnco conuitia naso
[illegible]rispat, & excusso vertice probra vibrat,
[illegible] fremens, frendensque: Quid hoc? sic ergo pudoris
[illegible]nmemor, ad Domini Magdala nuda torum?
[illegible]ecoris comes infamis pudor ibit honesto
[illegible]unc epulo, fœdis spargere probra notis?
[illegible]gdalis ista fides? hæc vltima Bethanidarum
[illegible]loria, & antiquæ nobile stemma domus?
[illegible] puellarum clarissima Cyprigenarum
[illegible]ah ibit Solymo lurida larua foro?
[illegible]scelus indignum! Sed prælia plura parantem
[illegible]ıbruit attonito cum grege diuus Amor:
[illegible]gdaleasque faces lacrymis extinxit, & ignes,
[illegible]uos ferit hac Comi de face cæca Venus.

Ex-

Extinctam gemit ille facem, euertasque corollas,
Nabliaque, & quidquid turba petulca trahit.
Et simul aligero pede turbinis instar in auras
Emicat, & Solymæ compita quadra secat.
At verò iam victor Amor, tremor ille Pudoris,
Ceu potiùs casto pulcher honore Pudor,
Victa triumphato Scribarum limina Como
Ingreditur, cui dux pro face stella præit.
It Timor, & nudo formosa Modestia vultu,
It Pudor elingui doctus in imbre loqui.
It Dolor, it pullo cui plurimus vnio peplo
Candet, & includit Spes comes alba latus.
Quin etiam adserpit sparsis Metanœa capillis;
Læua quatit pectus, spicula dextra gerit.
Magdalis insequitur lacrymis suffusa ruborem,
Auspice quam ducit dux Metanœa manu.
Aligeri circùm glomerant pia turba clientes,
Et tacitis agitant orgia festa choris:
Arcanoque sacras animant sub pectine chordas;
Cælestes tacitâ cor legit aure sonos.
Quaq; subit sua regna nouos Metanœa penates,
Inque toro solium iam locat ipsa suum.
Vela, stolas, torques, stellata monilia gemmis,
Et Tyrias pallas vindice calce terit.
At chorus ætherius, casiamq;, crocumq;, rosamq;
Spargit odoratâ munera rara manu.
Dat costum casiamque focis, & thure vaporat;
Vnde piat castus claustra nefasta vapor.
Gratus odor loculis passim respirat eburnis,
Et vapidos afflat messis odora lares.
Mirantur Superi, Scribæ mirantur odorem
Insolitum, & si quis mistus odore liquor.
Plu-

mus ille sacro sese sed miscet oliuo,
uem sibi Magdaleo stillat ab ore dolor.
:, piis oculis, oculis quos opprimit imber,
nec dux radios his Amor adde tuos:
ce pro Comi, fumoque nigrante Voluptæ,
uem nox Tænario conflat opaca rogô,
daleis oculis æterni sideris instar
ox in Amore dabit aurea tæda diem.

ELEGIA VIII.

Medicina MAGDALENAE.

HRISTE saluber ades, nullis mihi cognite sæclis.
agdala quærit opem: Christe saluber ades.
.ue mea lux, iterùm lux aurea salue,
ıriste mihi medicam prome salutis opem.
nihi! quot lunas, & quot mors annua soles,
: dat ærumnis astra maligna meis!
mihi tam longas mortis mora prorogat horas?
ebuerat rapidas sol properasse rotas.
us an fractis currus consistit habenis?
ur adeò lento serpit in orbe dies?
nia quæ mutant, non mutant astra dolores;
uc redux vesper, siue recursat Eos.
rnos agitant sol & vaga luna triumphos:
t meus immoto perstat in axe labor.
s apricis si decoquit ignibus herbam,
ecolor herba nouas mox bibit imbris aquas.
neram Boreæ vis sauciat aspera myrtum,
b miti Zephyro myrtus adoptat opem.
Gnos-

Gnossia Dictæam capram si fixit arundo,
Dictamnus medico succida rore fouet.
Sollicito neptis Prognes pennata nepoti
Reddit adhuc teneris lumina rapta genis.
Exuit hibernam serpens mors viua senectam:
Vnde myops lumen luceat, herba viret.
Laurus amara domat fastidia cruda palato,
Siue tuo perdix, siue palumbe tuo.
Quid loquor, vt calamintha feris stet amica lacertis?
Et draco lactucâ dona salutis emit.
Mitto loqui, Palamedis auis quâ stirpe medelam
Hauriat, aut succos quos bibat æger aper.
Exprimit origano moritura ciconia vitam,
Et legit ab lauro coruus anhelus opem.
Denique cuique salus, vel spes sua nota salutis:
Magdalis ignotus sed sibi sola dolor.
Et cui cuncta fluunt refluuntque volubilis orbis,
Stat scopus innumeris Magdalis vna malis.
Nec dat longa dies crudas mitescere curas,
Quas alit ardenti pestis inusta sinu.
Scilicet insidięque, necesq;, metusque, doloresq;,
Aerumnæque, pudorque, anxia corda coquũt.
Vnde breues populatur edax mihi flamma medullas,
Quæq; fata his flammis ferrea mortis hiems.
Hei mihi! quis tandẽ, post mille volumina luctus,
Vlcera Pæoniâ claudet hiulca manu?
Spes mea Christe, meos nunc negligis ergo dolores,
Morte premente caput, morte premente sinũ?
O mea lux, & vita, nouæ nunc annue vitæ
Semina, & in laudes omina læta tuas.

Haud

ıd ego poſco ſacras immenſo è ſidere flāmas:
Ii ſatis è tanto lucida mica foco eſt.
mihi ſi tenuis radius delibet I E S V,
'el ſaltem radio quæ fluit aura tuo!
ıcaſus Arctoon petra ſi cor ſtaret ad Vrſam,
Iox flueret rapido Sicelis Aetna rogo.
ıihi ver aperi, Phryxeique arietis inſtar,
ıdſpira gelidis ſidera blanda fibris:
ıouus ardor Amor, cui mitior intepet æſtus,
'emperet affectus ad tua vota meos.
ıgdalis ęgra Deum, medicâ Deus imbuit herbâ
Iagdalin; vnde repens currit in oſſa vigor.
ırit inexpertos venis ſitientibus ignes
Iagdalis, & dulci deflagrat icta face.
c vapor, hinc oculi ſudor vitalis, & ardor,
Iinc veges è fletu manat in oſſa liquor.
ægris ıncocta fibris, & frigidus angor,
Iors, & morbus edax, vulnus, & vlcus abit.
iret aucta nouis iam ſuccida vena medullis,
nde fluat riguis lympha gemella viis.
ıe pedes ſine labe pedes redit; vnde ſalutis
ons iịt, huc riuus dulce retorquet iter.
ıq; retorquet iter, vehit vnda relapſa ſalutē:
letus enim medici de pede ducit opem.
idi medico tactu pedis ire ſalutem,
ıbſtupui, & dixi: Pes medicamen erit?
liquor herbipotēs ſtillat de ſimplice lymphâ,
t ſe pes medicâ vertit vterque manu?
quid ego cæcis anceps cor diſtraho curis?
Iónne ſalutiferas pes bibit vdus aquas?
ıne tuo fletus flagrat medicatus amomo,
t crocus his plantis officioſa natat?

Ambigis? ecce pio nardus comes affluit imbri;
  Arabia his plantis, & seges Inda sedet.
Non tot odoratas messes legit vbere felix
  Fruge Cilix, Indus diues, odorus Arabs;
Nardiferâ quot spargis opes locuples alabastro
  In caput ambrosium, liligerosque pedes.
Nardus enim, vel gutta croci, si tangit IESVM,
  Nobilius medico sudat aroma croco.
Magdala tange pedes: Arabum felicia fundis
  Balsama; quid mirum si fluat inde salus?

ELEGIA IX.

Remedia MAGDALENAE *peccatrici.*

VT quid adhuc erras infestis anxia siluis,
  Soliuagis toties obuia præda feris?
Hîc vbi Tænarios mors armat acerba dolores,
  Humanisque gemens ossibus albet humus;
Mugitus, rabiemque, minasque, trucesq; furores
  Temnis, & armatas in tua damna feras?
Vulnifico vidi sub dente dehiscere pectus,
  Et vidi rigidâ vulnera secta manu.
Nunc erat in sæuos vt tota leonis hiatus
  Iret (& ibat inops mentis, & ægra metu)
Magdalis, & prono de sidere cœperat Orco,
  Iam data tergemino victima dira cani;
Ni laceros artus iratis faucibus Orci
  Bellipotens vindex eripuisset Amor.
Clamat iô, Leo cede, truces abscedite tigres:
  Cedite. Cesserunt: saucia sola gemis.
Quin etiam tradux mundi de peste venenum
  Inspirat tacitam cæca per ossa luem.

Ah!

vbi vincta cauis Cypris illigat ora lacertis,
)uale tibi blando virus ab hoste bibis?
: fugis ab nocuo mundo, dulciq́ue periclo?
ste locus, nescis? damna salutis habet.
ignominiæ, noxæ, & sata vulnera noxis,
)ueis grauis exurit conscia corda dolor.
:, tuos serpit clàm pestis auara per artus,
rassaturq́ue cauo flamma proterua sinu.
ıortē putre, cerne, gelat iam pectus; & isthic
stis adhuc? medicam saucia quære manum.
estas cui culpa fores recludit Auerni,
nxia vin' mortem pellere? pelle moram.
d trahis infelix lenti dispendia leti?
u si dulcè velis viuere, viue Deo.
ıne per illecebras, & blandi philtra doloris,
elle pati morbos, mortis amore frui est?

ELEGIA X.

ıGDALENA *desiderat per satisfa-ctionem peccata expiare.*

Devs immensis iam tandem parce piaclis:
Quamquam ô! sed mitis parcere iussit Amor:
mei sceleris vindex, sed nescius iræ,
'ui sine vindictâ plectit inane scelus.
e felicem! cui mite tribunal Iesv
at torus iste, meis iam torus vdus aquis.
ıdor! ô immane nefas! sic ibit inultum
rimen? & in pœnas vltor inermis erit?
ıetuo, & spero: veniam promisit Iesvs;
: veniam vindex abdicat ira reis.

Antè niuem blandis lambet fax Siria flammis,
Et parcet niueo torua leæna gregi:
Quàm Deus vltricis numeros non expleat iræ,
Expendatque nocens, quas tonat æthra, minas.
Dextra vibrat fulmen; sed læua reponit oliuam.
Si tonat ira faces, gratia spondet aquas.
Eia, niuem fidis lambat fax Siria flammis,
Et parcat niueo torua leæna gregi:
En meliore rotâ noua fingitur vrna salutis,
Fulmineas vincit mitis oliua faces:
Si modò tristè gemens genibus prouoluar IESV,
Et stiterim nudum supplice fronte caput.
Cæsaries promissa nouâ dabit arte catenas:
Frons benè nuda peplo, squallor & horror erit.
Noxia stabo toro; (solium torus ille Tonantis)
Lictor vtrimq; premet, hinc pudor, inde timor.
Ferrea quid vinctis vadimonia fingo lacertis,
Hîc vbi vindictæ nescius vltor adest?
Curia cui thalamus, torus absq; timore tribunal:
Hospes amans Iudex, pœna doloris Amor.
Supplicium lacrymæ; (lacrymis quis dulcior humor?)
O modò quàm felix vertitur vrna reis!
Vindicis arma, facesque, & inexorabile Numen
Vincit inexhaustus supplice fletus aquâ.
Sentio, me castis flammat vis enthea tædis;
Serpit inexpertus cæca per ossa vapor:
Et modò diuino tenerum cor vulnerat œstro:
Sed mihi quæ vulnus dextra dat, addit opem.
Quæ planxi antè gemensque, iacensque, trahensque catenas,
Libera tollo manus, libera tollo pedes.

ıietas! ô blanda manus! ô gratia Diuûm!
Quæ voueam iustis munera digna sacris?
tua millenæ cumulent altaria lances,
Et sacrôs oneret India tota focos?
taque thuricremis viuat Panchaia flammis,
Qualis ad Isacios fumat acerra rogos?
tte leues Arabum vitæ sine pondere fumos;
Vult sibi viuus Amor victima viua litet.
ales igitur cadat hostia iugis ad aras,
iue sit hæc turtur, siue sit alba bidens.
id tibi cum brutâ lanâ, volucrique fauillâ?
Victima sola Deo, quæ benè libat, homo est.
neribus supremus honos, & idonea Diuis
Hostia cor purum est, cui sacer ignis Amor.
c solo capitur vindex, qui nescit emaci
Nec prece nec pretio, thure nec igne capi.
crit is tenuem flagranti è corde vaporem;
Mox tetricis rugis quæ sedet ira, cadet.
ælibet esto minor tantis sit pœna piaclis;
Diluet immensum lacryma parua scelus.
teriles animæ, queis hic non liquitur humor,
Quo datur augustis ritè litare sacris!
o veni decus ille meum, spes ille salutis,
Vnde fluat vitæ lactea vena meæ.
que tuo purus radius dio influat astro,
Hoc de corde sacras qui tibi gignat opes.
tenui radio me si fors tangat IESVS;
O me felicem! qualia dona manent!
tetigit radius, flagrat entheus ardor in illo;
Cor ictum tepidas liquitur in lacrymas.
foret apta meis flagrans cor victima noxis,
Quique fluit læso corde per ora liquor!

Sed quota pars cor quæso mei est, fax pectoris ardens,
Quod calet vt paruo testa pusilla foco?
Quò mihi mille boues, & millia mille bidentũ,
Quæ crepitant Solymis ignea præda focis;
Vnica si vel gutta sat est, quæ temperat iras,
Et de corde flagrans mica vel vna sat est?
Opto tamen tumidos se cor effundat in auctus,
Augustoque breues ampliet orbe sinus;
Omnigenosque mei cor corporis induat artus,
Omnibus vt membris victima tota litem.
Aut oculus certè sim tota, volubile sidus;
Clariùs vt spectem lyncea tota Deum.
Ni satius foret esse manũ, quò Magdala sanctus
Tota labor sacro militet obsequio.
Quid prohibet verti vocali pectine linguam,
Vt mea te solum lingua diserta canat?
Sed quid ego infelix tanto me dignor honore?
Illa ego tota probrum, dos ero digna Deo?
Non cor, non oculus, nec ego manus apta Tonanti;
Sim nisi sub modico puluere, puluis humi.
Tu capitis caput ille mei, lux lucis IESV,
Vita meæ vitæ, cor mihi cordis eris.

ELEGIA XI.

MAGDALENA *lacrymis fucum omnem eluit.*

PVTIDA quam pyxis vomit ora per vncta mephitim,
Et rea quod fictis illinit vmbra labris,

E ma-

Emacula, pictumq; genâ male-olente venenum
Terge: subest lacrymis spongia pura tuis.
Fiebis; vti fons est oculus, quē crimina tangunt;
Informi formâ flere perenne tuum est.
Illacryma stibio: mendaci tincta figurâ
Ora volubilibus diluet imber aquis.
Ilicet en surdo cadit agmine riuus honesti
Obses, & illimi temperat imbre genas:
Et niueis expugnat aquis vis limpida fletus,
Quidquid adoptiuum frontis adumbrat ebur.
Nec satis hoc; castus rubor ardet in ore rosanti:
Qui stetit in peplo, transit in ora pudor.
Iam lego purpureâ depictum fronte pudorem.
O quàm flos Tyriæ discolor iste togæ!
Qualis ab auricomo Thetis icta rubescit Eoo,
Tale verecundo iam rubet ore decus.
Coralio qui floret honos, rutiloque pyropo,
Et flos Magdaleis purpurat ille genis.
O quātò hic melior liquor, os qui tingit & ornat,
Quàm sit ab Oebalio quæ rubet vnda cado!
Aut picei fuligo foci, conchæve saliua,
Vel par creta niui, vel rubra bulla vitri!
Deniq; quidquid id est, pyxis quod lena pudoris
Inquinat, aut tincto capsa vomit gremio!
Euge, tuum nunc ingenuo caput imbue vultu:
Simplice nobilius floret ab ore decus.
Cerussam, stibium, fluxi tectoria vultus,
Diuiduo sulcans tramite riuus arat.
En aqua Sidonio concors it vena veneno:
Qui rubor ore stetit, is rubor ardet aquis.
Quæ lacrymas minio tingis, stibioque coloras,
Eluis, an mutas? denuò picta nites.

 Vah!

Vah! ea ſimplicitas quàm callida! neſcia fuci
Dum fucum expungis, maior adornat honos.

ELEGIA XII.

MAGDALENA *lauando* CHRISTI *pedes ſe lauat.*

PVRIOR argento quà labitur vnda doloris,
Pellucet liquido candida cura vitro.
Nimirum nitidis CHRISTVM ſtat tingere lymphis,
Squallida cui niueos vmbrat arena pedes.
Lene-fluens tacito iam voluitur agmine riuus,
Voluitur vndoſo naufragus amne pudor:
Sed ſine labe pudor, caſti qui cenſor honoris
Purpureus, mediis pulchrior ardet aquis.
Cui dolor argenteis purus comes adnatat vndis,
Puriter vt ſancto diluat amne ſcelus.
Eia, ſat eſt; lacrymæ, rapidoque fluentia curſu
Flumina, ſat Dominos implicuêre pedes.
Nunc inhibe riuos, linoque bibace tot vndas
Opprime, linigerâ compede ſtringe pedes.
Detrahe ſollicito quondam data vela pudori,
Vela verecundas abdere iuſſa genas.
Hei mihi! nulla tuo nubes prætexta rubori eſt,
Vlla nec impurum ſubtrahit vmbra caput.
Fallitur, ah, iſto qui quærit flammea vultu,
Cui benè nudus Amor lucida flamma micat.
Sed tibi ſit ſindon frons, quæ ſine ſindone prodit.
O tibi quàm ſolers ſit modò textor Amor!
Cerne, liquens oculus largo quas prodigit imbri,
Elambit reduces crinis auarus aquas.

Quem-

Quemq́ue rigat fletus, ſiccat cincinnus IESVM,
Cincinnus bibulo par modò forma peplo:
Qui quoties auidis ſiccat veſtigia cirris;
Et toties optas, altera lympha fluat:
Et tot eant rurſus grauido de lumine guttæ,
Quot ſtant frōte comę, queis premis vda pedes.
Nónne Deum madido dũ tergis amica capillo,
Teq́ue tuumq́; lauas ſquallida nympha caput?
Quæque ſacro thalamo teter niſi ſquallor & Orci
Fæx immunda venis, nix modò munda redis?
Nempe Deum tangis, te tangit & ille: niuoſos
Queis lauis atra pedes, alba lauaris aquis.
Sic vbi tu vitreâ roras aſpergine plantas,
Spongia fit CHRISTI pes; tua corda lauat.

ELEGIA XIII.

Spongia MAGDALENAE *lacrymis.*

HIC vbi virgato diſcurrit diſcolor auro
Purpura, & inuitat in ſua ſtrata DEVM;
Gratuler, inuideámne? pari mens hæret in æſtu:
Cura biceps bifidis errat vt vnda fretis.
Inuideam? & quare? dos dicitur æqua magiſtro.
Gemmantem ille bibit aureus hoſpes aquam.
Gemma manu rorat; it gemma per alta comatũ,
Et per adhuc teneros oſcula ad vda pedes.
Gratulor, ô felix! niueis ſic pingere baccis
Cui datur, & caſto tingere rore Deum.
Vtq́ue diu tingas, voueo; ſed prouida cenſus,
Parciùs ô oculis vtere Nympha tuis:
Neu nimiùm has lymphas tam rarum prodige
munus.

Parce, sat est; riguis inijce frena genis:
Et temerè errantes auidâ lege sindone guttas.
Claude tuos riuos: planta sat ista bibit.
Dein lacrymas expunge tuas, bibuloque madentes
Terge pedes velo, prouida terge genas.
Sit modus his thermis; tandem, ô tandem ebibe lymphas.
Nolo cadat tristi planta sepulta mari.
O quantũ erroris! rursum it pudor alter in imbres:
Quà pudor it, rursum diluis ægra pedes:
Nec tamen exsiccas. aqua an ebria rursus oberrat?
Nolo laues lautos, sed citò terge pedes.
Nulla tibi sindon, nec sindonis vlla niuali
Candicat vmbra manu; sed coma sola bibit.
Deinde pluis, pariterq; rapis quos fuderis imbres;
Quæ fluit ore, bibit crinis auarus aquam.
Quid facis? ah nescis? lino sitiente natantes
Vis siccare pedes, quos tamen vsque rigas.
Euomit illuuiem, non balnea iusta ministrat,
Absque modo assiduas quisquis inundat aquas:
Sed quicumque lauat puro vestigia riuo,
Si sapit, albenti tergit & illa peplo.
Vtere sorte tuâ: deterge tot humida luctus
Vrbano genio, carbaseoque sinu.
Sed pia nympha sapis! natiuam in sindona cirros,
Cerne, tibi solers textor adornat Amor.
Quas passim effusis siccas affusa capillis,
Apta coma his lymphis, aptaq; lympha comis.
Dignius his lacrymis nihil est flauente capillo,
Spongia nec cirris dignior vlla tuis.

ELE-

ELEGIA XIV.

MAGDALENAE *lacryma gemma.*

MAGDALIS vt glacies Phœbeo ſaucia telo
 Liquitur,& vernâ plus niue delacrymat;
Vrit Amor,liquidos qui cor diſtillat in imbres:
 Mille pudor guttas,mille decenter habet.
Si potis influere hos oculos Tagus aurifer,aurum
 Effluerct fului purius amne Tagi.
Si ſudo hîc vitreas ros ſpargeret aëre ſtillas,
 Nobilior baccâ diuite gemma foret.
Huc ſi læta ſuos pluerent fors lilia rores,
 Iſte liquor niueas illacrymaret aquas.
Et quod non afflat lacrymis decus auctor IESVS,
 Aurato radio cor vbi flammat Amor?
Purius his nihil eſt, nihil eſt his pulcrius vndis,
 Queis rorat Dominos Magdala caſta pedes.
O felix animi! cui dos tam rara ſalutis
 Manat, & it liquidis limpida gemma genis.
Qualis honos nitidi pulchrâ in ferrugine rores,
 Quos picto illacrymat Iris odora ſolo:
Gratia quæ violis, immortalique amarantho,
 Aut illibatis alba per arua roſis:
Tale decus puris appingit gratia lymphis,
 Quas caſtus roſeo luſtrat in igne pudor.
Et tu terra bibis pignus tam nobile Diuûm?
 Occidet informi gemmea gutta ſolo?
Quid pote nobilius,quã ros qui gemmat Amori?
 Et tener hic fuſco puluere ſerpit onyx.
Dic meliore viâ tam ſplendidus effluat humor:
 Pulcher honos pulchrum quærit honoris iter.

Sed ſapit; en niueas irrorat lacryma plantas.
Sic pia gemma ſuum dotat & ornat ebur.
Neſcio ad iſtud ebur num plus orneris,an ornes,
Cui nouus argenteo de pede creuit honos?

ELEGIA XV.

MAGDALENA CHRISTI *ſitim lacrymis explet.*

NIL æquè ardet amans Deus,ac mera pocula luctus,
Dulce ſitibundus cor cui torret Amor:
Idque epulas inter, feſtique theatra Lyæi,
Magdala quid ceſſas? applue pocla Deo.
Lumina vtrimq; tument biuios meditantia riuos,
Riuos queis Hyalo purior vnda fluit.
Cryſtallo liquente Dei caput omne coronas,
Et ſatias lymphâ lene-fluente pedes.
Par liquor in riguum pectus deſcendit IESV;
Ora madent, gremij vallis eburna natat.
Anne putas, ſitit vſque meras queis affluis vndas?
Fors ſatur eſt lymphis CHRISTVS, vt antè mero.
Deſpuit ille grauis,faſtidia cruda Lyæi,
Et ſatur ille mero paſcet ab amne ſitim?
Num liquor hic tanti eſt? ſal vt lacrymabile luctus
Plus omni ſapiat nectare, vite, fauo?
Hic quod agat,nihil eſt,ſucco dolor aſper amaro:
Nil ad pocla facit lacryma nata queri.
Inuitat tamen illa, trahitque,tenetq; Tonantem;
Suauior ô mannâ, nectare, melle, mero!

Si

Si vel gutta pluat, cor ebriat illa Tonantis.
  Non sat gutta tibi, flumina tota vomis.
Rursus inexhaustis mergis vestigia riuis,
  Et rursus calidis te dolor vrit aquis.
Sit satis hoc: quid adhuc turgēt tibi lumina fletu?
  Feta nouum in partum, credo, doloris eunt.
Inde nouam cœnam sibi CHRISTVS, & altera poscit
  Pocula, & augusto xenia digna toro.
Sic reor: an renuat tam prompti munera fontis,
  Torridus in Solymis ille sititor agris?
O quoties (memini) dum mille pererrat eremos,
  Puluereo in nimbo torruit ora sitis:
Et (nisi me fallant sæui læua omina fati)
  Ah! Sitio, Sitio, vox morientis erit.

ELEGIA XVI.

Vngentem MAGDALENAM *suâ gratiâ* CHRISTVS *vngit.*

In calidas ebullit aquas, liquidasque querelas,
  Igneus ardentis cordis alumnus Amor.
Enthea viuaci vis eliquat igne medullas,
  Vnde fluunt riguis balnea pura genis.
Et verò fluxêre. bibit sat planta tot imbres.
  Claude genas, fontes Magdala claude tuos.
Sic ego, sic mecum concors tibi suaserit hospes:
  Sat modò lauisti, lassa recumbe toro.
Fors aliquis dicet conuiua benignus Amanti,
  Cui mollis tenero sit fibra ficta luto:
CHRISTVS amans nardū sitit, & sitit ebria nardo
  Balsama: balsameâ perplue fruge pedes.

En tibi pyxis: adhuc cessas? malè prouida cessas?
Expirat, tua ni cinnama spiret, Amor.
Imbris egens animam ceu flos exhalat odoram,
Et furtim moriens languida colla trahit;
Nec iam libat apis, nec cerua, nec addita ceruæ
Filia, nec radio sol meliore legit:
Sic viduas nardo lacrymas fastidit IESVS;
Et tener absque croco Numinis efflat Amor.
Tu si sis saxum, sine tantus vt occidat hospes.
Saxea sed non es: nardina grata pluis.
Vt liquido siccos artus perfudit oliuo
Magdalis, & lacrymas miscuit ægra suas;
Alteraque irriguo defudit balsama gutto,
Atque nouas iterùm depluit vber aquas;
Nescio quid tenerum limis arrisit ocellis,
Vt tot abire manu cinnama vidit Amor:
Et simul infit: Odor quā spirat amœnus Amorē,
Tam quoque gratus Amor spirat odoris opem.
Quot stillat liquidos nubes Panchæa vapores,
Tot medicos succos appluet almus Amor:
Vnde tuo quæras solatia grata dolori,
Qualia spes duris spondet amica malis.
En tibi pro meritis cor vnctus inungit IESVS:
Sic pia quas CHRISTO das, tibi reddit opes;
Sors ea quàm felix, quæ sic sua munera fundit,
Maius vt inde sibi fœnus auara legat!
Cinnama fluxus olens, & olens refluxus Amorē,
Si datur alternis ire redire modis;
Nunc doni secura tui plue diues amomum,
Cui dum currit odor, iugè recurrit Amor.

ELE-

ELEGIA XVII.

Pulchritudo MAGDALENAE *interna.*

HACTENVS horrificis torquata Medusa colubris
Magdala, nunc ibis digna virago Deo:
Si modò, quę nunc est, poliat noua cura figuram;
Quæque fuit, liquidis deleat vnda genis.
Pristina si stat forma, cades obnoxia leto;
Sin cadat, apta sacro stabis imago toro.
Nunc igitur CHRISTI vultu duc æmula vultũ.
En speculum; impexas hîc tibi come comas.
Quàm citò formoso vitrum rapit omnia vultu,
Quàm citò fulua nitens imbibit astra lacus:
Tam facili cunctas Amor induit ore figuras;
Pulchrior ille lacu, purior ille vitro:
Et tu lenta sedes incultis hispida cirris,
Hîc vbi formoso lux tua fonte natat?
Castior ô siluam per læuia colla fluentem
Castiga, & gracili stamine stringe comas.
Non benè, crede mihi, nudâ quis fronte pudorem
Ponit, vbi cœnæ sit Deus ipse caput.
Dum vixti, vixti benè culta virente smaragdo,
Et stetit aurato frons redimita peplo.
Tu nunc illa Charis, tam comis amica leporum,
Vis posito mundo rustica nympha mori?
O vbi frons, & frontis honos? hæc vltima formæ
Gratia, vt incompto forma cadat capite?
Vt quid inornatis passisque inhonora capillis
Vrbanum violas in tua probra torum?

An

An pudor attritus ferreâ de fronte pudorem
Auget adhuc, nec te depuduisse pudet?
Quid tibi cũ squallore, comaq; vagante seueras
Per lacrymas? isthæc symbola digna Deo?
Sic tamen inuitas, vt ades non compta, Tonantẽ:
Et tenui plorans murmure, dicis, Amo.
Sit satis hoc: valeant teretes cum pectine vittæ,
Et crinalis acus, velaque tincta Tyro:
Nil tibi cum mundo, diues cui mundus IESVS;
Quo minùs ornaris, te magis ornat Amor.
Stat donis mens pulchra suis, proprioque paratu:
Ipsa sibi virtus præmia persoluit.
Nunc tibi torquatæ facies micat æqua columbæ,
Aurea cui cunctas gratia donat opes.
Hîc pudor, hîc casto sedet alba modestia vultu,
Hîc & flexanimo suada stat ore Charis;
Hîc color ingenuus, parcæ hîc bona vincula linguæ,
Adde verecundis nupta coralla labris.
Lex hîc iuris amans, vis hîc adamantina Diuûm:
Hîc modus, hîc fati prouida cura sedet.
Et quæ nõ radiat virtutum hîc gemma, vel aurũ?
Magdala tu quanta es, tota monile nites.
Dum CHRISTI ad radios, tua lumina vertis ad imbres.
Ex illo quantus Magdalin afflat honos!
Quàm pulchris formosa genis obludit imago,
Quas minio pingit purpura casta suo!
Quàm benè compta nites rosei Regina pudoris,
Hîc vbi non comptis silua stat hirta comis!
O felix speculum! quæ sic ornare, nec ornas!
Hoc tu plus cordis, quo minùs oris habes.

ELEGIA XVIII.

Conuitium Simonis.

OBSEQVIO maturus Amor venatur IESVM
Saxa per & valles,cõpita,templa,domos:
Et tandem reperit (epulo ſedet ille) Tonantem;
Huc ruit,& vinctas ſubruit arte fores.
Fit fragor:irrumpit thalamum,dotalia CHRISTO
Dona ferens feſtâ cum face pulcher Hymen.
Euge, tuum Simon, noléńſve voléńſve, liquenti
Cum caſiâ ſpectas Magdalin ante torum.
Nec tantùm ſpectas, ſed liuide Scriba malignis
Obliquas oculis nardina miſta croco.
O quoties dicis: Quò, quò temeraria? tantum
Tun' ſcelus auſa? meas ſic violare dapes?
Cæca ſatin' ſapis ô! malè prouida ad oſcula CHRISTI
Ibis inornatis hiſpida vt vrſa comis?
Non tenui vittâ flauentes vincta capillos,
Non retinens nudis flammea caſta genis?
Non Tyrios (prô quale nefas!) induta paratus?
Nec Salue vlla ſonas,nemo reponet Aue.
Ocyma dira ferent concordi hinc inde cachinno,
Quotquot Idumæo decubuere toro.
Nil niſi ſingultus ſuſpiriaque ægra reſorbens,
Inceſtas tragicis orgia feſta modis.
Num benè læta grauis violat conuiuia fletus?
Irrumpitque procax non ſua regna dolor?
Quid Baccho, & lacrymis? an habent & gaudia fletus?
Hoſpes abi, & lymphas ebibe ſola tuas.

ELE-

ELEGIA XIX.

MAGDALENA CHRISTO *mittit epistolam.*

MITTIT amans ceras, sed quas, heu! mortis ad vrnam
Pulueream tristi puluere spargit Amor.
Orbus Amor, duri quem vis grauat aspra doloris,
Fraternusque graui torret ab igne cinis:
Et qui fulmineis ceu fax è nubibus ignem
Haurit, vt inde vomat, quas bibit imber aquas.
O sit fas auidis oculis libare querelas,
Quas muto gemitu scripturit æger Amor!
An nigra ceratis inserpit sepia sulcis,
Intingisve fauo suaue-liquente stilum?
Artifici an tabulis instillas rore Lyæum,
Mellitæve bibunt dulcia sensa notæ?
Cernere an est roseo florere pugillar in ostro,
Aureáve ostrifero scripta micare libro?
Inspexi facili facundas imbre tabellas.
Hei mihi! de lacrymis omnia vota natant!
Luctifer inde latex cerâ num cerite noxas,
Et vetus opprobrium denuò mœror arat?
Carnificesque trahens ægro sub pectore curas,
Quæ pudor erubuit probra tulisse, feret?
Sit piguisse semel satis & super: vna ruboris
Lex satis est, rursum nolle pigenda sequi.
Cur igitur pluuio dolor exprimit ore querelas,
Mœstaque de mœsto pectore vota fluunt?
Heu! tibi tot salso qui dictat ab imbre lituras,
Ille iacens gelido marmore, frater erat.

Hoc

Hoc à fonte cadit liquor æger, & humida luctus
Littera, quid surdum iussa silendo loqui.
Hinc dolor, argutoque fluens de rore querela,
Quam notat humectis sparsâ litura genis.
Qui numerat fluctus, & qui metitur arenas,
Is tua vota sub his enumerabit aquis.
In bibulam ceram iugi manare videres
Imbre genas, candor quas niuis instar habet.
Non frons prima libri, solennis littera, Salue,
Siue breui titulo dulce propinat Aue:
Non hîc, CHRISTE veni; quid vota moraris Amantis,
Et nimis, ah! lento cur pede fallis opem?
Non hîc Theta nigrũ tristis nota mortis ad vrnã
Feralem, heu! frater, pulnis & vmbra iacet,
Et situs, hîc vox vna sonat, quam lacryma signat:
Aeger amicus obît, quem pius hospes amas.
Sit satis hoc: quid plura? moras Amor odit amantum:
Vt celer est, celeri sic volat ille stilo.
Hîc vbi scribit Amor, vel apex satis vnus amanti;
Et licet immenso par nota parua libro est.
Ecquid opus longos chartis intexere sulcos?
Cuncta Deo scripsit flebile nomen: AMAS.
Ilicò Mercurio duce nuntius auocat ales
Pegaseâ pennâ, quâ leuis aura vocat;
Per vada, per campos, per aperta, per inuia rerum,
Optato donec limine sistat iter.
Accipit obuinctas gemmâ linoque tabellas
CHRISTVS, adhuc Solymis auius ex sul agris.
Ilicet vt tristes tabulas aspexit IESVS,
Conscius arcano cera quid ore premat,
Lustrat,

Lustrat: & vt legit facundo scriptile fletu
Nomen AMAS; itidem scripsit & æger, AMO.

ELEGIA XX.

Altera Epistola MAGDALENAE *ad* CHRISTVM *pro suscitatione Lazari.*

MENS erat ignotis IESV te quærere terris,
Seu fera silua tegat, seu specus alta premat:
Iamque meæ primo stabant in limine curæ;
Te mea spes volui, non tamen apta, sequi.
Vix cœpi ire gemensque, labansque, tremensque & anhelans,
Heu! cecidi in dubios lapsa relapsa pedes:
Labentemque solo dextrâ læuaque clientes
Sustinuêre manu, sustinuêre sinu.
Vox simul vt rediit; Mi Lazare, respirantis
Heu! vox prima fuit: altera, CHRISTE redi.
CHRISTE redi, ô quando! nimis, ah nimis asper amanti,
Irrita mendaci vota moraris ope!
O quis erit tandem ille dies, qui sistat IESVM!
Sed quid? abest mea lux, fors & abesse volet.
O quis erit istas qui lenè susurret in aures,
Quod voueo toties anxia, CHRISTVS adest!
CHRISTVS adest; & adest CHRISTO comes arbiter æui,
Ac necis & vitæ præses & obses Amor.
Sed quid ago? blandis magis aspero vulnera telis,
Dulciaque in luctus somnia pasco meos.

CHRI-

CHRISTVS abeſt, & abeſt Amor his procul exſul ab oris,
Speſque comes fidi pignus Amoris abeſt.
Si tamen ille gradum Solymis aduertit arenis,
Bethaniis ibit obuia turba plagis:
Aut medio occurrat (magis hoc decet) obuia campo.
Sed tardant auidos inuida vincla pedes.
Mœror enim duris innectit corda catenis;
Quique cor hoc vinxit, vinxit & ille pedes.
Et dolor infrenat elingui verba palato:
Quod ſuper, in digitis vox ſedet vna meis.
Mœſta tibi mœſtas mittit tua Magdala ceras;
Muta quidem, lacrymis ſed tamen apta loqui.
Littera ſi claudo pede fors labat, ebria fletu,
Ancipitique notat neſcia ſtare ſtilo;
Aut nota trunca ſedet, moriturve ſepulta lituris;
Turbida ſigna manus præmorientis erant.
Hoc ſolũ (quod dictat Amor) ſedet hiſce tabellis:
Vnica vox IESV, cetera fletus erant.
Per tibi quæ blando pietas cor imbuit igni;
Per tibi qui tenero pectore ſpirat Amor:
Perque meo toties tua quæ data dextera fratri eſt,
Hoſpita Bethanio dum ſtetit ara toro:
Perque meos, Marthæque pios, duo pignora, fletus;
Perque tuas lacrymas, quæ decuêre meas:
Per benè ſi de te meruit mea nardus IESV;
Accipe non durâ, quas damus, aure preces.
Quæ rogat, eſt hoſpes: ſuper hoſpite dona repoſcit,
Qualia ſæpè dedit xenia gratus Amor.

Da

Da veniam; fateor, non ſunt mea munera tanti,
Vt Domino iniungant grande laboris onus.
Tu tamen vna ſalus, & publica cura dolorum,
Hoſpitibus renues ferre ſalutis opem?
Frater, vti cernis, vaſtâ ſub mole ſepulcri
Occubat, inuiſo nomen inane ſolo.
Quem populatur edax olidâ lue mortis alumnus,
Et putris, heu! tetrâ peſte venenat amor.
Tempora ſi numerem (numerat dolor omnibus horis)
Tertia iam lacrymis ſæcula iêre meis.
Manè dies ſurgit nitido rediuiuus Eoo,
Quem nigra nocturnis veſpera mergit aquis:
Et iam quarta mei luctus deuoluitur ætas;
Nec tamen vlla redux omina firmat Amor.
Luna nouo complet cornu reparabile torno,
Menſtrua quod rapidis deterit hora rotis.
Oſtrifero comit ter nuda roſeta galero,
Quæ ſpoliat pictis inuida bruma comis.
Et quæ non viridi caput exſerit herba theatro,
Improba quam cæco carcere clauſit humus?
Terra ſuos, ſimul æthra ſuos inſtaurat honores:
Emicat hæc aſtris, ſtirpibus illa viret:
Quin ergo mea vita, iubes (miſerere precantis)
Currat in exſangues viuida vena ſinus.

ELEGIA XXI.

MARTHÆ *querela*.

LAZARE mi frater, mœſtæ ô te ſiſte ſorori!
Ah! in fraterno puluere, quæro nihil.
Iam nihil ille decor vultus, flos, gratia formæ;
Quæ-

Quæque Charis suado sessitat ore, nihil.
Et nuper tam grande decus Bethanidos aulæ,
Vix leue nunc digitis in tribus hæret onus.
Ergóne fraternas, eheu! pro fratre fauillas
Admittet viduo nunc soror orba sinu?
Nomen auûm tam grande, tot & spes tanta nepotum,
Nũc breue nescio quid, curta quod vrna capit?
Vouerat innumeros longæuis solibus annos
Palma virens æui, quàm tulit atra dies.
Non illum patrius torquis, non census honoris.
Censor, & antiquis cera tuetur auis:
Non illum teneræ lanugo Cydonia malæ,
Non illum hospitio tessera pacta fidem:
Non pietas, non æquus Amor, non cura sororum,
Non domus hæc toties hospite digna Deo.
Mors nimis, ah! durum genus, & vis nescia flecti;
Quam nec opes, nec tot gloria flexit opum;
Dulcia concordes voluebant pensa sorores,
Et potis es plenâ scindere fila colu?
Nemo sed infestæ vitarit arundinis iras;
Occupat illa viros, occupat illa senes.
Mors numquã exhaustâ desæuit inerma pharetrâ:
In noua quod promat vulnera, semper erit.
Cur non ergo pari sors vulnerat arte sororem,
Et soror in fratris funere funus obit?
Scilicet infaustæ quò parcat amica sorori,
Mors fratrem innocuum plectit acerba caput.
Vltio maiores sic blanda resæuit in iras;
Quæ mala dum minuit, auget iniqua scelus.
Mors oculos, fratres geminos, non diuidit impar;
Si perit hic, alter par necis vmbra perit:

Et

Et mea lux vitæ superâ iam pascitur aurâ,
Cui nece fraternâ pars bona lucis abest?
Et fratrem rapit, ah! oculis qui carior istis,
Aut oculis si quid carius esse potest?
Quis saltem dabit his aduoluar vt ægra fauillis,
Et bibat, heu! lacrymas quas sitit vrna meas?
Vt concors inscribat Amor rorante sepulcro:
Si cinis est frater, tota sit vnda soror.

ELEGIA XXII.

Præsentia CHRISTI *spem facit suscitandi* LAZARI.

BETHANIA, memini, par nobile nuper in aulâ
Aurea sæcla tulit, frater & æqua soror.
Fortunata domus, socio si currere fuso
Stamina adhuc plenâ sors sinat alba colu.
Sed benè concordi currentia sæcula filo
Præscidit haud æquâ Parca nouerca manu.
Mors damnat virides primæ lanuginis annos
Perpetuis tenebris, puluereâque domo.
Ah modò dulce decus, nunc illætabile nomen
Raptus abit frater; raptaque & ipsa soror.
Quid tibi nunc animi, cui sors tulit inuida fratrem,
Et cum fratre tuo mors decus omne tulit?
In lacrymas abeunt præcordia saucia luctu,
Turbidaque vndoso pectore vota tument.
Quis tantos tumido depellet pectore fluctus?
Vlcera quis molli leniet aspra manu?
Anxia quis mœsto deterget nubila vultu,
Quásque bibit falso lumine mœror aquas?

Antè

Antè tibi ſcindent fatalia ſtamina Parcæ,
  Immemori fratris quàm cadat vrna ſinu.
Ah! oculis ſemper fraterna recurret imago,
  Semper & hæc vacuas fallet imago manus.
Semper enim gelidis colet hoſpita ſaxa fauillis
  Frater, & in rapto fratre ſepulta ſoror.
Ferali ab ſolio ſic mors iubet arbitra rerum:
  Quâ cecidit, ſemper vita recumbet humo.
Sed tamen armipotens inuicto Numine vindex,
  Hæc qui ſceptra necis ferrea frangat, erit.
Ecce coronatus nardoque roſaque ſerenum
  Adſpirat Zephyrus fratris in ora diem.
Ipſus adeſt, quondam fratris pius hoſpes IESVS
  Qui necis abrumpat vincula, victor adeſt.
Hic potis ingentem curarum euoluere molem,
  Et modico nutu frangere tela necis.
Ille ſupercilio quo concutit æthera, terram
  Mouerit, emotâ vita redibit humo.
Si modò tangat Amor (tangit pia flamma Tonantem)
  Ille tuis curis prouida cura calet.
Adſpice Martha, cauam cui mens abit exſul ad vrnam;
  Tuque adeò Marthæ penè ſepulta ſoror;
Vt madidas laxat pius obſes Amoris habenas,
  Fratris vt extincti ſit nouus ille parens:
Vt teneros oculos mœror nouus imbuit vndis,
  Vt tibi dulce fluit pignus amicitiæ.
Ocyor ecce tuo (licet ille celerrimus) imbri
  Spes ruit ad tumulũ vincere prompta necem.
Explicat illa ſedens triſti ſuper aggere pennas,
  Et lacrymas alis ſiccat amica ſuis.

Vt clàm flos hiemans, auro quæ pingit & ostro
　Ad solis radios, serica pensa trahit;
Erumpitque foras matris viridante sepulcro,
　Gramineasque struit verna corolla comas;
Promittitve graues ramis genialibus vuas,
　Quæ viret apta rudi lanea gemma botro:
Sic nouus emerget vitæ natalis ab vrnâ,
　Succidaque è sicco puluere fila leget;
Deque cauo saxo viridi florebit in æuo
　Frater, vt inde soror gaudia sera bibat:
Decerpetque nouos vitali è funere fructus;
　Puluis enim vitæ semina læta vouet:
Et geminam feret vnius de funere vitam,
　Sospes vbi viuet sospite fratre soror.

ELEGIA XXIII.

Ex lacrymis MAGDALENAE *vita* LAZARI.

INSOLABILIBVS suspiria mersa querelis
　Mille per ærumnas vndat in ora dolor:
Et gemitum, gemitum geminas lacrymosa, querelasque:
　At quis amans dextrâ ludit in aure sonus?
Spes erat. an fallor? non fallor. idonea votis
　Spes erat: arguto murmure læta canit.
Lenè supercilium salit, ac fibra vibrat, & omen
　Nescio quod vitæ candida spondet auis.
Iam tibi lanificæ noua fratris in orsa Sorores,
　Candidiore trahent vellera pura manu.
Frigida mors calidos iam iam mirabitur artus,
　Et regno fugiet mox tremefacta suo:

Ad-

Aduoluentq́ue diem venturis ſolibus horæ,
Exſomnes horæ, quo fluet orta ſalus.
Nunc agesis, trepidos cinis imbibat arida fletus;
Et liquor hic certæ vena ſalutis erit.
Fac calidos ſpargas ſitientibus oſſibus imbres;
Tum veges irriguis affluet ignis aquis.
Nam dolor ille pias Numen placabit ad vndas,
Et memor hoſpitij teſſera nardus erit.
Flere iubet? fas eſt, pietas iubet: elice fletum.
Elicis? vda fluit fratris in oſſa dolor.
Crede mihi, his plus eſt quàm quod videatur in vndis:
Manat aroma tuis nubila Nympha genis.
Diues Amoris aroma tuo medicina dolori;
Vnde fluat, viuo ceu ſata fonte, ſalus.
Nempe piis lacrymis fratri cùm mœſta parentas,
Præmia te vitæ dat meruiſſe Deus.
Quidquid enim ſcelerata necis ſpecus halat, & Orcus;
Fletifer extinguet, qui rigat oſſa, latex.
Balſama, balſameoq́; ſuper crocō implue nimbo,
Adijce cinnameus quidquid inhalat onyx:
Tabentes (haud vana fides) leto eximet artus,
Quiſquis in oſſa fluit miſtus odore liquor.
Myrrhea gutta grauem mortis ſi vincit odorem;
Lacryma te mortem vincere dura neget?
Eſt etiam ſua myrrha genis, liquidoq́ue dolori,
Et noua myrrhatis vita natat lacrymis.
Altor enim vitæ mœſtis Amor ardet in vndis,
Cui pia pro myrrhâ ſoſpite lympha fluit.
Inde ſitibundas veges imbuet aura fauillas:
Vitales lacrymæ fratris in oſſa fluent.

Si vitam dederit ros vda è fronte sorori;
Hanc dare iam fratri lympha negabit opem?
Par genus ambo, tenor vitæ par ambo, gemellum
Ambo decus, par flos frater & ipsa soror:
Et degit sine fratre soror? prô! diuidit vnam
Mors animam. an viuet dimidium illa sui?
Magdala fraterno iam tota vt viuat Amori,
Dimidium reddet sospite fratre Deus.
Alter in alterius speculo par viuet imago,
Quam sibi depinget alter & alter Amor.

ELEGIA XXIV.

Exsurgit LAZARVS *tumulo.*

DESINE fraternas lacrymis vrgere fauillas,
Et sua non iusto soluere iusta rogo.
Vlteriùs ne tende: suos mors improba ludos
Egit, & in pullâ scena peracta togâ est.
Vt quid adhuc pluuio damnas tua lumina nimbo,
Obnubisque graui sindone triste caput?
En Deus ex alto, tragici qui nubila luctus
Discutiat. CHRISTO mors rea ludus erit.
Cernis, inaspectæ nec opinus vt adstitit vrnæ,
Et longum celeri fraude fefellit iter?
Non audis gemitus, suspiriaque & singultus
Inter, & heu! rupto murmura trunca sono?
Qui tumulum simul ac vidit, tumuloq; repostas
Relliquias animæ Magdala mœsta tuæ;
Fleuit, &, ô, dixit humenti lumine IESVS,
Lazare vbi es? mœsto murmure, Lazare vbi es?
Mortis vt attonitas ea vox irrupit in aures,
Concussitque solum, funereamque domum;
Ilicet

Ilicet icta cauo procul exſilit, exſilit antro,
Feraleſque fugit non reditura lares.
Non tulit illa, Deus quas detonat ore, procellas,
Quaſque vibrant oculi, non tulit illa faces:
Quippe gradu vt propiore Deum libauit, in iſto
Stans cinere, ab tanto ſole fit ipſa cinis.
Cerne, redux pulchrum funeſtis faucibus Orci
Extorquet ſpolium vindice vita manu:
Ferratumque necis ſceptrum præſcindit, & alas:
Mors proprio in regno cœpit inerma mori.
Vitalis gelidos paſſim vapor induit artus;
Palpitat, & viuo verminat igne latus.
Oſſa calent, venæque micant, feruentque medullæ,
Pallidus exſangui floret in ore color.
Viſa ſoror cum fratre mori, cum fratre ſepulcro
Surgit: it vnius funere vtrique ſalus.
Sicut erat vinctus lanâ, linoque tenaci,
Lazarus erupit carcere marmoreo.
Sic tamen obuinctos ſoror ilicet implicat artus,
Adnumerans viuis oſcula mille genis.
Dum rapit amplexum, curuatiſque illigat vlnis;
Impediunt auidas improba texta manus.
Viſa queri, dixit, Cur non & vincula ſoluis,
Qui potis es ferreæ rumpere iura necis?
Solue, (hæret intertextâ pes compede vinctus)
Liber inoffenſo dicpede frater eat.
Soluitur; enodi pes ilicet impete pernix
Exſilit: en patrio frater oberrat agro.
Aureaque abruptis adnectit ſtamina filis,
Et noua iam vitæ fœdera ſerò legit.
Lanificum hic vltra linũ, & data penſa ſororum,

Fertiliore trahet altera sæcla colu.
O quæ tabifico vertebas lumina nimbo,
Et cui nota graui nocte serena dies;
Quis tibi nunc animus fratrem inter & inter IESVM?
Quò priùs aduertes officiosa gradum?
Ad Dominum, an fratrem? trahit hic, trahit ille: quid hæres?
Sed potiùs Domini grata prehende pedes.
Sine pedum potiùs vestigia lambe, vel vmbram;
Quoque stetit, labio supplice rade solum;
Vt facis. ô quisnam ille dies! quæ gaudia! quantus,
Quantus iô plausus! frater & alma soror
Viuit: iô viuit concors iam nomen Amoris
Frater, & in reduci fratre renata soror.
Et quos in geminum mors discidit improba funus,
Nunc viuunt geminis cordibus vnus Amor.

LI-

LIBER TERTIVS.

MAGDALENA AMANS.

ELEGIA I.

MAGDALENAE *planctus ad Crucem.*

EN' (prô quale nefas!) mortis spectare triumphum?
Sanguineo in nimbo flebile stabo gelu?
An mors atratas aget ad nigra fræna quadrigas,
Et statuet victo clara tropæa Deo?
Mors tantum scelus, ah! tantos mors ausa dolores?
Et crux immensis spinea silua malis?
Ah! necis immunem mors sic mors impia vitam?
Ah! quis sic potuit vertere morte Deum?
Ille triumphator, mundique, Erebique, necisque,
Nunc morti infelix ipse triumphus erit?
Sic caput augustum rea larua satelles Auerni?
Te, IESV, ah! quantùm mutat acerbus Amor!
Sed sua sors mutata, meos nil mutat Amores:
Me dolor opto pari figat & ipse trabe.

Omnia persimilis,pectusque,caputq;, pedesque,
Ferre velim spinas,tela,flagella, cruces.
Vulnifico sub dente secant tibi tempora spinæ?
Omnis & in spinas horridus ibit Amor.
Sin' vtramq; manum mors exedit aspera clauis,
Omnis & in clauos pesque manusque ruet.
Si latus irrumpit crudeli lancea ferro;
Et cor Magdaleis eruet hasta fibris.
Nec mors vna satis: millenos posco mucrones,
Pectus vt effodiant vulnera mille meum.
Ferrea sic aureum mihi sæcla reducet in æuum,
Qui mihi vitali de nece viuet Amor.

ELEGIA II.

Amor è Cruce MAGDALENAM *sauciat.*

MAGDALA quid ploras, stans Iudicis ante tribunal?
Plus sape, & alternam spemq; metumq; seca.
Nónne vides læuo furor vt tonat ore querelas,
Sic tamen vt dextrum sternuat omen Amor?
Aspice, vti blandis radiis conniuet IESVS,
Transpiratque pias in tua corda faces.
Scilicet emaculat veterem noua gratia labem,
Exuritque nigro crimina inusta sinu.
Pulchriùs occumbes castis nunc hostia flammis,
Quæ vixti piceis improba larua genis.
Eia, sacro desîde iugo iam nescia noxæ,
Cui mors sollicitas sederat ante fores:
Nec magis emoueat fraus vlla, vel improbus error;

Sed

Sed fidos oculos obuia fige Deo.
Cor breue meta sacris hîc stabit idonea telis;
Quæ tibi, quàm credas, plura minatur Amor.
Quippe tuis cirris ille hospes inerrat, & hostis,
Et legit implexis stamina torta comis,
Queis arcum intendat. arcus crux horrida ferro,
Cui lato gremio cornua bina patent:
Inde vomet telum, quadrâ è trabe rasile telum,
Cui viuus roseo floret ab imbre color.
Nectare pars rorat, pars altera fellis aceto,
Quale nocens crudo miscet Apella mero.
Cui non, vt quondã, nitido mucro fulgurat auro;
Sed tribus è clauis sica tricuspis hebet.
Cerne, cauo iaculum metitur & aptat in arcu,
Et ferit: infestâ concidis icta manu.
Ecquid iô crudelis Amor, sic fallis amantem?
Et neruo obliquo tela trisulca iacis?
Dulcis amarities! sanat, quo vulnerat, ictu.
Quàm vafer hostis Amor! dũ nocet, arte iuuat.
Nempe suis miscet telis de dispare succo
Ambrosiam atque aloën dulcis amaror Amor.

ELEGIA III.

MAGDALENA *pro fructu Crucis amorem decerpit.*

ANTE crucem stabat curuis innexa lacertis
Magdalis, in ligno stringere visa Deum.
Hîc gemit, hîc plorat, clauisque suberrat acutis:
Magdaleum tingit purpura multa caput.
Hîc quot sanguineos distillant vulnera rores,
Tot socio in fletu Magdala rorat aquas.

Guttatimque breues cor extenuatur in vndas,
Tabescitque pio dum rigat imbre crucem.
Quas pluis ægra, pias crux imbibit arida lymphas;
Quis scit an affusis trabs ea crescet aquis?
Exsuccus Phariâ ramus si vixit eremo,
Quid vetat è vitæ palmite vita fluat?
Magdaleis olim dabit hospita tecta latebris,
Quæ modò crux Solymo squallet aprica iugo.
Purpureâ istius mali desidet in vmbrâ
Magdalis, ambrosias carpere iussa dapes.
Fallimur? irriguos crux sicca virescit ad imbres,
Imbres quos oculus nubila fudit Hyas.
Gratia at hæc cæco ne decidat immemor æuo;
Diua cruci incîdit nobile pignus, AMO.
Si breue nomen, AMO; sed non breuis ardor Amoris.
Quisquis amat Numen, flammea sæcla trahit.
Iam lego facundo victurum in cortice nomen;
Arbor vt hæc crescet, crescet alumnus Amor:
Quoque magis viridi veterascet adulta senectâ,
Hoc mage Amoris ouās hic iuuenescet honos.
Eia, parens vitæ Crux, pulchri germinis altrix,
Cresce licet; ramo diuite poma legam:
Poma verecundo sed quæ sunt ebria succo,
Et queis vitai purpura multa rubet.
Quin & viuus odor spirat morientis amomi,
Quale suo è gutto pyxis odora dedit.
Finge licet (quamquam vanum sit fingere) nusquam
Mala legi: hunc truncum vel tetigisse, sat est.
Euge, piâ iam tange manu lignū. ignis in illo est;
Id simul attigeris, cor trahet inde facem.

Sci-

Scilicet his ſpinis Amor ardet, & ardet oliuo:
(Crux olea:) his flammis pabula ſanguis alit.
Si tibi ſanguineâ viuam legis arbore tedam,
Perpetui fructus inſtar hic ignis erit.
Ardeat ô dio, pia Magdalis, ardeat aſtro!
Sub Cruce, fax Solymo ſtabit honora iugo.

ELEGIA IV.

MAGDALENA *expoſcit pro lanceâ admitti in* CHRISTI *latus.*

LANCEA quò properas CHRISTI bibitura cruorem?
In latus, heu! Domini lancea ſæua mei?
Inuideo auguſti tum nobile pignus honoris,
Cui datur in Dominos ire, redire, ſinus;
Arcanaſque operire fibras, & Amoris aſylo
Purpureo ſæuæ pandere mortis iter;
Rimariq́ue cauas alto ſub corde latebras,
Vnde fluit vitæ vena benigna meæ.
O ſi nunc eadem mihi ſors foret! altiùs iſto
Hærerem thalamo ſanguinei lateris:
Nec mage, vti vacuas celer haſta recurrit in auras,
Inde meus fixo corde rediret Amor.
Tam dulcẽ poteras malè prouida linquere ſedẽ?
Non ego, ad hoc vulnus ſi mucro fortè forem.
Sed cur non Amor (vt ſolers faber ille) recudit
Cor in acuta necis ſpicula digna Deo?
Nil vetat excudi teretem de corde mucronem:
Cor trifidum cuſpis nónne triformis habet?
Cor acuit natura: piæ id prætexe ſariſſæ;
Et cor in Domini curret, vt haſta, ſinus.

Non ego crudeli rescindam pectora ferro:
 Si quod erit vulnus, vulnus Amoris erit.
Imbuet & noster non noxia spicula sanguis,
 Aut si quis melior sanguine succus eat.
Mulcebo lacrymis, mulcebo & vulnera nardo,
 Vel si quis nardo dulcior halat odor.
Sed quid ego in vanas pia cœpta refingo querelas,
 Et desideriis spes ego fallo meis?
Fallere vota parum est: falsis spes irrita votis
 Adijcit arsuras in mea damna faces:
Et desideriis auget crescentibus ignes;
 Tum redit in vacuum multa querela sinum.
An querar? immiti mors quod dedit aspera ferro,
 Ah! mihi cor Christi cur dare tardet Amor?
Hæc tua Christe fides? nostri hæc fiducia voti?
 Vt quà cuspis ijt, Magdalin ire vetes?
Cor morti reseras, & viuo id claudis amori?
 An tibi mors vitã dulcius ergo decus?
Cor ô claude neci, viduæque reclude clienti,
 Vt meus in Domini pectore viuat Amor.
Seu potiùs regnet, solioque superbus eburno,
 Purpureoque toro Regia sæcla trahat.
Lux mea rumpe moras. spes sera deurit amantem:
 Otia tarda celer ferre retractat Amor.
Ah! nondum iustas facili bibis aure querelas,
 Nec patet ô votis vlla fenestra meis?
Ecce tibi lato latus omne dehiscit hiatu:
 Credo sub his costis limen Amoris hiat.
Limen Amoris hiat, & eburnea pandit amanti
 Ostia, queis roseo purpura flore rubet.

O me

O me felicem! ſubeo iam pectus IESV:
Dicebam imprudens. heu! mucro clauſit iter.
Prô ſcelus indignum! fera mors ſub pectore IESV
Sæuit, & in lacrymas Magdalis exſul abit?
Quid morti ah! licuit? Regina ſuperba cruento
Mors ſedet in ſolio, purpureâque togâ:
Et cor inexorata meo ſera claudit Amori.
Id merui? hæc nardi præmia ſumma meæ?
Hos ego tot lacrymas, tot balſama & oſcula, in-
vſus,
Vt ſecluſa Dei pectore mœſta querar?

ELEGIA V.

MAGDALENA *ſpinam cruentam ſub Cruce alloquitur.*

CRVX vbi ſanguineas diræ necis explicat
vmbras,
Panditur ah tragici ſcena cruenta mali.
Scilicet vt triſti pia Diua ſub arbore ſedit,
Affigens Dominæ pendula corda cruci;
Aſpera dos luctus, letique maligna ſupellex,
Incidit ignarum ſpina redunca ſinum.
Quæ ſimul vt vidit pignus dotale doloris,
Et tetigit tenerâ ſpicula dura manu;
Ilicet exclamat mordaci ſaucia telo,
Sic tamen vt ſpinis gaudia blanda legat:
Spina procax diro quæ dente laceſſis IESVM,
Deque ſacro IESV tincta cruore mades;
Vngere te dicam, num pungere? fluctuor anceps.
Vngis amans leni ſanguine, pungis acu.
Vulneror, an ſanor? telũ an medicamen ab vncto

Sumo rubo? mors hinc, inde medela fluit.
Alterutram dederis dono de dispare sortem;
Vtraque sors votis dos erit apta meis.
Fortè sed immemori ne munus id excidat æuo;
Rex Amor hæc sento præmia scribe stilo :
Sanguine scribe: Mihi spem Cęli his assero donis;
Sanguis enim pretium ius mihi spina dedit.

ELEGIA VI.

MAGDALENA *Vulnera* CHRISTI *exosculans.*

VVLNERA dū teneris demulcet hiulca labellis
Magdalis, & toto combibit ore Deum;
Quina parat quinis decerpere suauia plagis,
Carpit inexpletis oscula quina labris.
Vix dedit, è quinis sibi dona regustat amoris
Pabula, & ô blandas vda per ossa faces.
Mox decimâ è flammâ centenos fœnerat ignes;
Et centum vt tribuit, oscula mille rapit.
Altera rursus amans hiat, altera & altera rursus,
Alteraque vt clausit oscula, rursus hiat:
Alteraque innumero numero delibat, & addit
Millia; & vt dederit plurima, plura vouet.
O quoties gemit inter hiantia suauia IESV:
O Amor! ô IESV! ô dolor! ô lacrymæ!
Sit satis hoc. sed enim saties quęnam esset Amori?
Quæ semel ille dedit munera, sæpè dabit.
Mille & mille sacris noua glutinat oscula plagis;
Rursus & illacrymans millia dena legit.
Nec sat philtra legi millesima mille per ignes,
Mille per amplexus, mille per & lacrymas;

Sed

Sed numero innumero cõturbat &omnia miſcet,
Ora, faces, lacrymas, vulnera, labra, genas:
Aſpectatque gemens necis irreparabile crimen,
Transfunditque animam funus in egelidum;
Frigentique ſuam ponens in funere vitam,
Extinctoimmoritur victima viua Deo.

ELEGIA VII.

MAGDALENA *oſculis explorat* CHRISTI *Vulnera.*

LASSA Dei opprobriis Crux lamentabile pondus
Tandem vt ſubmiſit Magdaleo gremio;
Magdalis (ah! irãtos ſpectas vigil Heſpere luctus?)
Exanime in corpus vix animata ruit:
Hæretque amplexu, & ſtrictis caput apprimit vlnis,
Quæque ſecant preſſas ſpinea ſerta genas:
Frigenteſq; animam ſcrutatur anhela per artus,
Exploratque manu vulnera quanta patent.
Membra pererrat amans, luſtratque ſub indice tactu,
Si qua nouæ vitæ vena ſuperſtes eat:
Indagatque ſinum lateris, mortiſque latebras;
Plagaque ſi qua manu, plagaque ſi qua pede.
Cũcta ſed heu! pallorq;, ſtuporq;, geluq;, rigorq;,
Vulnera, probra, cruor, deque cruore dolor.
Et nullum reperit letato in Numine Numen:
Heu! gemit immenſo fata minora Deo.
In vacuas plagas viſum conſumit hiantem,
Cui fera mors Sponſi ſemina mortis alit.

Fun-

Fundit Amans imbres, genitósque tot imbribus ignes:
Aeger Amor mœstis fax comes ardet aquis.
Vt fractos oculos leti glaciante sub vmbrâ
Vidit, & inflexum mortis in arma caput;
Tum crebri gemitus extorti pectore anhelanti:
Expressúsque oculis muta per ora dolor:
Inque Deum vultus flexi, paritérque reflexi,
Votaque sub lacrymis flebilè docta queri.
Ora silent, & corda sonant, sed nescia linguæ;
Ingrediturque oculos vox sine voce dolor.
O quoties, quoties (non est numerare querelas)
Mi IESV, ingeminat: hæccine nostra salus?
Ille mei pars magna, meæ decus ille salutis,
Ille meæ vitæ vita, cor ille meum?
Et tu CHRISTE iaces mortis lacrymabile pignus,
Magdaleǽque gelas pallida forma sinu?
Me tua crudeli discerpunt vulnera morsu:
Quæ tibi spina caput, cor fodit illa meum:
Quam quoties specto, toties traho saucia flammam;
Inque nouâ flammâ corda remordet Amor.
Dumque tuos oculo libo sitiente cruores,
Imbibis heu! lacrymas ô mea vita meas.

ELEGIA VIII.

Vngit CHRISTVM *sepeliendum*.

SOLLICITIS oculis plagas rimatur hiantes,
Suspensaque manu nobile tollit onus;
Et viduos roseâ Sponsi ceruice lacertos
Implet, inexhaustis Magdalis ægra malis:

Et dulces rapit amplexus, quos multus acerbat
 Mœror, & è ſpinis ſpineus vrit Amor.
O quoties gelidiſque genis, gelidiſque labellis
 Oſcula dum reddit, ſe ſibi pænè rapit!
Nemo meos, eheu! iam leniet ergo dolores?
 Nemo meos? clamat ſaucia, nemo meos?
Magdala quid differs mortis cõnubia? CHRISTO
 Iungere: mors conſors; tu modò rumpe moras.
Tu mihi CHRISTE tuis texe horrida ſerta rubetis;
 Et tibi tincta meo ſanguine ſerta ſtruam.
Luctus emit concors æquæui pignus Amoris,
 Et fidis lacrymis pabula luctus alit.
Sed quid ego? hæc iam ſera necis vocat hora ſepulcro,
 Et vocat ad tumulũ, quem modò claudo ſinu.
Ergo ſedet tandẽ tot poſt lamenta, querelaſque,
 Aſſyrio ſiccum tingere rore gelu.
Nolo thymo thymbrâque grauis vomat huc calathiſcus
 Vndantes gremio diuite veris opes:
Lecta Palæſtino ſed balſama quæro vireto,
 Quique rubis Arabis delacrymatur odor:
Ingenuus luctus ſibi quale repoſcit aroma:
 Quale decus tantum funus & oſſa decet.
Cerne, Deo plenos inuergit Magdala nimbos,
 Altaque odoratis vulnera mergit aquis.
India cum Tmolo, Panchaia iuncta Moluccis,
 Tota Dei pleno manat in oſſa ſinu.
Magdalei vultus, cordiſque relucet imago,
 Ah! myrrhę in ſpeculo, quod niſi amaror habet.
Quàm gelidos citò myrrha liqueſcit amara per artus,

Tam

Tam citò Dina pares liquitur in lacrymas.
Queis sese omnigeni permiscet amoris aroma,
Sudor Arabs, Syrius succus, & Indus odor.
Quin etiam violæq;, rosæque, & odora Cyperus,
Et ver omne genis vndat odoriferis.
Scilicet ambrosios mellita per oscula rores
Mulget odoratis Magdala fixa labris.
Iesseidæ floris cinis hic quot spirat odores,
Cinnama tot reddit Magdali gratus Amor.
Funeris hoc fœnus. pia nónne per oscula CHRISTVS
Magdaleis afflat ver & aroma labris?

ELEGIA IX.

Lucta MAGDALENAE *cum Iosepho de* CHRISTI *funere.*

VT gremio excepit lacrymabile pondus IESVM
Magdalis, & leti lugubre depositum:
Quid moror, & crudi solatia tardo doloris,
Nec spargo liquidâ membra cruenta croco?
Ingemit, & vacuas CHRISTI fugientis in vlnas
Labitur, amplexuque hæret in exanimi;
Attollensq;ue oculos cælo, palmasque supinas,
Et suspiria anhelâ alta trahens animâ.
Os hiat, ah IESV! vox prima pependit hianti
In labio: mœstus currit in ora latex.
Verba dolor frænat, vinctos stupor occupat artus;
Quamque riget funus, tam riget illa gelu:
Desidensque solo, pallentem aspectat IESVM.
Videris hoc, dices: Funera bina iacent.

Hæc

Hæc inter, pia cura ſacri quem funeris vrget,
Appulit: attollit flebile pondus humo,
Iniectâque manu lacrymabile pignus Ioſeph
Occupat, ereptum pectore Magdaleo.
Quæ modò viſa mori, vigil ocyùs emicat Euro
Magdalis, & contrà dulce retentat onus.
Ah quibus & quantis hæc vritur anxia curis!
Ah quibus & quantis viribus ille rapit?
Ah! IESVM! IESVM! IESVM, ah mea pignora Ioſeph
Eripis? ah IESV Magdalis orba ſuo?
Illacrymatque ſuper, ſuſpiriaque ægra reſorbet;
In rapto Domino iam ſibi viſa rapi.
Cur adamantæis neruos non muto catenis,
Déque meis texo ſtamina lenta fibris?
Molliaque in lentum mihi membra recudo metallum,
Vnde ſequace fluat textilis ære labor?
Sintq; manus manicæ, pes compes idonea prędæ,
Captiuum vt teneant ferrea vincla Deum?
Dura quidem fateor res ferrum, & neſcia frangi;
Aurea ſed victor vincula reddet Amor.
Ferrea ſint equidem voueo mihi fræna. ſed eheu!
Diripiunt ſurdi vota caduca noti.
O modò felices nodo meliore rudentes,
Et claui, Domini qui tenuere pedes!
Sed malè pro vinclis longas vbi texo querelas,
Hei mihi! cæleſtes ſurripit hoſtis opes.
O mea lux, iam lucis inops, & imago doloris,
Sed cui adhuc dio pectore vita ſalit;
Aſpicis heu! durus mea damna, nec vrere dãnis?
Aſpicis, & noſtri nil memor vrit Amor?

Hoſtis

Hoſtis erat quicumque meum tulit aſper IESVM;
Iam rapit hunc Ioſeph, & mihi frater erit?
Dixit, & hamatos CHRISTO mox inijcit vngues:
Reppulit iniectas hoſtis ab hoſte manus.
Hinc tener affectus, rapit hinc ſacra cura ſepulcri:
Et pia lis CHRISTI cœpit ad oſſa ſeri.
Alter abire iubet, vetat alter adire ſepulcrum:
Pugna calet diſcors, hic tenet, ille trahit.
Certat vterque, pares intendit vterque lacertos:
Et duo cùm pugnent, præmia neuter habet.
Hæret in amplexu Domini, ſpolioque doloris
Funereo, exuuiaſque alter & alter habet.
Et tandem eluctans à Magdaleo complexu
Victor iô Ioſeph rettulit induuias.
Ille fugit, ſequitur rapido pede, & vrget euntem
Magdalis infelix: ocyor ille rapit,
Marmoreoque ſacram prædam commendat aſylo,
Obfirmatque graui prouida clauſtra ſerâ.
Tum verò gemitus, ſuſpiriaque ærumnoſa,
Quique fluit mœſtis fletus amarus aquis,
Singultuſque, dolorque, & mille volumina luctus,
Mille ſimul fluctus pectore Magdaleo.
Alternat dubiam pallorque ruborque figuram;
Quique in corde ſedet, tranſit in ora dolor.
Et ſaxum vt tetigit, ſaxo defixa ſtetit mens;
Mens, heu! cum Domino ſaxea facta ſuo.

ELE-

ELEGIA X.

Mors MAGDALENAE, CHRISTO *iam sepulto.*

AH! decus ille tuũ iacet algida gleba sepulcro?
Magdali quid dubitas saucia tota mori?
Nec vis vlla cauo iam saxo exsculpet IESVM?
Magdali quid dubitas saucia tota mori?
Altera surgat Eos, nec adhuc tibi surgit IESVS?
Magdali quid dubitas saucia & orba mori?
Naufragus vt delphin siccis exspirat arenis,
Halcyonúmve parens tristibus exsul aquis:
Sic longas lacrymas inter, lentosque dolores,
Pergis ad hanc rupem saucia tota mori.
Corde dolor, stat fronte timor, mors lurida vultu,
Ore gelu, malis nubila lympha fluit:
Marcet anus iam ruga genis, florem que iuuentæ
Ante diem violat præcoce Parca situ.
Sic quam sera negat longis dare solibus ætas,
Dat tibi momento nox hodierna necem.
Vix sibi mors credit, vt te sine vulnere mortis,
Hîc vbi mors non est, sensit amore mori.
Pallet inerma, timetq; nouis exterrita monstris,
Ne duce te, mortem viuere cogat Amor.
Quid faceret? trepidum mors obserat ægra sepulcrum,
Armatoque nigras obsidet hoste fores:
Ne sua regna domes pulchro frangenda triũpho,
Et tuus hoc viuat marmore victor Amor;
Iamque triumphatâ de morte superstes amanti,
Vitali nequeas mortis amore mori.

ELE-

ELEGIA XI.

MAGDALENA *frustrà à* CHRISTO *recèns sepulto solatium expectat.*

VNXIT amans, abiit, planxit pia Diua Magistrum,
Inde domo ad rupem triste reflexit iter:
Accumbensque specu, velut vmbra satelles Amoris,
Per lacrymas spectat, dura quid vrna tegat.
Nequidquam spectat, pariterq; & abesse gementē
Et venisse piget: sic tamen ægra sedet.
Quod super, illacrymatque, gemitque, tenetque sepulcrum,
Extinctoque iacet immoritura Deo.
Accessi propiùs: quod nescio triste per aures
Murmur ijt; fallor? murmur Amoris erat.
Scilicet expectas scruposo ab mortis asylo
Dulce decus vitæ, mors quod auara tenet.
Sed mel puluereâ leti quis speret ab vrnâ?
Exsudent liquidum marmora dura fauum?
Mitte graues curas, mea Magdali mitte querelas,
Et desiderij contrahe vela tui.
Nequidquam niueis spes adblanditur in alis;
Spes tibi quæ luctum leniat, occubuit.
Flos periit, mel vnde legas, & dulcia vitæ
Pabula, nectareis pabula lecta genis.
Non illi Zephyrus vitales annuit auras,
Non illum riguis educat imber aquis:
Non tellus, non æthra fouet, non mitius astrum,
Turbida sed diro sidere damnat hiems.

Non

Non illi liquidos indulget Nais amores;
Vritur immiti flos tener ille gelu.
Attamen hoc quoties ducis suspiria prato,
O quoties inhias mellis auara fauum!
Vel saltem modicum rorem libasse vel auram
Hac violâ, ô quanti præmia mellis habet!
Opto quidem, roseo lege pabula blanda labello.
Sed quid? Iesseides flos nisi sicca cinis;
Attamen vsque super volitat tua cura sepulcro,
Haud secùs ac vernis pasta melissa rosis.
Mel quid adhuc inhias apis? ô malè prouida Amoris,
Ocyùs hinc rapido mœsta facesse gradu.
Hîc quod agas nihil est primæuo in frigore leti;
Spes vbi nulla faui est, fel necis ægra bibes.

ELEGIA XII.

MAGDALENA *dubitat, an lacrymis, an myrrhâ vngat* CHRISTVM *sepultum.*

VT nouus aurato Titan incanduit ostro,
Lætaque purpureo sidere fulsit Eos;
Magdalin vrget Amor, stimulis Amor acribus vrit,
Nec languere diu passus, in arua rapit.
Sicut erat (& erat plenis onerata alabastris)
Currit, & albentes turbida lustrat agros.
Quò ruat, inquiris? marmor breue meta labori est.
Hîc spes, hîc cupidæ præda relicta spei est.
Vt ventum propiùs necis ad ferale theatrum,
Constitit; incertus pes sed vt vnda labat.

Huc

Huc alternus & huc animum rapit æstus, & altis
Vndantem curis dissona vota trahunt.
Quo de fonte sacræ libabit dona fauillæ?
An myrrhã, an lacrymas, munera prima feret?
Et myrrhã & lacrymas geminâ dic fundat acerrâ:
Vna duplo (nescis?) hîc calet ara sacro.
Hîc homo cui leto crux surpuit improba vitam,
Et iacet hîc leti nescia vita Deus.
Cerne, pios sitiunt tot hiantia vulnera rores.
Si lubet inferias soluere, solue croco.
En myrrham (qui mortis honos) nardumque sepulto
Impluis, Arabico munera lecta solo.
Nolo crocum myrrhamque, pio sine rore doloris
Et sine fruge croci, nolo doloris aquas.
Cinnama quid surdum spirãt, inodoraq; myrrha
Exspirat, socias ni dolor addat aquas.
Nam fastidit Amor costumque, rosamque, crocumque,
Ni liquor iste fluat, qui sit Amoris odor.
Ille tuis oculis tepidas exsudat in vndas;
Nullus enim mœsto gratior imbre vapor.
Funde licet lacrymas; lacrymæ mera nardus Amoris;
Et pia myrrha nouâ tinxerit arte Deum.
Quippe genis quas mœror aquas irrorat amarus,
Mortis amans myrrhâ diuite vertit Amor:
Balsameosque meris lymphis distillat odores;
Quæ calet artifici Dædala flamma foco.
Quid vetat, & lacrymas, queis tingis & vngis IESVM,
Myrrheus vnguento vertat olente dolor?

ELE-

ELEGIA XIII.

MAGDALENA *secum disputat quâ in parte* CHRISTVM *reperiat.*

ROSCIDA prata leui pede iam permensa, sepulcro
Adstitit, & quærit saucia Diua Deum.
Cui placidùm ridens niueis qui candet in alis,
Mitte Deum, dixit, quærere; CHRISTVS abest.
Vox ea Magdaleas teli vice vulnerat aures,
Exclamat lacrymans, iam propè visa mori:
CHRISTVS abest, & abest orbo mea vita sepulcro?
Mors etiam docuit fallere saxa fidem?
Cur lapis hic cineris custos tam nobile vitæ
Depositum falsò est passus abire sinu?
Sensus abest saxis, fateor; tamen illa tueri
Debuerant fidâ pignora tanta serâ:
Atque ego debuerã potiùs dare claustra sepulcro,
Debueratque vigil stare satelles Amor.
Sed quid ego vanis onero rea saxa querelis,
Et votis onero sidera fessa meis?
Nec potiùs venor profugæ solatia lucis,
Pulcher vbi lætis ridet Eöus agris?
O mihi quis cæcis prætendat itura tenebris
Stamina, Theseâ deuolüenda manu?
O vtinam rectos regat æqua decempeda calles,
Ne vagus obliquis trames aberret agris!
Ne labyrintheus fallat amfractus & error,
Ah! malè palantes curua per arua pedes.
Vota sed hæc nisi vana leui ludibria vento.
Heu! via nulla viæ, dux mihi nullus adest.

Cynthia nocturnas solatur amica tenebras,
  Nec mihi spes mediâ morte dat vlla iubar?
Arcturi ad glacians vbi sidus & astra Trionum
  Cana pruinosis bruma senescit agris,
Sæpè tepet mediis,quasi verna flabella,pruinis
  Mitis, & immites temperat aura niues.
Ast vbi me gelidam crudus timor vrit ad vrnam,
  Nulla meos mulcent omina blanda metus.
Ah me ter miseram! cui spes stetit omnis in vno
  Et perit vna viro, quem mihi prædo tulit.
Ni mage marmoreâ mortis iam compede liber
  Errat,& errantes abdit vbique pedes.
Fors iuga celsa,cauæ fors infima vallis IESVS,
  Abdita fors siluæ, fors sola nuda terit.
Forsitan alternus tetras perlustrat & æthram,
  Fertque refertque nouo,quà lubet,orbe gradū.
Forsitan his saxis (& saxa ostendit) IESVS
  Secubat, arcano præda beata specu.
Quò ferar? in dubias mens scinditur auia curas,
  Vt sese ista secant compita mille viis.
Vos precor, ô cedri, vos & iuga consita cedris,
  Vos precor,ô fontes, amnigenæque lacus;
Dicite,si qua cedrus tegat,aut tegat hospita rupes,
  Nympha vel alba suis si qua recondat aquis.
Quem vaga venor agris,omniq; crepidine fontis,
  Quo lare,quâ siluâ,quâve residit humo?
Qua me cumque tulit variis vaga semita campis,
  Semita mendaci tramite fallit iter.
Ah! nusquam redit ille meæ spes sera saluti,
  Siue sagax lustro flumina, siue solum.
Sisto fugam. hoc vnum restat solamen amanti;
  Arcta fides iunget, quos via longa secat.
Vt

Vt sibi longinquos fons dissitus adligat amnes,
Vitreaque in profugis vincla propagat aquis;
Quoque magis largo fugit vnda volubilis alueo,
Hoc magis vndosas fluminis auget opes:
Fortè peregrinis, sic esto, deerret arenis
CHRISTVS amans, & amans Magdala. CHRISTVS abest;
Attamen absentes longinquis iungit habenis,
Et CHRISTO sociat Magdalin arctus Amor:
Quoque magis longo via diuidit inuida tractu,
Ampliùs hinc lacrymis vndat vtrimque dolor;
Sed quibus alternos absens sibi pascat amores.
Quem spatium minuat, sic mage crescit Amor.

ELEGIA XIV.

MAGDALENA *frustrà* CHRISTVM *quinis sensibus indagat.*

SPES nimiùm fallax saxo promisit ab isto
Pandere purpureæ nobile lucis iter.
Iam bis purpureo fax aurea fulsit Eoo,
Iamque bis occiduis naufraga sedit aquis;
Nec tamē apparet pes, aura vel vmbra Tonantis:
Heu mihi! spes tollit, quā dare spondet opem.
Cisseis vt vacuo mentitur vina corymbo,
Mendacique sitim fallit iniqua botro:
Sic itidem vano mens omine nixa, caduco
Ludit in euentu. quid nisi vota sequor?
Quà sequor errantem comes errabunda salutem,
Si non illa graui marmore pressa iacet?
Saxa per aspra rudesque ruam violenta salebras,
Quà dolor æger agit, quà rapit orbus Amor.

Flumina, flumina, vos vallesque, specusque, petræque,
Abditis arcano, quem vaga quæro, sinu?
Quæram fluminibus, quæramq; in vallibus imis,
Quæram sollicitis nescia stare petris.
Quæram spelæis, quæram circumuaga siluis,
Et quæram stabulis, vimineisque casis:
Nec mihi suspectæ fraudem struet vmbra latebræ
Vlla; nec vllus ager, qui malè fallet, erit.
Nec malè securæ fallet nox vlla cauernæ,
Vlla nec ignoto ludet arena solo.
Nec me frondiferi fugiet reses vmbra fruteti
Vlla, nec vllus agri cespes, & vlla specus.
Nullus inaccessâ sese angulus abdet eremo,
Quem mihi non retegat lyncea lampas Amor.
Denique nullus erit Syriis in finibus orbis,
Quem mea non rapido mox pede cura teret.
Quid iuuat vsq; teri reteriq; tot arua, tot hortos,
Et toties tritas ire redire vias;
Ni spectem, tangamque, bibamque, & odorer IESVM,
Delicias & amans mutua verba feram?
Ite mei socio concordes agmine sensus,
Ite duces animi; sensibus error abest.
Ascendo speculas; oculus celer erro per auras
Auolat: ab speculis nulla figura redit.
Mille vias propter vigil auribus aucupor auras:
Nulla sed hinc aures nuntia fida legunt.
Naris abit, rapidosque sagax venatur odores:
Nulla sed aspirat naribus aura Deum.
Tango solum, premo pressa pari vestigia passu:
Nulla solo sacros sculpit imago pedes.

Dux

Dux oculus fallit, fallit vox nuntia rerum,
Pes explorator fallit vbique fidem.
Sisto. sed vrget Amor, nectit vigil augur & obses
Vota nouis votis, ominaque ominibus:
Spesque vigil somnus de IESV somnia fingit;
Vana sed heu! oculos fascinat vmbra meos.
Quo me cũq; fero, nox omnia, & omnia mœror,
Omniaque ignotis obuius error agris.
Nescia quò flectam, dubio labo pendula voto.
Stabo? vel ibo? sedet inter vtrumque dolor:
Accumbam tumulo? spes ægra sed assidet vmbris.
Absistam? rapto quid sequar orba Deo?
Incumbam potiùs iam iam moritura sepulcro:
Par cui vita stetit, par necis vrna teget.
Quis dabit æquæuo concors cum funere funus?
Par cineri cineres misceat vrna meos.
O ille vt felix, pia mors quem iungit IESV,
Includitque pari corpora bina specu!
Tuque anima ô felix, proprij si corporis exsul,
Ad Domini sacrum prouida corpus adis!
Haud dubiũ viuas duces hoc marmore flammas,
Ignea nam grauido puluere vena salit.
Teque tuo hîc iunget IESV mors pronuba vitæ:
Hoc tumulo thalamũ castus adornat Hymen.

ELEGIA XV.

Magnanimitas MAGDALENÆ IESVM *quærentis.*

FERREA spinosæ permensus sæcula vitæ,
Christe iaces sicco sicca fauilla specu?
Ibo, balsameis immergam vulnera succis;

Ibo parentali soluere iusta sacro.
En crocus, en nardi liquor, & liquor almus amomi,
Quos Arabâ spinâ stillat anhelus odor.
Inspexi marmor; sub marmore nullus IESVS:
Rimor hiante specum lumine; nullus adest.
Nulla sonat saxis vox, vlla nec adsonat vndis,
Vlla nec ad Zephyrum sibila silua sonat.
Iam bis obortus aquis, & bis sol naufragus vndis,
Ex quo spes vacuo me fugit orba sinu.
Heu! gemini mihi iêre dies sine sole, sine astro!
Et gemini, ô miseram! iam periêre dies!
Vt mihi prima fugit, fugit altera lampas Eöi,
Sic fugiet cæcis tertia luna rotis.
Vt metuo! au vanis terrent me somnia monstris!
Ah! nimiùm ex vero me manet atra dies.
Scrupea quem seruet fidi tutela sepulcri,
Perdidit inclusum perfida petra Deum.
Væ miseræ! mihi væ miseræ! cui saxa vel ipsa
Fallere securam iam didicêre fidem.
Si tamen infido quis marmore raptor IESVM
Surpuit, aut si quo furta reposta sinu,
Differe; & euoluam cæcis mea viscera lustris,
Prædo licet multo sepiat ense specum.
Fors erit vt condant altæ mea damna cauernæ,
Fors erit vt prædam plurima silua premat,
Mille lupos inter, bellatricesque leænas,
Armatosque vros, armisonasque tigres.
Nil moror infestis vlulanda pericula siluis,
Quaque fremit sæuas Martia turba minas.
Est & femineo sub pectore mascula virtus,
Est Mars femineâ qui vibret arma manu.

Ferrea vis,& inexpugnabilis vmbo ſagittis
 Nónne adamantæo pectore perſtat Amor?
Pardorum domitrix, debellatrixque leonum,
 Cincta triumphali fronde tropæa geram.
Ipſe mares animos pulchris Amor induit auſis:
 Dux Amor inuictus; quo Duce, miles ero.
Vel Phlegethonteas perrumpam inuicta phalangas,
 Vindiciaſque pias vindice Marte ſequar:
Atque Atauis immiſta ſacri pars ibo triumphi,
 Feſtus & ipſa mihi læta triumphus ero.
Inuento fruitura Deo, & victrice coronâ,
 Tunc Cælum in Stygio carcere læta colam.
Quòd ſi ſors viduo mea ſpes abſiſtat Auerno,
 Ibo redux terris pignora rapta ſequi.
Arcturi ad glaciem Ieſſe ſi paruulus heros,
 Ipſe ſuo maior prædo leone leo,
Neſcio quid tenerum de dente leonis & vrſo
 Eripuit, ſæuis fortior ipſe feris;
Ipſum vt Ieſſeidem manus hæc extorqueat vncis
 Vnguibus Autolyci, prælia nulla geram?
Ditius an ſpolium, & victricibus aptius haſtis,
 Et mage digna manu vindice præda rapi eſt?

ELEGIA XVI.

Eiuſdem argumenti.

NON timet ille fretum, ſacra quem ſitis incoquit auri;
 Oppida qui luſtrat, non timet ille fretum.
Aſper ad arma ruit, bello qui præmia quærit;
 Quem nouus vrit honos, aſper ad arma ruit.

Sedulus vrget humum, ſpes quem tenet aurea meſſis;
Quique metalla fodit, ſedulus vrget humum.
Nec mea magnanimus flammat præcordia Mauors,
Graſſaturque ſacer pulchra per arma furor,
Captiuum vt Dominum (faueant modò Numina cœptis)
Eximat armatâ clara virago manu?
Imbelli licet in peplo, tot damna pudoris
Suſtineam, vt noſtras occupet hoſtis opes?
Ilicet egregios ibit meus ardor in auſus,
Et victrix ſpolium mortis ab vngue feram:
Et ſexum mentita viri, victrixque pericli,
Prædoni eripiam præmia digna viris:
Et ſub Amazoniis ducam agmina Martia peltis,
Ni ſatis in palmas dextra ſit vna meas.
Caſtra Iabinæáſque rotas dux femina bello
Subruit in præceps armipotente manu:
Bethuliaque Syras vt proruat arce quadrigas
Iudith Abrahamij gloria prima chori,
Aſſyrio conferre pedem fuit auſa Tyranno,
Et tot Achæmenidis præſcidit vna caput:
Nec poterit Solymæa phalanx duce Magdali victrix
Rapta Palæſtino figere ſigna tholo?
Si lubet æqua pari componi tela duello,
Dux ego diſcordi cum Duce bella feram:
Et ſpoliis bellator ouans Amor ibit opimus,
Victorique Deo grata tropæa feret.
Sin lubeat certare dolo (& dolus hæret in armis)
Magdalis in Siſaram vera futura Iahel.

Quòd

Quòd si clauus abest, crux suggeret obuia clauũ:
 Et figam validâ tempora bina manu:
Aut ego millenas irrumpam sola phalangas;
 Vincere castra facit ferrea solus Amor.
Par vnus si mille viris, par mille sarissis,
 Ille Palæstinis dira procella feris;
Et tot ab innumero victor tulit hoste coronas
 Samson, Mauortes qui sibi mille facit:
Viuida millenas vis parturit Heroinas,
 Auspicio CHRISTI dux vbi pugnat Amor.
Magdala Samsonis rediuiua resurget in arma;
 Feminaque vna ruet millia mille virûm.
Et magno proauo comes ibo per arma, per hostes,
 Proque Loto vindex, asseret hasta Deum.
Quis scit an ille mihi quernæ dabit orsa coronæ,
 Ciuicaque erepto pro Duce serta struet?
Quidquid erit, iuuat ire per omnia tela, per ignes,
 Bella ciente solo, bella ciente mari.
Hac ego ferratâ coniuro in prælia dextrâ:
 Eripiam vitam Marte dolóve meam.
Iamque triumphali frontem redimita corymbo,
 Siue tuo Daphne, seu mage myrte tuo,
Ad notos reueham spolium prælustre penates;
 Quale dedit laurus nulla, nec vlla dabit.
Non Atauûm referam terrâ Nilotide manes,
 Ossaque Abrahamio rursus humanda solo;
Eximium sed Abrahamidûm Isacidûmque parentem,
 Quique triumphatâ morte tropæa refert:
Sustollamq; humeris, & amabile pondus IESVM
 Bethanio aduoluet alba quadriga solo:

Deque triumphali spolium tam nobile curru
Bethanides ducent in mea regna nurus;
Includentque eborique, auroque, ebenoque, smaragdisque
Ossa, futura meo dulce monile sinu.
I nunc, & ternum duc terno ex orbe triumphum
Cæsar, & imparibus Cæsaris hostis equis:
Tuque adeò Marcelle, Mari, Luculle, Duilli,
Et Capitolinâ quisquis in arce litas:
Vnicus ille mihi par mille & mille triumphis,
Qui spolium reuehet tam graue, currus erit.
Millia mille Ducum mihi nónne reducet in vno
Ille viro, & toto grandius orbe caput?

ELEGIA XVII.

MAGDALENA *votorum nauim ad tumuli portum aduertit.*

VENTVS vt incertis altercans errat arenis;
Sic tibi diu discors dissona vota trahis.
Isque redisque vago, via quà rapit auia, fluctu,
Vt mendace specu te rea lusit humus.
Nam sibi fit pectus mare mille volubile curis,
Quod timor atque nouo turbine versat Amor.
Quem sequeris, nusquam est. Iuuat ire per inuia mundi,
Palantemque rapi per vada cæca ratem?
Si qua salis tibi mica, salum fuge flebile luctus,
Non satis experto currere gnara salo.
Littoreo at scopulo tu surdior. Itur in æquor:
Agmen agens fluctus auia vela vehit.
Vnda tibi lacrymæ, cor nauis, vota rudentes,
Ton-

Tonſa timor, gemitus flamina, clauus Amor,
Vela piæ curæ, merx aurea funus amantis,
Quod reuehat plenâ ſpes opulenta rate.
Nautea multa, ſed hîc & nauſea multa doloris:
Antlia fletiferis manat aquoſa genis.
Quiſquis in hac pinu ſedet, omnibus errat arenis:
Ipſa ſibi hæc nauis nauita, & ipſa fretum eſt.
Attamen hanc fabricat, vaſtiſque gubernat in vndis
Magdalis, ipſa ſuo pænè ſepulta mari.
Illa volubili in æquore oberrat, & inuocat Euros,
Anxiaque incertâ ſub trabe regna ſecat.
Sæpè minax geminat aduerſa pericula terror,
Sæpè vehit prono ſpes rata vota ſalo.
Siue opus eſt remo, lentâ quatit arbore fluctus;
Siue opus eſt velo, carbaſa panda regit.
Quæ ſtatio hîc, quæris? ſtatio ah lacrymabile ſaxum eſt,
Cui diram Solymâ mors ſtruit arce Pharon:
Funeſtam vnde facem cæco prælucet Amori,
Deque necis nimbo ſidera dira parit.
Magdala ſic queritur mediis deprenſa procellis;
Quam contra ab ſupero ſic canit orbe fides:
O fuge tam triſtem Domini de funere tedam;
Ah tibi portus erit naufraga Scylla dolor!
Sed potiùs rectum dextrâ rege remige clauum:
I duce ſpe vitæ conſcia ſigna ſequi;
Vitalique Deum iam ſurgere crede ſepulcro:
Quod modò petra minax, ara ſalutis erit.

ELEGIA XVIII.

MAGDALENA *expostulat cum inani sepulcro.*

VT stetit ad saxum gelido mage frigida saxo
Magdalis, & vacuo pænè sepulta specu;
Attentis oculis rimatur auara sepulcrum,
Et geminam lustrat lyncea tota petram.
Nil reperit, nisi quid breue nescio textile lino,
Angulus obscurâ quod niger abdit humo.
Ilicet exclamat, moriensque incumbit hiantem
In cautem, ipsa sibi Magdala visa rapi:
Siccine tu rupes, rupes, ah! perfida rupes,
Fallis, & affectus surripis ergo meos?
Heu! vbi sancta fides, si marmora nescia vitæ
Nunc quoque fallaces edidicêre dolos?
Prô facinus! sic bruta silex eludet amantem?
An cos asperior marmore marmor habet?
Affectum quæ nescit, alet petra perfida fraudes?
Mors etiam hanc artes erudit ipsa suas?
Quærebam, cui cinnameos liquor imbuat artus,
Heu nisi fallaci lintea cerno specu,
Vnde mei cœpit detexi tela doloris,
Tela per innumeras euolüenda moras.
Fallimur heu nimiùm! nimiùm me fallit IESVS,
Qui pede tam celeri fraudat amantis iter.
Heu! ego quid merui? vel quo rea pecco piaclo?
Ni graue sit crimen, munera ferre Deo.
Sed pietas suprema iubet dare dona sepulto:
Et rea pecco? meo à crimine crimen abest.
Sic tamen immeritam plectit, quam fallit IESVS;

Et procul, heu! vitam diripit ille meam.
Ille ſuburbanis iam fortè deerrat agellis,
Fortè terit Solymæ, fortè Sionis iter.
Quid iuuat hic omni ſi fors ſpatiatur in agro,
Quē loca cuncta vouent, ſi mihi cuncta negēt?
Tuq́ue etiam, ah! Aurora meam rapis improba lucem,
Quam matutino Sole ſpopondit Amor.
Ergo meis (ô nox mihi quanta reſurgit Eoo!)
Excidet æternùm lux mea luminibus?
Aut mea ſi tardis maturas vota quadrigis,
O cur non Phaëthon fit tibi noſter Amor?
Quàm rapidis ſtimulis laxas vrgeret habenas?
Quàm rapidis IESVM quæreret ille rotis?
O ego tunc! ô quæ ſuſpiria miſta querelis,
Amplexuſq́ue, crocoſq́;, oſculaq́;, & lacrymas!
Sed quid plura? rapit Zephyrus mea vota per auras,
Et vaga cum Zephyro cor rapit aura meum.

ELEGIA XIX.

MAGDALENA *ſuum quem quærit* IESVM *deſcribit.*

ERRAT inops voti, per rura, per arua, per arces,
Oppida, & Iſaciis compita ſecta viis,
Magdalis, ignotumq́ue diu venatur IESVM;
Vndique venantem ſed ſua præda fugit.
Inſtat amans, vani ſpem paſcit in omine voti:
Quam ſibi mille viæ dant, ſibi mille negant.
Ah! quoties Solymæ deſerta pererrat arenæ,
Et quoties viridi feſſa recumbit humo;

Metaturque vagis oculis iuga, flumina, campos,
Si qua sui IESV forsitan vmbra sedet!
Omnia spondebant IESVM, IESVM omnia celāt,
Siue oriente die, siue cadente die.
Si quis, vt in populo, per amœna vireta viator
Obuius, aut solis obuia nympha locis;
Magdala quærit amans: Hoc tramite numquid IESVS,
Hac siluâ IESVS errat, an errat agro?
Quòd si fortè meum nescis, quem sector, IESVM;
Teque Dei ignarum nescius error habet:
Ille meo tantas accendit pectore flammas,
Vt tibi noster Amor luceat inde facem.
Te nox cæca tenet, si non hos conspicis ignes,
Nec micat hinc oculis viua lucerna tuis.
Amplius an quæris? quæ vox, quæ gratia vocis?
Quæ coma, quísve color? quísve sit oris honos?
Si nunc ille redux dias erupit in auras,
Deque triumphatâ morte refert spolia;
Millibus è multis pulcherrimus ille virorum,
Orbis honos, Diuûm gloria, Solis amor.
Non eius nitido certet nix Bistonis ori,
Aut rosa purpureas vincat amœna genas.
Illius auratis cedit Aurora capillis,
Argentumque genis, coraliumque labris.
Frons illi tranquilla sedet, stat blanda seueris
Maiestas oculis, vox sonat ista Deum:
Vel tenui radio quem si tua lumina carpant,
Iurabis Domino Numen inesse meo.
Te trahet ille graui vultu, seu temperat iram;
Seu latis oculis annuit, ille trahet.
Hæc IESV facies, nitidique hæc gratia vultus,

Lux

Lux nimiùm lacrymis insidiosa meis.
Mille caput terebrant mordaci cuspide sentes,
Quinquifidumq; notant vulnera quina decus.
Sic licet informis liuor turparit, & horror;
Pulchrior hunc omni flore venustat Amor.
Vt quid adhuc lento me torre viator aduris?
Dic, precor, affectus quæ tenet ora meos?
An specus, an rupes, templumque, vel ara Sionis,
An nemus, an campus, flumẽ, an hortus habet?
Quid tibi vis? miseram feras cur fallis in horas?
Ludis in ærumnas seria damna meas.
Et si fas fuerit, te tandem adiuro, tuamque
CHRISTE crucem, vitam nunc mihi redde tuam.
An benè vitali mea vita resurget Eoo,
Vt data lux aliis, nox mihi cæca foret?

ELEGIA XX.

CHRISTVS *specie hortulani apparens se subducit.*

NIMBOSIS oculus pernox hibernat in Austris,
Auia sollicito dum pede quæro Deum.
Quot rores pluuiâ marmor desudat in aurâ,
Tot lacrymas sicco marmore mœsta pluo.
Sed quid opus votis? cursu magis vsus & œstro est.
Vitæ in curriculo lampada poscit Amor.
Ergo viam alterno pede metiar hasce per herbas,
Aura spei ab CHRISTO si qua superstes agat.
Haud procul ab tumulo lux ecqua suberrat ocellis,
Incerto radio promere visa diem?

Siste

Siste gradum mulier, quis radit sibilus aures?
Quæ micat hîc viridi candida marra solo?
O mihi quisquis ades formosi cultor agelli,
Dic, precor, herbosâ furta recondis humo?
Mi bone, quid cessas? te, te per conscia testor
Saxa, per & fuluis qui terit astra rotis;
Teque per has ego (quæ magni mihi ponderis instar)
Adiuro lacrymas: Quo mea vita specu?
Euoluam latebris, & in hos ego femina & ægra
Tollam humeros; vret sarcina blanda caput.
Dulce parentis onus quis ferre retractet, & exsors
Corpus Iessæi germinis exuuias?
Sin potiùs vigil ad ferrum rapit hostis IESVM,
Quasque rapit, pernox ceu draco, seruat opes;
Eripiemus, & in media arma ruemus: & ignes
Irruo; stat pulchrâ Numina morte sequi
Dux vbi pugnat Amor, quæ Mars intẽtat Amãti,
Arma, faces, enses, ludus inermis erunt.
Nec timor infringet stimulos virtutis, & iras,
Hostilem ad clypeum, teligeramque manum.
Nec mors, aut pallẽs fera mortis ad omina terror,
Imbellem exsangui sculpet in ore metum.
Ite minæ, atque adeò tu sica satelles; Amanti
Futilis è plumbo pugio semper eris.
Sed quò cæca feror? dic, aut da quæso sepultum,
Exuuiasque cauo furta reuolue specu.
Dum moror, aut rugas expecto, & iurgia vultus,
Ecce mihi blandâ fronte serenus ait:
Eia, Maria. Quid hoc? simul ac sonus impulit aures,
Lux oculos afflat candida. CHRISTVS adest.

Ipsus adest,& specto palàm,quem sector, IESVM:
  Quin ruo in amplexus, osculaque & lacrymas.
Viuit iô. me somnus habet? iô viuit IESVS.
  Viuit iô, viuit, lux mea viuit iô.
O mea spes! ô deliciæ! ô flos aureus æui!
  O decus ille meum! lux mea, CHRISTVS adest.
O desiderium! tot in horam hanc viximus annos,
  Aeterno vt liceat iam mihi Sole frui.
Quæ lux, ô Superi! spectabam; euanuit, eheu!
  Quæ nox, heu! oculis orta repentè meis!
Me tamen absentem sic absens tangit, & vrit;
  Meque vbi linquit amans, febris amoris edit.
En iecur arcanâ face lancinat improbus ardor,
  Quem fugiente Dei parturit igne dolor.
Me miseram! si tantus edit nunc eminus ignis,
  Me propè vt attigerit flamma, quis ardor edet?
Si mihi vel spectasse Deum, reperisse salutem est;
  Ecquid erit tali Sole perennè rapi?

ELEGIA XXI.

MAGDALENA *vbique appellat* IESVM.

ILLE catenatas vmbrosi carceris vmbras
  Qui soluit victor sub trabe quadrifidâ,
Nónne triumphali de curru inuitat alumnos,
  Meque adeò in primis ad sua signa vocat?
Sic reor: & tardas votis innecto catenas?
  Nec pede, nec volucri mente per astra sequor?
O cur non aquilæ volucres cor induit alas,
  Ardua quò remo præpete regna legam

Vena-

Venatrix lacrymosa Dei? caua brachia pennis
Verte Potens rerum, te pia Diua fruar.
Et quocumque lubet, facili cor dirige sceptro:
Stare iube; stabit: dic eat; ibit Amor.
Sed quẽ venor amans, fugit ibicis instar & hinni:
Ah dolor! errantem quo sequar orbe Deum?
Quò fugit ille, meos oculos rapit, & rapit ignes:
Quo pede mens, & quo spes pede tendit iter?
Fors maris vda terit, propiórve assurgit Olympo;
Fortè Thabor, Solymos fortè pererrat agros.
O cælum! ô tellus! ô felix æquora nomen!
O tria deliciis regna beata meis!
Hîc tot odora meæ vestigo cubilia prædæ;
Nullus at inde redit suspicionis odor.
Imploro iuga, saxa, lacus, vallésque sonoras,
Imploro & refugos tecta susurra specus.
Et dolor inclamat ah IESVM! & rursus IESVS
Ingeminat, IESVS rursus in ora redit.
Terque iterùm clamat IESVS, ter & antra reclamant.
Ah IESVS, IESVS, tristia saxa gemunt.
Auritis scopulis IESVS redit exsul in aures
Magdaleas. IESVM quælibet aura parit.
Ista quid ad IESVM? non hos erratur in vsus,
Omnibus vt sterilis meta sit error agris.
Aeternum ad Verbũ vocis quid inanis imago est?
Quid facit ad IESVM futilis aura meum?
Anne putas vt Hylan Naïs mutauit in auras,
Mors IESVM vacuo verterit ægra sono?
Fictus at error Hylas, & mendax fabula Naïs;
Hic sonus in IESV fictus, & error erat.
Sic gemit, & tandem frondente residit in vmbrâ,
Dum

Dum peragrant longas lumina fessa vias.
Luctisonâ turtur tum fortè gemebat in orno,
Accendens querulis anxia corda modis.
Cui pia Diua graui iamdudum saucia luctu:
Orba viro turtur desine mœsta queri.
Hæc mea sors potiùs. iusti Crux causa doloris.
Hei mihi! sanguineâ tela quot orta Cruce?
Arbore in hac, eheu! quondam mea gaudia IESVM
Sustulit immiti mors violenta manu.
Connubia, optatosque toros, sacrósq; Hymenæos
Rescidit hinc clauus, rescidit inde rubus.
Ille meis arsit ter felix flamma medullis,
Pronubus astrigerâ quam face pauit Amor.
At nunc intempestiuis nox opprimit vmbris,
Et mors marmoreo condit auara sinu.
O cur non volucres mihi turturis induo pennas,
Cui sacer erepto Numine luget Hymen?
Mille gemens siluis, tunc mille vagarer in vmbris,
Et procul impleret rauca querela nemus:
Ac vacuo gremio modò quem suspiro tot aruis,
Pro gemitu, ô IESV, vox foret vna, REDI.

LIBER QVARTVS.

MAGDALENA EXSVLANS.

ELEGIA I.

Somnium MAGDALENAE *de futurâ ſuâ nauigatione.*

VM dolor in-curas nocturnis excubat horis,
Et vigil in fletū tædia ſera trahit;
Sidereum mundum furuis emenſa quadrigis
Iam Phœbe Oceani fræna lauabat aquis.
Tum ſomnus gelido perfudit lumina cornu:
Illa papauereâ nube ſepulta natant.
Ergo cùm feſſos placidus ſopor irrigat artus,
Sido ſolo, & molli laſſa recumbo toro.
Diſcolor hîc variis obludit imago figuris,
Appingitque animo ſomnia mille meo.
Et vidi, aut vidiſſe reor, ſuper æquora puppim
Neſcio quam, fati conſcia ſigna mei.
Illa rebellantis Nerei meditata triumphum,
Pandit Ioppæo vela ſuperba mari,
Aegæi paſſura minas, cælique furores,
Quæque ruunt nimbo bella fluentiſono.

Cui tremulis pennata phalanx alludit in alis,
Cæligenumque duces omnia læta canunt.
Quaq; super resonis chorus aliger accinit vndis,
Spargit aquis niueum cana columba iubar.
Quà præit illa, sequor: sed quà sequor auspice Cælo,
Vndosum Cyano marmore signat iter.
Ridet inoffensum pacato lumine Cælum,
Et picto annumerat sidera mille salo.
Iamque sonant remi clauusq; frementibus vndis,
Veliuolamque vehunt flabra secunda ratem.
Excitor ô: remi sonus excitat, excitat vndæ.
Heu! mare quod vidi, somnus & error erat.

ELEGIA II.
Aliud Somnium.

VT placidi rupit fragor improbus omina somni;
Iam vigil vmbroso mœsta resido toro.
Sidentem tacitis alius sopor impulit alis.
Victa labo: somno triste reclino caput.
Velifero campo rediuiua recursat imago;
Inque mari puppis quà priùs iuit, abit.
Ibat ouans remis, Zephyrique ferentibus alis,
Prora per Aegæum Carpathiumque fretum.
Ecce, micat, volucrique secat caua nubila cursu
Nescio quæ velis obuia Diua meis:
Cui teneris nix casta genis, cui viuida vultu
Purpura, & ambrosijs gratia suada labris.
Statque corona comis, altoque in vertice turres,
Et viridem pingunt florea regna togam.

Hîc

Hîc valles Dryadumque domus, montesque comantes,
Arua, lacus, fontes, flumina, saxa, specus.
Et benè (si memini, nec me vaga somnia fallunt)
Ales ab occiduis appulit illa plagis:
Idque vbi se curuo lunant caua cornua portu,
Turritumque tumet terra superba caput.
Inde domo (an fallor?) vacuũ decurrit in æquor,
Occurritque meæ conscia Diua rati:
Adnatat & delphin (quid enim non somnia fingunt?)
Nobile cui cingunt lilia fulua caput:
Nereidumque chorus, plaudensque ad cornua Triton,
Exsultimque vibrans omina dextra canit.
Intereà puppim pulcherrima Neptunine
Lustrat, & aspirat candida Diua iubar.
Vt quid, ait, cæcas palaris vt vnda per vndas,
Quam rapit incertis ventus & æstus aquis?
Siste pedem, volucremque fugam, soror æmula Diuis:
Quæque mihi flauent lilia, munus habe.
Aurea veliuolam quot cingunt lilia malum,
Gloria Magdaleo tot dabit astra mari.
Massiliam pete, Massiliam mea regna; sub isto
Littore currenti meta stat apta rati.
Dixit, & antennas malumque coronat, & auro
Liligero lustrat lucida Diua trabem.
Dum specto, in vacuas euanuit ilicet auras.
Lilia vt astra micant, cetera nimbus habet.
Nunc erat optatas tandem vt mea pinus arenas
Tangeret, emenso non reditura mari:

Festa

Festa cauâ at Triton dũ personat æquora conchâ,
Et clarum irradiant lilia fulua diem;
Massiliam conclamat ouans, & nauita rursus
Massiliam ingeminans classica festa canit.
Excitor, abrupit sonus & lux obuia somnum;
Si modò sit somnus gaudia vera sequi.

ELEGIA III.

Abripitur MAGDALENA *in exsilium.*

MANE memor vigili voluebat Magdala curâ,
Quæ dedit hesternâ somnia nocte quies;
Exspatiansque foras vernis errabat in agris,
Roscida dum primo gramina sole virent.
Sic viridi errantem campo rapit improbus hostis,
Et patriæ auellit dirus Apella sinu.
Effugit illa manus, & inobseruata paternos
Ambit initque lares: deniquè prædo rapit;
Ac procul, heu! procul ignotas deportat in oras
Figentem patrijs oscula liminibus.
Et tandem geminas socio cum fratre sorores
Dirus Ioppæo littore latro stitit.
Hîc (vt fama refert) infelix Cassiopeiæ
Gnata stetit diræ victima dira feræ.
Monstrifero Andromadæ portu vt stetit anxia voti
Magdala, cui cingunt monstra cruenta latus;
Ilicet exclamat tot mortes inter & hostes:
Andromede ad Ioppen altera rursus ero.
Figere ceratis voluit pia vota tabellis,
Sed pia fingentem vota procella rapit.

Sic

Sic tamen arcanis aſſignat vota querelis,
Pro cerâ vt lacrymis ſcribat anhela ſuis:
Quot nardi antè dedi ſpicas, tot ſpondeo fletus,
Si teneat portum ſalua carina ſuum.
Quæ rea nunc voti crudele paciſcor ad æquor,
Tunc damnata nouo fenore dona luam.
Talia ſpondentem rurſum ferus impulit hoſtis,
Et rapit in duram turba proterua ratem.
At cymbam vt vidit nudã, & ſine præſide cymbã,
Magdalis irato currere iuſſa mari;
Ingemuit (vox illa fuit plorantis, & eheu!
Exſulis) imbellem dum ſubit ægra trabem:
Statque, labatque, tremente tremens rate, vt vnda ſub Euro;
Et tandem pauper paupere lintre ſedet.
Hîc ſomnũ, hîc memori retractat mẽte carinam,
Liliaque, & votis omina læta ſuis.
Sed niſi vah! mendax ea gaudia noctis imago.
Heu miſerã! in fragili iam lare mœror habet.
Atque ait illacrymans: Tumidam ſuper æquora puppim
Sic mihi liligeris ſomnus adumbrat aquis?
Heu! ego quàm fallor! mihi an hæc promiſſa ſalutis
Pignora, ſi truncâ ſtat trabe fulta ſalus?
Aſpice, vt vndiuagus carcer, ſine remige puppis
Claudicat incerto neſcia ſtare ſalo.
Clauus abeſt, & abeſt habili manus arbitra clauo;
Et freta qui verrat ſpumea, remus abeſt.
Non pes, non velum, non anchora; & ibit in æquor
Cymba procelloſo prouoluenda ſalo?

Somnia

Somnia quàm fallũt mendaci in imagine rerum,
Quam nox errorum parturit atra parens!
Spectabam remos, & ouantia carbasa ventis:
Heu! ſtat præſidiis caſſa carina ſuis.
It tamen vndoſos Nerei paſſura furores,
Immenſumque breui ſpes trabe currit iter.
Quàm metuo fragilẽ Boreæ ne turbo phaſelum
Obruat, aut rapidis hauriat vnda fretis!
Exſul, inops, & inerma leui in rate femina franget
Neptuni furias, Hippotadæque minas?
Maſſilio timeo noua ne det nomina ponto
Magdala, Magdaleo dum cadet hauſta mari:
Immenſumque mihi Tyrrhena ſit vnda ſepulchrum;
Nauitaque, Hoc, dicat, Magdala merſa ſalo eſt.
Scilicet hæc delphin ferale natantibus omen
Naufragij antè dedit triſtia ſigna mei.
Quis ſcit an illa meis lux quæ ſtetit ardua velis,
Non fuerit diris lugubre ſidus aquis?
Quidquid id eſt, aſper timor omnibus incubat vndis,
Adſultantque breuem ſpumea bella trabem.
Hanc primũ vt vidi cymbã, heu! in turbine vidi;
Et vidi, heu! lacrymis naufraga pænè meis.
Exitus hic ſomni eſt; (ſomno quis vanior error?)
Et tamen ille meæ dux fuit antè rati.
Magdala ſic lacrymat data præda procacibus Euris,
Quam rapit incertis ventus & vnda fretis.
Haud tamen occumbit veſanis fracta procellis:
Dux cui ſpes, puppis ſpe duce tuta natat.

ELEGIA IV.

Æstus MAGDALENAE *inter Spem & Metum.*

MOBILE sulcat iter maris arbitra pinus & Euri,
Et procul Isaciis abnatat exsul agris.
Et Mariam, Mariæque pio cum fratre sororem,
Vecta mari pondus nobile cymba vehit.
Quàm nihil in fluxo fidum sale? turbinis instar,
Heu! Timor in placidis Magdalin vrget aquis;
Stansque atrâ in tunicâ piceis sic infit ab vndis:
Quò ruis vndoso non reditura freto?
Irritasque feras audaci lintre procellas,
Quas non sustineat pinea silua solo?
Quis furor hic vastos curtâ trabe scindere fluctus?
Sola fretum, vinces Magdala sola Notos?
Hinc latrat fera Scylla, vorax fremit inde Charybdis,
Et Nerei rabies, Aeolidumque furor.
Quis tibi nunc animus? tantis obnoxia damnis,
Quà flectes trepidam fluxa per arua fugam?
Frange tot armatas flammis vndisque procellas;
Tunc demum apta rati laurea serta leges.
Sed non est tumidos vt speres vincere fluctus,
Bellaque nauifrago deuoluenda mari.
Nunc igitur prono pelago lege littoris oram:
Sin; dabis irato iusta piacla mari.
Sic Timor; & rapido simul impulit impete fluctũ
Monstriferũ: icta graui pondere cymba gemit.
Dat latus alternum circùm bacchantibus vndis:
Heu!

Heu! propè iam tumido gurgite ſuccubuit.
Parte aliâ niueis ſed Spes alludit in alis;
Quaque venit, pontus parte ſerenus agit.
Magdala quę dubiis tibi mens nũc innatat vndis?
Si Timor abſterret, Spes iubet aſtra ſequi.
Illa ferã vt Tethyn, rabidos ſic vincit & Auſtros,
Quæq; tuum cingũt monſtra tremenda latus.
Dixit, & in vacuas Spes auolat ilicet auras.
Lux breuis irradiat, cetera noctis erant.
Littus vt alternis vagus æſtus oberrat arenis,
Incertumque breuis fit ſibi arena fretum:
Sic par cura tuo voluit ſub pectore fluctus,
Speſq; Metum diſcors, Spẽ Metus ipſe premit.
Turbidus inde Timor millena volumina verſat,
Spes facili hinc remo mobile verrit iter.
Heu! lacrymas inter ſuſpiriaque æmula vento,
Ambiguo in fluctu naufraga corda natant!

ELEGIA V.

Maſſilia inuitat MAGDALENAM.

O Zephyre errantem pennâ rege præpete cymbam;
Nõ grauat hoc pondus, prora quod arcta capit:
Seu potiùs paſſis celer euehe Magdalin alis;
Tam pia ferre mari ſidera magnus honos.
Pennigero in curru cur non eat altior vndis,
Quæ tot inhumanâ ſub cruce bella tulit?
Parua licet ratis hęc, cui nobile Magdala pondus,
Dignior Argoâ eſt, quam vehat vnda, trabe.
Vt quid adhuc tardas? neſcis? gẽs proxima Diuis,
Ni faueas, Euro ludicra turba cadet.

F 2 Eia,

Eia, sacram pennâ celer excipe remige puppim,
Ne bibat æquoreas naufraga cedrus aquas.
Te saltem adiuro, volucres mea iussa per auras
Defer, & occiduis Aeole clange plagis;
Et cane: Massiliâ quotquot stabulantur arenâ
Veliferæ puppes, puppiferæque domus,
Ilicet abrumpant omni retinacula saxo,
Magdaleoque ferant obuia vela choro.
Si Syrij adlatrant fugientia vela molossi,
Ac patrio absterrent liuor & ira solo:
Non eadem rabies Phocëide feruet arenâ;
Ionis hîc Graium sed sapit vnda salem.
Mens Gallo melior: magnæ soror æmula Romæ
Massilia inuitat, hospita Nympha, ratem.
Hîc faciles animi, blando hîc Charis obuia vultu:
Hospitia hîc lassis publica pandit Amor.
Nunc agedum, quæ tot ventis luctaris & vndis,
Fessa mari huc fessam Magdala flecte ratem.
Cernis? amica meus pandit tibi brachia portus:
Te tutò excipient littora curua sinu.
Trans Nilum & Tanaim, trans Rhenum, Indumque vel æquor,
Sceptra Charis nusquam candidiora regit.
Sunt etiam & nemora hîc, vallesque, lacusque, specusque,
Aptaque sunt lacrymis regna relicta tuis.
Euge, coronandæ florent hîc lilia fronti,
Magdali siue tuæ, Lazare siue tuæ.
Sed quid te moror, & lentis spem prorogo ventis?
Militat obsequio ventus & vnda tuo.
Iam nusquã Aeolidûm tumidò fera prælia ponto,
Sed stagnant placido lubrica regna mari.

Aurea-

Aureaque innumeris pingit nox ęquora flammis;
En tua ter felix cymba per astra natat.
Cernere erit classes æquatis currere velis,
Magdaleam vt cingant obuia vela ratem;
Et plenũ magnis trabibus mare feruere, & vndis;
Queis sit Massilio Magdala stella mari.

ELEGIA VI.

Celeusma Genij Massiliensis ad MAGDALENAM.

PALANTEM vt vidit per lubrica stagna carinam
Massiliæ Genius, lynceus Argus aquis;
Ilicet enodes celer ille per aëra pennas
Explicat, & Cæli nubila regna secat:
Quaque præit, lux insequitur, mirantibus astris,
Aëriumque terit arduus ales iter:
Donec ouans propiore latus ratis attigit alâ;
Tum demum lacerâ constitit ille trabe.
Non sine luce caput sibi lilia fulua coronant;
Vnde micat purum per freta cæca iubar.
Aspicit hîc trepidas trepido cum fratre sorores,
Quas rapit vndosis fluctus & aura viis.
Et simul vt sensit versari in turbine leti,
Pallidaque ora metu, liliger hospes ait:
Euge, procellosas mea Magdala discute curas;
Nunc agitur vento linter & vnda suo.
Trunca licet remo, clauo licet orba magistro,
Certa tamen fido tramite curret iter.
Vndisonas hiemes, & turbida bella triones,
Scyllæasque minas, fulmineosque globos,

Franget iô victrix ratis; edomitumque per æquor
Clara triumphali puppe tropæa vehet.
Dixit, & hæc firmat plaudentibus omina pennis.
Clara dat æthra faces, festa dat vnda choros.
Cymothöeque, Halieque, Amatheaque, & Orithyia,
Spioque, Axinoëque, & Galatea soror,
Nereidumq; parens, simũ & pecus Amphitrites,
Et Glaucus Cyano quos regit orbe greges,
Agglomerant agiles vndosa per arua choreas,
Ac tremulis pinnis orgia fausta vibrant.
Et venit vndisono comes Aeolus ipse triumpho:
Quæ tuba vox belli, tibia pacis erit.
Sis memor antè tuis quæ se stitit obuia velis,
Ibit in amplexus Gallica Diua tuos:
Auricomosque tuâ figet trabe Gallia flores;
Quæque priùs somnus, lilia sidus erunt.

ELEGIA VII.

Amor diuinus MAGDALENAM *in antrum inducit.*

MAGDALA Massiliâ sedem vt defixit eremo,
Visit inexperto barbara tesqua pede.
Errat arenosis procul hospes inhospita campis:
Nescia lustrat agros, nescia lustrat aquas.
Cui comes ęquus Amor viridāte vagatur in agro,
Metaturque pari frondea regna pede.
Hîc iuga nexa iugis, hîc vmbriferæ conualles,
Hîc specus, atque cauo scrupea tecta specu.
Hîc viret & sacra lotos, amœno vertice lotos,
Lotos ab Eoïs aduena silua plagis.

Imme-

Immemor hîc patriæ ſuccedit, & incubat vmbram
  Magdalis, Iſacio iam procul exſul agro.
Fortè grauem patulâ dū frangit in arbore ſolem,
  Algidaq́ue ardentem frigerat aura diem;
Ecce tibi Pandioniæ ſoror æmula Prognes
  Erudit argutis colla canora modis.
Nunc variat flexo, ſtanti nunc gutture firmat,
  Nunc lentat, rapido nunc rapit ore ſonum.
Nunc acuit claro, fuſco nunc murmure denſat,
  Nunc reuocat, longas nunc trahit illa moras.
Denique ſe cunctas lyra viua figurat in artes:
  Luce canendo ſonat, nocte canendo ſonat.
Idq́ue vbi bis ſeptem reuehit Sol Maius Eoos,
  Septenos numeros accinit Atthis auis.
Augurium felix addicit proſperus oſcen:
  Omen ab augurio nobile captat Amor.
En, ait, ô mea Nympha, tuæ par ſortis imago;
  O te felicem qualia plectra manent!
Ite mei, lætum Charitum genus, ite clientes,
  Et date Magdaleis orgia feſta choris.
Ite pares, habiliq́ue fides impellite plectro;
  Septena vt rapiant Magdalin aſtra lyrâ.
Sic ait. hæſit Amor: pia Magdalis hæſit: in auras
  Viſus vterque rapi, raptus vterque ſilet.
Nec penitus ſilet: in dulces cor liquitur imbres:
  It pro voce pius muta per ora liquor.
Hæc inter teſtudo cauis proſerpit arenis,
  Et furtim trepidos lambit amica pedes.
Magdalis vt ſenſit, primùm ſtupor admirantem
  Defixit. tacito lumine riſit Amor.
Eia graues, ait ille, metus depone: ſub illâ,
  Cerne, ferâ, pietas hoſpita tecta colit.

Qui latet arcanâ testudine clausus & antro,
  Quale colis, Stygio tutus ab hoste latet.
Annuit arridens tranquillo Magdala vultu,
  Vt procul ab mundo deuia regna colat.
Hoc, ait, in saxo (saxumque ostendit & antrum)
  Iam mihi securæ regia pacis erit.
Hîc teneris foliis, tenerisque sub arbore libris
  Magdalis inscribam nobile nomen, AMO.
Magdalis & IESVS concors in cortice nomen
  Cresce diu,& pulchri crescet Amoris honos.
Hac si carpat iter fortasse viator eremo,
  Magdalis & IESVS nomina nupta leget.
Scripserat:in viridi iam Magdala frondet IESV,
  Optatamque diu iam subit illa domum.
Flexipedes hederæ crispo connubia musco
  Hîc iungunt viridi consocianda toro.
Hîc agili pede lapsa, relapsa per aspera montis,
  Desilit aëriâ Nympha caduca petrâ.
Dum bibit, & gelidâ sibi Magdala tẽperat artus,
  Fonte leuante sitim, fonte lauante pedes;
Ecce tibi siluæ denso prorumpit asylo,
  Et premit infesto Magdalin ore lupus.
Inclamat comitẽ pia Nympha.quid ille?trementẽ
  Deserit? ista truci iam cadat agna feræ?
Verte vices: iustæ fera mox cadet hostia morti;
  Et lupa mox agni fata gemenda gemit.
Cerne,leo penito quo Magdalis accubat antro
  Emicat, & quadrupes vltor ad arma ruit:
Et rauam rapit vngue feram,rapit asper hiatu,
  Dilaniatque trucem vindice dente lupum.
Viuida Magdalei leo victor imago triumphi est.
  Diua premet Stygios facta leæna lupos.

ELE-

ELEGIA VIII.

Amor diuinus MAGDALENAM *donat speculo.*

MILLE per amfractus, & mille per auia rerum
Vt satis immensum Diua cucurrit iter;
Obnixum montis molitur ad ardua gressum,
Et tandem aërio perstat anhela iugo:
Respiratque, trahitque animam, sudatque, labatque;
Quaque gemens surgit, fessa recumbit humo.
Et tremulum crebro cor pulmo flagellat in ictu
Ipse tremens: trepido pectore vena micat.
Tandem respirans vastum circumspicit orbem,
Montis vt aprico vertice fracta stetit.
Vitalesque auidis vt naribus imbibit auras,
Adstruit herboso cespite lassa torum:
Ac pronum caput acclinat frondente sub vmbrâ,
Languidulumque latus, languidulosque pedes.
Hîc gemit, hîc veteres suspirat anhela querelas:
Qui fuit ah! Solymis, hîc quoque mœror erit.
Nunc auidis oculis terras metitur & vndas,
Nunc leuat ad superas ora supina domos.
Præcipuè nitidis appingit lumina lymphis,
Et speculum in vitreâ par sibi quærit aquâ:
Et spectat siluas, & opaca cacumina rupes,
Quæque fluentisonis rupibus vnda salit.
Quæ dum fortè vagos trahit errabunda recursus,
In socias tandem fons coït omnis aquas.
Vnde lacus paruo stagnat iuga limpida ponto,
Et ludit placido candida turba lacu.

Spes natat hoc ſtagno niue purior ales: olorem
Eſſe putes; & erat Spes niue ſparſus olor.
Hæc vt anhelanti ſeſe ſtitit obuia Diuæ,
Quam labor aſper habet, deque labore dolor;
Feruida pennigero Spes temperat ora flabello:
Lenior vrentem diluit aura diem.
Quin & Amor capiti ſuperemicat arduus ales,
Deque ſuis alis roſcida flabra parit.
Magdaleoque ſinu ſpeculum dimittit ab alto,
Purus inoffenſo cui micat orbe nitor.
En tua dos, inquit, cælo quam mittit IESVS;
Vt IESVM hoc ſpeculo lyncea tota legas:
Aurea biſſeno quod imago coronat in aſtro,
In IESV effigie totus vt annus eat.
Adijcit ille ſoliq́ue mariſq́ue volubilis orbem,
Cui coit in teretem, ceu pila, terra globum.
Hîc dites Aſiæ campos oſtendit & vrbes,
Hîc ſiccæ Libyes torrida teſqua notat.
Armiſonæ hîc oſtendit opes tumidaſq; tot vrbes
Europæ, & culto rura beata ſolo.
Quin etiam Americæ (quid enim non norit IESV
Nobile lumen Amor?) barbara regna legit.
Hîc iubet, inquirat, IESVS quas incolat oras,
Quóve viam flectat puluere, quóve mari.
Sed ſuus hîc nuſquam eſt, quem paſſim indagat, IESVS.
An toto ergo fugit exſul ab orbe Deus?
Heu! quid ago? nimiùm cæcis ô parce querelis.
Erraui, fateor: nox grauat atra caput.
O ego quem nullum vidi vllo in cardine IESVM,
Omnibus hunc ſpectat prouida Diua plagis.
Hîc variam in ſortem ſibi mille hinc inde figuras
Induit;

Induit; vt facile eſt, cor vbi mollit Amor.
Quemq́ue ſuis pingit natura coloribus orbem,
Dædaleus mimâ mente repingit Amor.

ELEGIA IX.

MAGDALENA IESVM *omni in re contemplatur.*

HIC vbi deſertis palatur Magdala campis,
Siue virens ſaltus, ſiue ſit alta ſilex,
Antra, lacus, fontes, dumi, iuga confraga, valles,
Et quidquid ſterili damnat eremus humo;
Omnibus in ſaxis IESVS, omni arbore IESVS,
Omnibus in ſiluis, omnibus ille iugis.
Omnibus in foliis IESVS, omni aëre IESVS,
Omnibus in campis, omnibus inq́ue vadis.
Nil animo arridet, quod non aſpirat IESVM;
Nil oculo, quod non eius imago notat.
Si quid dulce ſtrepat fringilla, vel Atthis aëdon;
Vult IESVM hæc, IESVM vult canat illa ſuum.
Si qua ſuſurra leui fors ſibilat aura flabello;
Dulcè illi IESVM ſibila flabra ſonant.
Si quis in argutis crepitat fons vallibus errans;
Viſa illi eſt IESVM garrula lympha loqui.
Si qua cauo petram ſpecus altior haurit hiatu,
Multa ſonans mutam Diua ſtat ante ſpecum.
O quoties geminat IESV! mea gaudia IESV!
Mi IESV, ô quoties rurſus in ora redit!
Vos iuga, vos valles, vacuæ vos inuoco rupes,
Quæq́ue ſedet reſono Nympha canora ſpecu:
Dicite vos vnum concordi murmure IESVM;
Vnica vox IESVS omnibus erret agris.

Nec ſit inacceſſâ magis angulus vllus eremo,
Qui non in IESV publica vota canat.
Sic vouet illa, ſuis ſic imperat arbitra ſiluis.
Conſona non fallit, quam dedit aura fidem.
Saxa ſonant, ſonat vnda, ſpecus ſonat omnis IESVM:
Teſqua ſonant IESVM, conſonat omnis ager.
O quoties geminat reparabile murmur IESVM
Virgo repercuſſo ludere docta ſono!
Quis numeret, IESVM quoties pia vocis imago
Reddat, & alterno Magdalis ore gemat?
Inſuper hîc omnes implet hoc nomine ſiluas;
Omnis ad hunc ſolem ſilua ſuperba viret.
Si quercum notat, in quercu frondeſcit IESVS;
Si platanum, in platano frondeus ille ſedet.
Palma legit IESVM, concors legit ornus IESVM:
Arboreis IESVS creſcit vbique notis.
Quin & adoptiuis inſculpit ſaxa figuris:
Aureolâ IESVM cuſpide ſcribit Amor.
Et cui non IESVM paſſim commendat arenæ,
Inſcribens docili vota legenda ſolo?
Magdalis & IESVS par nomen oberrat eremo,
Occurruntque pares omnibus ambo locis:
Mutuaque innectunt concordi fœdera nodo,
Conſpirantque pares ille vel illa faces.
Magdalin & IESVM cunctis vt vidit in oris,
Et pariter cunctis audiit ire locis;
Magdalin in IESVM, num IESVM in Magdalin ardor
Verterit alternus, neſcio, dixit Amor.
Hoc ſcio: de nihilo Deus vt parit omnia; & ipſum
Omnibus è rebus parturit illa Deum.

ELEGIA X.

E creaturis ſpeculum ſibi in eremo MAGDALENA *conficit.*

MAGDALIS vt fixit Phocæo littore puppim,
Quærit inaccesso deuia teſqua ſolo:
Et deſerta ſuis indagat idonea cœptis,
Quæque nouant queſtus triſtia regna ſuos.
Neſciaque ignotis palatur Magdala campis;
Aëno tandem reſtitit ægra iugo.
Natiua hîc mũdi ſibi quidquid adumbrat imago,
Dædaleâ artificis mente repingit Amor.
Si legit aſtra, Poli ſpes ſera deurit amantem;
Sin terras, memorem priſtina noxa grauat.
Noctis amans clauſum ſi veſper inumbrat Olympum;
Par, ait, heu! animam nubilat vmbra meam.
Si roſeo thalamo croceâque è nube renaſcens
Purpureis orbem luſtrat Eoüs aquis;
Par mihi lumen, ait, radians afflauit IESVS,
Diſcuſſitque meo nubila clauſa ſinu.
Intexit fuluo radio Sol cærula mundi,
Pallidaque auricomis aſtra triumphat equis?
O iubar! exclamat; cur non par mutor in aſtrum?
Aetérnoque parem ſidere dúco diem?
Si qua micat, tremuloq; vibrans conniuet ocellô
Stella vigil, terras dum ſopor vdus habet;
Nox ſpeculum, fax ſtella meo prælucet Amori:
Cura ſilet mundi, ſed vigil ardet Amor.
Sin pernox tacitos exſudat Cynthia rores;
Triſte ſilens fluidis rorât & illa genis:

Diſtillatque pares humenti lumine lymphas;
Nulla ſed his creſcit florea meſſis aquis.
Teligero in ſaltu ſi damula cincta periclis,
Palpitat imbelli cum grege iuſſa mori;
Sollicitúſve lepus frondenti pullulat antro,
Præcipitique ſecat roſcida prata fugâ,
Et trepidans trepidante ſolo tremit ora Lyciſcæ;
Hic timor ah animi, dixit, imago mei eſt.
Sicubi debellat cæcum nox frondea ſolem,
Excluditque hilarem ſilua maligna diem;
Sic memini, (meminiſſe dolor) prô crimen & error!
Depulit immemori pectore noxa Deum.
Baccatis ſi terra virens palleſcit oliuis;
Inde ſuis flammis pabula grata legit.
Sirius apricis ſi collibus incoquit vuas;
Vult ſibi mite coquat lacryma cruda merum.
Aërios pendente viâ gens plumea campos
Si ſecat, & pennâ remige tranat iter,
Nubilaque vmbroſis ſubtexit cærula pennis;
Ingeminans querulos ad ſua plectra modos;
Sic volucri luſit laſciua licentia curſu,
Vnde leui è ludo ſera querela gemat.
Lubricus obliquo ſi labitur agmine ſerpens,
Aut violat caſtas hydrus adulter aquas;
Sic mundi malè-ſuadus amor ſubrepſit & error,
Vnde meum temerant atra piacla ſinum.
Rupe cauâ ſi lympha ſalit, vitreâque latebrâ
Naiados è gremio prata per vda fugit;
Sic mœror geminos vbi lumina vertit in amnes,
Ora per & pectus lacryma prona fluit.

Angui-

Anguipedes hederas notat, auricomósque corymbos,
Queis nubit viridi silua marita proco?
O cur non molli mea & induo brachia nodo,
Aureus vnde sacri fructus amoris eat?
Si teneras violas & florum pabula rores
Prata per & campos Dædala libat apis;
Narcissóque, crocóque, rosaque, & flore cyperi,
Ceu nardo, ambrosius Magdalin afflat odor:
Deque fauis apium quid nescio dulce regustans,
Ore, oculis, animo gaudia blanda bibit.
Si cælum irritat audaci in nubila saxo,
Adsultatque alto terra superba iugo;
Sic mihi diu tumido turrita superbia fastu
Pænè giganteâ rescidit astra manu.
Vos testes Solymi scopuli, (modò sensus in illis)
Quæque Palæstino mœnia monte sedent:
Si qua tremens viridi fors palpitat vmbra sub orno;
Magdala sic dubio cor micat icta metu.
Quot caput hirta Ceres duris inspicat aristis:
Tot stimulis mœror pectora læsa ferit.
Obuia si rupes vocalem è rupibus echo
Euocat; heu! mœstis aggemit ægra modis.
Si prædam viduis euerrunt retia stagnis;
Ah! gemit, hæc vitæ pristina forma meæ est.
Quot steriles sulcis exscindit arator auenas;
Tot legit illa suis crimina vulsa fibris.
E ramo in ramum si penniger euolat oscen;
E venâ in venam sic abit ales Amor.
Si nemora icta gemunt circùm bacchantibus Austris;

Lucti-

Luctisonum gemitum Magdala rauca sonat.
Denique sors variis quidquid dedit obuia campis,
Id dolor, aut iusti caussa doloris Amor.

ELEGIA XI.

MAGDALENA *ad Crucis effigiem deliquium passa, recreatur.*

HIC vbi frondentes latè nemus explicat vmbras,
Et Dryas vmbroso ludit amœna solo,
Eximiumque caput malus sustollit ad auras,
Malus inauratis ambitiosa comis;
Magdala frondosam supplex accumbit ad aram,
Crux cui sanguineis purpurat vncta notis:
Vitalesque sacrâ decerpit ab arbore fructus,
Quales sanguineâ de trabe spondet Amor:
Et modò concretos informi puluere crines,
Et modò corda legit saucia delacrymans.
Nunc oculis oculus, nũc frons sedet obuia fronti,
Nunc gena iuncta genis, nũc labra mista labris.
Purpureas quoties emulget ad oscula plagas,
Impia quà bipatens diffidit hasta latus!
O quoties! quoties oculis sitientibus imbres
Imbibit ab spinis, spinigerisque comis!
Amplexuque iterùm stringens lacrymosa Magistrum,
Implicat ora labris, implicat ora genis.
Oscula dat manibus, pia diuidit oscula plantis;
Nec satiant auidam suauia mille sitim.
O qu'ties plangensque, gemensque, querensque, & anhelans
Suspi-

Suſpiranſque redit, & premit arcta Deum!
Magdala vulnificis tandem vndique ſaucia telis,
Vulnera ad hæc, vnum iam niſi vulnus obit.
Vulnus Amoris abit iam Magdala, tota doloris
Effigies, Sponſo par ſit vt illa ſuo.
Et tacitis ſecum depugnat acerba querelis,
Inque Deo noxas arguit ipſa ſuas:
Ah ſcelus! inſonti quis vulnera fixit IESV?
Tot quis probra dedit? id ſcelus omne meum.
O Amor! ô dolor! ô! ſic ô mea gaudia luctus
Occupat, & IESVM mors ſcelerata rapit?
Si fera crux tepido poſſet molleſcere fluctu;
Iam pridem tepidis mollior iſſet aquis.
Crebra teri durus ſi poſſet ad oſcula clauus;
Ceſſiſſet dudum victus amore rigor.
Frangere ſi ſpinas poſſet manus aſpera tactu;
Fregiſſent rigidæ ſpinea tela manus.
O lacrymæ! ô noſtris gratiſſima pabula curis!
Ite Dei in plagas, quà iubet ire dolor.
Mi IESV, ah IESV, IESV ter dixit, & eius
Hæſit in amplexu, ter ſibi viſa mori.
Illa graui in luctu decumbit, & exſpiranti
Iam propior ſidit ceſpite gramineo:
Inque breues violas, & olentia gramina nardum
Labitur, exſanguis, languida, ſemianimis.
Tun' ſcelus hoc potis æthra pati? ſic Magdalis, eheu!
Magdalis ignotis oppetit icta plagis?
Et tu lætitiæ ſator ille venuſtus, & orbis
Delicium, teſtis Phœbe doloris eris?
Non ita: Cæligenûm Rex, Cæligenuſq; ſenatus
Semianimi Diuæ gaudia pura vouent.

Nec

Nec mora: pars casiam, molles pars colligit herbas,
Pars grauidis ramis dulcia poma legit.
Ille caput fulcit violis, hic spargit amomo,
Hic viridem menthâ spargit olente torum.
Hic animam profugam pomis inuitat odoris,
Et reuocat spargens vda per ora crocum.
Ast alius frontem scillite perungit aceto,
Nectareóve pluit ebria mella mero.
Denique pennati quotquot cinxêre clientes,
Ambrosiis afflant diues aroma labris.
Quos inter lyra sidereis cui stellat ocellis,
Auratâ in trabeâ, stelligeráque comâ,
Aurea plectra regit, festoque choragus honori,
Increpitat tremulâ fila diserta manu.
Lingua suæ lyra viua lyræ, vox æmula certat,
Associatque pares ad sua plectra modos.
Magdala vocales vix auribus imbibit auras,
Relliquias animæ colligit ægra suæ.
Mens redit & sensus, fessâque resurgit ab herbâ,
Miraturque nouos ad sacra plectra sonos.
Liquitur & liquidis oculis sincera voluptas:
Lacryma melliti nectaris instar habet.
Qualis Hyas largos cùm sat defluxit in imbres,
Emergit riguis Phœbus amœnus aquis;
Purpureumque caput superas attollit in oras,
Vnde virent verno gaudia picta solo:
Sic vbi flens oculus fluxit (Hyas ille doloris)
Altior innubi sidere lucet Amor.

ELE-

ELEGIA XII.

MAGDALENA *septies in diem rapitur.*

DICITE iô: Notas Amor ecce recurrit ad artes,
Et tritas toties atterit vsque fides.
Plectra lyræque sonant, vox adsonat æmula plectris:
Ore canora, fluit aura canora manu.
Magdalis hac aurâ veteres hinc excitat ignes,
Concipit inde nouos: saucia vtrisque flagrat.
Rursus ouans. Diuam blandæ dulcedine linguæ,
Rursus iô dulci pectine mulcet Amor.
Rursus & arguto chorus aliger increpat ictu,
Attenuatque manu lenè tremente chelyn.
Tollitur, & nescit, arcano Magdala raptu;
Et propiùs spectat nescia Diua Deum:
Deliciasque nouas casti prælibat Amoris,
Quas olim supero spes vouet alma toro.
Rursus & aliferæ choreæ sacer ille choragus
Sollicitat resonas ad sua plectra fides.
Rursus & astrigerum meditata Maria triumphum,
Inuehitur rapidis clara per astra rotis.
Rursus ouans liquidis demulcet vocibus auras,
Et vocale breui pollice radit ebur.
Rursus & ætherias se mens euibrat in auras:
Quæ benè rapta semel, sæpiùs apta rapi est.
O quoties supero nunc Magdalis ardua regno
Mi IESV geminat, immemor ipsa sui?

Blan-

Blanda mei IESV carpit mihi flamma medullas,
Inque vicem flammis carpitur ille meis.
Vna duas animas animam fax conflat in vnam;
Et sors vna duos iungit, & vnus Amor.
O ego! quàm dulces concordi è lumine flammas!
Quas ô delicias! gaudia quanta lego!
Felicem Superi, felicem sidera plaudunt,
Felicem luteâ quisquis inhæret humo.
Cui datur ab IESV sibi cor de corde pacisci,
Cor vnum è gemino quò sibi corde legat.
Sit modus hîc tandem, qui finiat orgia Diuûm;
Sed quis inexhausti finis Amoris erit?
Rursus ouans plectris, & ouans vocalibus auris,
Depectit resonas turba canora fides:
Rursus & vt carmen reparabile fluxit in aures,
Magdalis ætheriis euolat alta plagis:
Donec iô toties alterna recurrat Olympo,
Astra quot errones clarus Olympus habet.
Errantes imitata globos septemque triones,
Quot lyra Thressa fides ad sua plectra tulit;
Et quot Iesseidæ lyra fudit eburna canores,
Dum septem reparat hora diurna preces;
Denique quot IESVS dedit asprâ in cæde cruores,
Quotque pari lacrymas mater in imbre dedit;
Tot numeris quoque Magdaleas chelys erudit aures,
Totque choros agitat Magdalis apta rapi.
Et verò rapitur, superisque eludit in aulis,
Et sola fulua terit, quæ modò culmen erant.

Qualis

Qualis iô hîc bibulis venis illapsa voluptas,
  Quamque fluunt dulces ima per ossa faces!

ELEGIA XIII.

Dulcedo raptus MAGDALEI.

EXSVL humi patrio legas suspiria Cælo;
  Ardua legantem vota secundat Amor.
Quanta gemis, totam volucres te mutat in alas:
  Iam cor aligerum Magdala tota volas.
Libera in ætherias sese mens explicat auras;
  Hîc legis effuso munera mille sinu.
O te felicem! fortunatissima Diuûm,
  Quæ luteam stadio cælite vertis humum!
Nunc piget è terris Cæli ardua templa tueri:
  Mens super alta volat sidera, terra vale.
Terra fugit, fugit vnda maris, fugit imbrifer aër:
  Stat modò par puncto, quod priùs orbis erat.
Iam Lunæ Venerisque globos, Solisque, Iouisque,
  Saturnique rotas, Mercurijque premis.
Et tandem ingrederis vastis spatiantia tectis
  Atria, pennigeris atria digna choris.
O Cælum! ô Diui! ô aurata monilia stellæ!
  O lyræ! & ô festis plectra marita lyris!
O vbi mens? ô deliciæ! ô quæ gaudia Diuûm!
  O & deliciis orgia mista tuis!
Hîc tibi cor toto perfundit copia cornu,
  Hîc implent auidum gaudia larga sinum.
Occupat hîc vigilem somno sine somnus amorem,

Otia-

Otiaque immensis ebria deliciis.
O quot amans pateris Diuini luminis ignes!
O quot amans riuos nectaris vda bibis!
Vis numerem? numera stellas quot inaurat Olympus,
Et quot alit Baccho vinea feta botros.
O gustum! ambrosios iam tota liquescis in imbres,
Nectareoque mades ebria tota mero:
Cælestesque auido prælibas pectore flammas.
Felices animas quas sacer afflat Amor!
Ante diem si læta bibis tot nectaris haustus,
Quid dabit, ô! Cælo qui satur vndat Amor?

LIBER QVINTVS.

MAGDALEA SILVA.

I.

Tropæum Amoris de septicipite in MAGDALENA *peccati hydrâ.*

VSV rebelli bellua septiceps
Insultat ardens turrigerum caput;
Et Magdalenam lacrymantem
Mille voluminibus fatigat:
Et belluoso proruit agmine
Turrim superbam Dux furor impotens.
Heu! lacrymosam tot sub armis
Magdala deuolüit ruinam.
Non sic, vt olim, nunc draco, & horrida,
Mors, parricidâ cum grege, Magdalin
Fractam processoso duello,
Sternet ouans tumidis sub hydris;
Telo sed ardens Rex Amor aureo,
Septemque in ignes fulmina diuidens,
Nimbo trisulco perduelles
Subruet armipotens phalangas.
Librat minaci spicula pondere
Vltor piandi criminis arbiter,

Lance

Lance æquilibri quò ſceleſto
Supplicium capiti reponat.
En fulminatrix dextera Numinis
Quercum ad ſuperbam ſtringit, & opprimit
Claro catenatos tropæo
Nobile ludibrium ceraſtas.
Stridet tenaci compede; & infremit
Duro metallo vinctus, & anxias
Spiras, inabrupto illaborans
Ingeminat laqueo chelydrus.
Hîc ira, liuor, fœdus amor, gula,
Auri cupido, faſtus, inertia,
Stricti ſub æratâ catenâ
Sanguineo ſtadio ingemiſcunt.
Vexilla celſâ turre ſed arduus
Victor reponit Magdaleum in decus,
Prona vt ruinâ deuolutos
Fudit Amor populans dracones.
Turrim en coruſco ſidere, gratia
Septena Pleias luſtrat, & aureæ
Diuæ triumphales honores
Purpureis radiis coronat.

I I.

Diua Metanœa MAGDALENAE *lacrymas ſibi concedi poſtulat.*

VNDA iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata:
Vis doloris impotens
Feruidas mihi medullas
Torre decoquit procaci;

Cor

Cor Amore liquitur.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata,
Frigerante cum flabello:
Fax bibit medullitus,
Offibus cauifque venis
Quifquis humor innatat.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata,
Molliore cum fufurro:
Vita migrat artubus,
Deque corde, deque venis,
Exful his fub ignibus.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata,
Viuidi liquoris vrna:
Vnde rore fuccido
Pabulum bibat falubre
Fax alumna fanguinis.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata,
Puriore cum liquore:
Aeftuante Sirio,
Cerne, puluerofus vfta
Corda fquallor obferit.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata,
Gemmeafque fparge guttas:
Hîc feram rofarium,
De cruore, deque rore
Flebili bis ebrium.
Vnda iugis, vnda dulcis,

Vnda lenis adnata,
Roſcidâ pluens ab vrnâ,
Algidiſque lacrymis:
Flos ſitit, ſitit roſetum;
Frigera cor igneum.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata,
Candidos trahens liquòres:
Anxijque lilij
Languidum caput, roſamque
Imbre paſce lacteo.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata:
Curre, curre, dein recurre;
Quid morare ſegnipes?
Flos fugit, fugit roſetum;
Curre, curre promptior.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata:
Eia, Nympha quid moraris?
Nympha, Nympha mobilis?
An ſedes tenace muſco,
Herbidâve compede?
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata:
Rumpe vitreas habenas
Lubrico ſub agmine;
Cæruloque vecta curru,
Dulcis hoſpes aduola.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata:
En roſæ ſiticuloſæ

Flos

Flos anhelus oſcitat,
Ardet, ardet, ardet imbres
Quos dat alma lacryma.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata,
Lacteâ fluens mamillâ:
Hinc & inde roſcidis
Lacrymis roſas marita,
Marcidumque lilium.

III.

MAGDALENA *Diuæ Metanœæ flores lacrymis irrorat.*

VNDA iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata:
Funde gemmulas liquentes;
Et tibi venuſtiore
Purpurâ ſtruam corollas,
Gratus adſtruam decorem.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata:
Milita tuis coronis;
Lacte, melle, ſaccharo,
Lacrymis, meroque, nardo,
Imbuam comas roſantes.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata:
De tuis inebriandas
Lacrymis roſas inunda;
Caſſa vota fors acerbos
Ne bibant doloris imbres.

Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnata.
Sed quid illigo querelis,
Et tenace ceu catenâ
Demoror tuos liquores,
Demoror pedes fugaces?
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnatas:
Et tuis aquis serenas
Cor, rosásque, ver Amoris
Purpurans rubis cruentis,
De dolore, de pudore.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnatas:
Floridæque spem corollæ,
Algido nitens in imbri,
Frigeras, rigas, & ornas
Roscidi parens liquoris.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnatas:
Defluisque per medullas,
Deque fonte Magdalenæ;
Deque lympidis ocellis
Ducis aureas scatebras.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnatas:
Deque gemmulis gemellis
Irrigas mihi gemellos
Candidis aquis ocellos,
Candidæ velut columbæ.
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnatas.

O diem!

O diem! diem beatum!
Quale parturit venustus
Ros decus meo roseto!
Quale præmium dolori!
Vnda iugis, vnda dulcis,
Vnda lenis adnatas.

I V.

MAGDALENAE *suspiria, vt mundo eripiatur.*

MEAE deliciæ, mei furores,
Risus, blanditiæ, facetiæque,
Lusus, illecebræ, ioci, susurri,
Arguti gemitus, leues amores,
Et suspiria, lacrymæ, facesque,
Ludi, vina, sales, procacitates,
Chori thyrsigeri, Cupidinesque,
Sirenes, Veneres, mei dolores;
Ac Comi, malè feriata turba;
Ac quantum Cypridi est faui merique,
Vale, & Cypri vale: vale doloso
Mundo quidquid inest ineptiarum,
Et quidquid nitet elegantiarum,
Et quidquid sonat hîc facetiarum,
Seu picta id gena, siue picta lingua est.
Et quantum est genij beatioris,
Et quantum fatui natat leporis,
Quod fallacibus ebriat venenis
Cor iam corde carens, cor vlcerosum,
Vale perpetuùm; simulque salue
Iucundum scelus, & scelestus error,

Atque in Morboniam procul facesse.
At tu simplicitas, pudor, dolorque,
Castimonia, veritas, timorque,
Temperantia, charitas, modusque,
Et secura quies, Amorque castus,
Et quidquid pia corda, seu medullas,
Diuûm nectareo rigat Lyæo,
Adsis ô precor anxiæ clienti.
Me, me terque quaterque, septiesque,
Milliesque, vel amplius reuinctam,
Heu! blandis furor illigat periclis:
Et necdum nimis ah! nimis tenacis
Mundi dulcibus eripis catenis,
Et tam dulcè furentibus tyrannis
Oppressam toties, morique iussam,
Aequo iure, manuque liberali,
Vindex asseris in tuam clientem?

V.

MAGDALENA *mundi assultum repellit.*

SED quid tristibus illigor querelis?
Rupta en tot iuga, vincla rupta mundi:
Et iam vindicias suæ clienti
Asserit dominâ manu patronus.
Nequidquam, grege cum venustiore,
Isthuc munde redis, & hanc ad arcem
Appellis validis seris reuinctam.
Frustrà blanditiæ, dicacitates,
Argutatio, velitatioque
Hinc dicacium & hinc ineptiarum,

Hinc

Hinc procacium & hinc ocellulorum,
Philtra, nequitiæ, bonæque mentis
Eheu! pernicies, nocensque ludus,
Susurrus, iocus, hinniens cachinnus,
Cultus, mundus inanitate plenus,
Dosque inanior ipsâ inanitate,
Risus, præstigiæ, facetiæque,
Frustrà fraudibus improbis & armis
Tentatis vitreis viam fenestris,
Tentatisque viam auribus sonoris.
Quid me munde tuis rigas venenis?
Quid me torquibus implicas & auro?
Quid me mille monilibus coronas?
Quid me floricomis trahis corollis?
Irretisque procacibus lacertis?
Et lenociniis tuis venenas,
Queis nil dulcius, efferatiúsve,
Aut est, siue fuit, vel esse possit?
Ne tu tot mihi machinas & arma
Fraudesque ingere, & irritos labores:
Non sic ebria fascinor veneno
Nunc, vt nuper agens iter per Orcum.
I nunc munde, vale; valete nugæ,
Et vos illecebræ, malæque curæ,
Olim dos mihi charior medullis;
At dos aut fragili vitro caduca
Aut magis laqueis araneosis:
Vili puluere viliora dona,
Ornamenta luto lutosiora.
Immunde ergo procul facesse munde,
Meæ deliciæ, mei furores;
Meæ iam lacrymæ, priùs furores:

Olim dulce decus, meique amores,
At nunc opprobrium meo pudori.
Tot fastidia amara, lacrymasque
De fumo & nebulâ, grauesque flammas
Turpes mundicias, decus probrosum
Risus, & Veneres tot inuenustas,
Ludos, illecebras, malos amores,
Diris deuoueo ter exsecrandis.
Et te munde, tuam fidem, tuosque
Eiuro laqueos, dolos, & artes,
Et leti malè glutinosa vincla.
Tu Proteus, dolus ille versipellis,
Monstrum cui nitidi micant ocelli,
Monstrum cui roseum rubet labellum,
Monstrum cui rutili nitent capilli;
Sed cui pestiferæ faces ocelli,
Virus purpureum rubens labellum,
Dolosus laqueus nitens capillus:
Et quisquam miser, ah miser! venena,
Faces, & laqueos, necesque amabit?

VI.

MAGDALENA *altera Esther.*

ALTER adest Xerxes, & Xerxe potentior alter:
Altera & Esther adest, Xerxis honestus Amor.
Pulchra prior, Charitumque Charis pulcherrima Susis:
Fœda sed hæc, fateor; par tamen Esther erit.
Esther vt vna tremit, sic attremit altera CHRISTO:
Tangit vtrique tremens aurea virga caput.

Virga

Virga sed illa nitens gemmâ de Perside sceptrum;
Hæc autem placidi dextera prona Dei.
At simul hanc Esther, simul icit & attigit illam;
Hæc cadit, illa cadit: casus vterque salus.
Ecce verecundo florescit amœna corallo,
Et rorat roseas lympida Diua genas:
Assueroque nouo supplex accumbit IESV,
Vt Domino nubat sponsa decora suo.
Cui decorat lacrymis Amor, & pudor ora pyropis,
Esthere hæc Esther pulchrior erubuit.

VII.

MAGDALENA *lacrymis* CHRISTVM *trahit.*

FESTA quid obturbas atro conuiuia luctu,
Et violas lacrymis pocla Lyæa tuis?
Ingenuos potiùs mea Magdali lude lepores,
Vrbanos epulis non malè docta sales.
I, citharaque, lyráve, choróve, vel illice cantu
Demulce resonas ad tua plectra dapes.
Sed citharasque, lyrasque, chorosque, salesque canoros
Negligis, & tristes non nisi spargis aquas.
Indigner lacrymis, importunoque dolori?
Gratulor: in lacrymis dulce quid ægra canis.
Dulcius imbre quid est, suadum qui stillat amoris
Nectar, & in suado nectare corda capit.
Si patulas cor omne rapit vox blanda per aures;
Per vitreos orbes quid vetat vnda trahat?

VIII.

MAGDALENA *Megara victrix.*

VT ſtetit vltoris rea Magdalis ante tribunal,
Eumenis infeſtas verſat ob ora faces:
Intentatque minas, & non placabile fulmen
Vibrat, ab inferno dextra coruſca rogo.
Illa tremens ſæuâ palleſcit imagine mortis;
Inſerpit tacitum cæca per oſſa gelu;
Singultuſque includit hianti verba palato:
Lumina ſola fluunt, cetera torpor habet.
Magdaleas vt trunco hærere ſub ore querelas
Semianimique mori pectore ſenſit Amor;
Ilicet extorſit trepidæ ſua tela Megæræ,
Horrificaſque nigro ſuſtulit vngue minas.
Nec mora: ſulphureo fumantem turbine tedam
Extinxit tepido flumine victor Amor.
Victa Megæra iacet, victrixq; triumphat Auernũ
Magdala, & inſultat vindice calce feram.
Clara triumphatis frondeſcit adorea monſtris,
Quam pius iſte ſuis nutriet imber aquis.
Et nunc illa potens Orci tremor, illa Tonantis
Gratus Amor, flammâ nobiliore calet.

IX.

MAGDALENAE *Amor Bellerophon.*

OBSCOENO limo, Stygiæque paludis in vluâ
Iam diu putre ſcelus Magdala delituit.
Anguineam in ſpiram criſpo coma torta flagello
Verminat, inque feras crinis adulter abit.

Quanta

Quanta Palæstinis passim contagia campis
Spargit, ouans toruis sibila silua comis?
Heu! vbi qui sæuos sua vincat ad arma dracones,
Quæque draconigeno nata venena satu?
Magdalis anguicomam sibi si parit aspra Medusam;
Bellerophontæus nunc Amor vltor erit.

X.

Naufragium MAGDALENAE *è lacrymis.*

DVM nimis acclinas caput in vestigia CHRISTI;
Te dolor hausit aquis, naufraga tota peris.
Te tristi exitio vis damnat aquosa doloris.
Quid? dolor his peccat, queis probra purgat, aquis?
Ergo nouum scelus est Metanœa, vel improbus error?
Hæc pia si peccat, spes vbi pacis erit?

Amor sanctus respondet.

CREDE mihi, his facies non vna relucet in vndis;
Sed bicolore biceps dissecat vmbra notâ.
En amor hîc, odiumque tui natat impare vultu,
Dissonaque in fluctu dispare bella sonant.
Sollicitosque cient alternâ sorte tumultus,
Hinc amor, hinc odium: par quibus orta salus.
Magdalin istud amat odium verso ordine rerum;
Egregioque odio Magdalin odit amor.
Quē dū ritè paris, perdis benè naufraga mundū:

Mersa simul mundo vis moriente mori.
Exitium felix! meruit mors ista salutem.
Ah! nisi quis pereat sic semel, vsque perit!

X I.

Oculi MAGDALENAE *gemina pœnitentiæ sidera.*

QVAE mundus piceo fuscauit lumina velo,
Purus inauratâ nunc face lustrat Amor.
En in Amore duces oculi sine nube, vel vmbrâ,
Cælite iam signant luce salutis iter.
Quòd si quando sacro sibi quærat in æquore portum,
Et vehat in lacrymis dux Metanœa ratem;
Prouida Diua fugam gemino quo dirigat astro,
Hîc Vrsa, hîc Helice, conscia signa regent.

X I I.

Dulces lacrymæ MAGDALENAE.

QVEIS sine labe nitor puris pellucet in vndis,
Perspicuas oculo Magdala rorat aquas.
His pretium non vile, decus sed charius auro,
Et sapor in pretio diuite rarus habet.
Nam lego tot gemmas, quot flens dat Magdala guttas:
Quotque lego gemmas, tot quoq; libo fauos.
I Cleopatra, tuas baccas bibe pauper aceto:
Diuite de lacrymâ gemmea mulsa bibam.

Lacry-

XIII.

Lacryma MAGDALENAE *mare.*

MAGDALIS vrenti simul ac stetit obuia CHRISTO,
Deliquat in fletum nubila corda dolor:
Ac voluendarum retinacula rumpit aquarum;
Veris vt Hermonias deruit aura niues.
Nec modus: vndoso quis frena reponat Amori,
Quem Deus immensis, ceu mare, ditat aquis?
Hinc lacrymæ (nimiùm felix liquor ille doloris)
Queis rigat albentes Magdalis vda pedes.
Nolo putes istos thalamo decurrere fletus;
Latiùs oceanis exspatiantur aquis.
Quis Nilo natat Oceanóve profusior humor,
Quàm breuis immensum quæ lauat vnda Deum?

XIV.

Vinum mali Punici in lacrymis.

NYMPHA pluis: dubito, lympham dicam, ánne Lyæum?
Par nitet illa vitro, par sapit illa mero.
Scilicet inuitat dolor ad tua pocla Tonantem:
Mustea credideram; dulcis amaror habet.
Punica credo tuos condiri ad poma liquores;
Qualia pocla sitit dulcis-acerbus Amor.

X V.

MAGDALENA CHRISTVM *lauat, & vngit.*

VRERIS, & nescis: incendia dilue lymphis,
Aut certè Syriâ perplue nube faces.
Dat lymphas oculus, manus vda profundit amomum:
Lympha pedes CHRISTI, tingit aroma caput.
Per nebulam resonas sed quis sonor obstrepit aures?
Fallor? an error erat? hæret in aure sonus.
Si tibi cura sedet bibulis dare pabula flammis,
Quas vigil in CHRISTI pectore pascit Amor,
Illacryma; lacrymasque piâ simul imbue nardo:
Et Deus ardet amans nardon, & ardet aquas.
Munus vtrumque parem pietas addicit in vsum:
Vngit enim nardus, quem lauat vnda Deum.

X V I.

MAGDALENA *capillis quasi reti* CHRISTVM *capit.*

NYMPHA tibi, Nymphisque sacris quæ vrit IESVS,
Opto cadant votis præmia læta suis.
Nolo trahi tenues tenui sub stamine plumas:
Digna sed aucupio te volo dona sequi.
Antè vel infelix occumbas hostia leto,
Quàm non crinigerâ struxeris arte dolos.
Sed struis arte dolos & blanda pericla capillo,

Et

Et trahis insidiis in tua vincla Deum.
Sic tamen, vt potiùs capiat te captus IESVS.
O quantum est pulchrâ Numinis arte capi!
Te, quem crine capis, crine irretiuit IESVS.
Ille tuo reti num quoque rete struit?

XVII.

MAGDALENA *moriens in fontem vertitur.*

DIVS Amor, volucri telum cui flauet ab auro,
Instar venusti sideris,
Insequitur rapido pede Magdalin: illa viatim
Sursum, deorsum cursitat.
Quò magis ista fugit, magis hoc premit iste sequaci
Vmbrâ graduque Magdalin.
Iamque inhians propior prensat, propiorque trementem
Rapace adhamat dexterâ.
An tenet assultûs? nox nubila Magdalin vmbrat,
Ingensque nimbus occupat.
Nunc ea tota liquor profugos vanescit in imbres,
Amnesque natos imbribus.
Hîc quod Amor teneat, nihil est; celer omnia fletus,
Fletuque fluctus profluus.
Nec nisi fletiferum voti manus irrita fontem
Pro Magdalenâ repperit.

XVIII.

Pes CHRISTI, *regula ad Cælum viam dirigens.*

AMFRACTV vario sceleru quā seuocat error,
Flectit aberrantes ad Stygis ima pedes
Magdalis, & præceps prono decurrit Auerno,
Abruptoque ruit mox peritura specu:
Limus at obliquo ne tramite fallat euntem
Flexus, & ab Cælo deuia cura trahat;
Aspice, pes CHRISTI, ceu recta salutis amussis,
Ad Superos certo limite signat iter.
Nunc habet hæc normam, rectâ quà tendit Olympo.
Nónne tenet rectum, quo petat astra, pedem?

XIX.

CHRISTVS *specie hortulani obuius* MAGDALENAE *spondet munus vernum.*

MAGDALENA quò vagaris,
Anxios trahens dolores;
Gnossio velut sub arcu,
Ingemiscit icta ceruæ
Neptis, aut alumna damæ,
Cornigérve confragosis
Ibicum nepos salebris?
Siste Magdalena, siste,
Siste: nam stat irretorto
Spes gradu. sat est morarum.

Iam

Iam tuum leges Magistrum
Ore, corde, voce, visu.
Cultor ecce te virentis
Hortuli, vigilque custos
Aduocat. quid euagaris?
Et vago gradu peragras
Vda prata, picta regna
Veris, herbidosque campos?
Quem silente flens agello
Quæris orba, quæris ægra;
Quæris exsul, & quiritas
Irreperta diu Magistro:
Ecce, se tibi Magister
Sistit, hortulanus ille
Florido redux vireto,
Qui tibi decus perennans
Sedulâ manu laborat;
Nulla quod dies edaci
Deterat fluens in æuo.
Nónne sarculum stat altâ
Dexterâ, quod hîc amœno
Sarriet seretque campo
Ver, & aureum rosetum,
Lacteûmve lilietum,
Flore puber æuiterno?

X X.

Instrumenta Hortulani è Cruce.

EN, in herbido vireto,
Et Dei manu colonâ,
In noui laboris vsum,

Rusticana stat supellex.
Crux ligo, tridensque rastrum,
Siue sarculus tricuspis;
Cui mucro riget ter vno
Horridus rubensque clauo.
Nec liquor deest rigator;
En cruor rigans rosetum.
Hinc & inde, cerne, quino
Flore, rore, purpurascunt
Aureæ rosæ; rosanti.
Quas manu serit colonus,
De cruore, de corallo,
Et liquente de pyropo.
Vnde surgat hoc roseto
Spes amœna, flosque Diuûm,
Purpuransque dos Amoris
Ver, honosque veris ardens,
De sacro cruoris ostro,
Cui rubens perennat imber.

XXI.

CHRISTVS *hortulanus è spinis inserit cordi* MAGDALENAE *surculum.*

ISTE, quem vides, agelli
Cultor, hortulo virenti
Spineum Crucis cruentæ
Surculum serit, fouetque:
Vnde ramulum recentem
Inserat tuis medullis,
Termitemque senticosum
Pangat asper hortulanus;

Vnde

Vnde ſurgat æuiternus
Flos roſæ venuſtioris,
Dos decora, præs amoris,
Purpurans honos pudoris,
Fructus aſperi laboris:
Præmiumque de coronâ
Spineâ, & Crucis ſub imbre;
Inclytum decus roſârum,
Quotquot educat venuſti
Diſcolor cliens Fauonî,
Flora picta lilietis,
Flora picta tot roſetis,
Flora picta tot corollis.

XXII.

MAGDALENA *roſetum ſpirituale ſuo cordi inſitum lacrymis rigat.*

FORTE ne ſiticuloſâ
Mortis aridæ fauillâ
Marceat ſacrum roſetum,
Inſitum piis medullis,
Pectorique purpurato:
Roſcidis riga bibacem
Surculum genis; & vdis
Tunc roſis tuos ad imbres
Lacte, fonte, puriores,
Scriptita manu venuſtâ
Candidos Amoris ignes;
Inque flore purpuranti
Lacteis notis figurâ:
MAGDALENA FLOS IESV,

MAGDALENA SPINA MVNDO,
MAGDALENA DOS AMORI,
LILIVMQVE LACRYMARVM;
MAGDALENA CANDIDATVS
FLOS ROSAE RVBENSQVE, MISTVM
LACRYMIS BIBENS CRVOREM.

XXIII.

Nomen IESV *scripturit suis lacrymis* MAGDALENA.

QVID premis angusto luctantes pectore flammas,
Atque indignantes claustra maligna rogos?
Immensis animanda globis incendia curto
Quis celet gremio? quà data porta, ruant.
Sed pudor inclusas arcto sub carcere flammas
Opprimit, obluctans corde sub indomito.
Nec potis est pando prorumpere luctus hiatu,
In gemitus, questus, flammiuomasque preces.
Quid facias, quæris? quid lamentabile ploras,
Ah! suspiria hiante ægra trahens gemitu?
Suadeo flendo loqui, non voce sonante, querelas;
Nil opus hîc verbis, vox vbi viua liquor;
Ille liquor riguo qui lumine stillat Amorem,
Quique suis animi vulnera scribit aquis.
Scribitur: & quidnam? guttâ cùm trudit euntem
Gutta sequens, sudis I dedit ire genis.
Multa litura cadit, & littera multa; sequaci
I de crystallo lacryma longa trahit.
Iam longis I stabat aquis; iamque ibat. IESVS:
Conturbat fluidas plurima lympha notas.

Nam

Nam lacrymas tereti filo quas nebat ocellus,
Nunc glomerat densis turbidus amnis aquis:
Parca sed vndantes castigat habena liquores,
Et rursum tenui fletus in imbre cadit;
Iamque nouo tractu rursum serpebat IESVS:
Hæsit in I; rapidis cetera delet aquis.

XXIV.

Serpentes crinibus MAGDALENAE *inerrant.*

TE tortili dolosus
Draco ligat flagello,
Et sibilas in iras
Armat caput Medusæ.
Ludus Medusa, ludus,
Ludus tui dracones,
Sed dirus ambo ludus.

XXV.

Angues implexos crinibus MAGDALENA *lacrymis oppugnat.*

TANTVM nefas venustis
Errare tu capillis
Sines, sines inultum?
Impunè tot ceraſtæ
Adulterant pudicam
Frontem feris colubris,
Et os tibi flagellant
Vibice crispisulcâ?
Num sic inexpiati

Hydri

Hydri comis ſedebunt?
Impunè nexa nulli
Stat innocens nocenti:
Tu nónne virulentas
In viperas, & Orcum,
Telum paras & arcum?
At quo ſtruis metallo?
An igneis ſagittis
Stipas grauem pharetram?
Lentóve cædis aſpras
Siluas arundineto,
Aut corneo vireto
Mortem anguibus volucrem?
Cornos, arundineſque,
Faceſque ſanguiſugas,
Linquis graui Gradiuo;
Sed innocente telo
Pugnas inermis hoſtis,
Et liqueris perennes
In lacrymas: &, eheu!
Tu fons amarulentos
Decurris in liquores,
Amaritudineſque;
Queis vberat gemellum
Alueus biceps in amnem.
Sic puriore liquens
Lymphâ rigas Magiſtrum,
Lymphâ domas dracones,
Lymphâ pias piaclum.

Amor

XXVI.

Amor MAGDALENAE *innatans lacrymis, dracones suis telis figit & exurit.*

SED ô diem venustum!
Vt fortè tum sedebat,
Sinu suaui IESV,
Amor; tuas in vndas
Mox desilit, vtroque
Et hinc & hinc fluenti
Ludit natator ardens,
Ceu candicans niuosis
Olor vadis Caystri.
Vt perspicace sensit
Crystallo, inulta monstra
Errare tot chelydros;
Repentè curuat arcum,
Quem flammeâ sagittâ
Metitur, & minacem
Lunat trahens in ictum,
Lentatque. de sonanti
Mors emicat bipennis
Neruo, fugitque strictis
Volans arundo pennis,
In improbos dracones,
Siluamque virulentam;
Incendiumque spargit
Sparsis vagans capillis.
Vapor volutus auras
Infuscat ab nigranti

Nimbo,

Nimbo, rotatque fumos;
Flagratque silua tortis
Cirris tenax & hamis,
Ardens tot inter hydros.

XXVII.

Amoris deliciæ in lacrymis & comis
MAGDALENAE.

IAM purus hospes albis
Amor comis suberrat;
Siluaque sub natanti
Puris vagatur vndis,
Seseque Magdalenæ
Nunc implicat lacerto,
Et osculo venusto.
Et lena Magdalena,
Sed lena iam pudica,
Interplicat niuales
Manus suas Amori,
Comasque flexuosas.
Ignes sacros inhalat
Fax Magdalena Amori,
Amorque Magdalenæ.

XXVIII.

MAGDALENA CHRISTVM *hortulanum voce non aspectu cognoscit.*

HIC insiste gradum, nec longius auehe curam:
Nescia quam quæris, stat tibi parta salus.
Cernis,

Cernis, vti pulchro ſol pulchrior alter Eoo,
Candentes roſeo pingit honore genas?
Cominus occurrit, & adhuc te fallit IESVS?
Ecce. quid ah! fletu turbida quæris, Vbi eſt?
Quæris, Vbi eſt? vbi nō tuus ignis oberrat IESVS?
Ceu ſol irradiat omnibus ille locis.
Vt quid adhuc pectus nigra mortis obumbrat imago?
Corde tuo claudis quem tuus ambit Amor.
Te propior, propiorque redux aſpirat IESVS:
Ne dicam radio tangit, & ora ferit.
Nulla ſed hîc cernis tā clarâ in luce Magiſtrum.
Inuida nox oculos faſcinat ergo tuos?
Qui fit vt immenſo fugiat te lumen ab aſtro?
Te, reor, occæcat nox mera mœſtus Amor.
O quis erit radius puro de lumine IESV,
Aurea qui lucis ſemina luce ferat?
En tibi lux radiat; oculos ne pande, ſed aures:
Vt vox appulerit aduena, noſce Deum.
Chriſtus adeſt: ſua cerne Deum per verba loquentem
Cernis: an ergo dedit vox oculata diem?

XXIX.

MAGDALENA *in eremo plorat.*

SILVA muta, ſilua cæca,
Silua ſola, ſilua caſta,
Silua grata nox pudori,
Silua dos ſacris Napæis,
Magdalin ſuos honores,
Magdalin ſuos amores

Frondeâ tegit latebrâ.
Illa sola silui-cultrix,
Antra, lustra, saxa, montes,
Arboreta peruagatur
Anxiis amica votis:
Dumque discolore vultu
Terra ridet, æthra ridet;
Ludit vnda, ludit ales;
Vna, ceu graui procellâ
Icta, flammeóve telo,
Inquilina saltuosi
Orbis, aut cauæ latebræ,
Eiulat, gemit, quiritat,
Incubans nouo dolori,
Attremens graui timori,
Ingemens Dei furori,
Et pium trahens laborem.

X X X.

Amor aureâ sagittâ plorantem MAGDALENAM *inflammat.*

INTER hæc Amor supernus,
Dum sibi virente saltu
Quæritat feram fugacem,
Hinnulumque, damulamque,
Ibicémve, capreámve;
Magdalin toro recliui
Deprehendit æstuantem.
Ilicò graui pharetrâ
Promit auream sagittam;
Igneoque spiculo vrens

Cordis

Cordis intimas medullas,
Pennipes Deus terebrat.
Corde, cerne, palpitanti
Fax ſedet, ſedetque arundo
Igne criniens & auro:
Coſta lucet, oſſa lucent
Criniente de ſagittâ;
Deque luce criſpiſulcâ
Lucet æthra, ſilua lucet,
Lucet vnda, lucet vmbra.

X X X I.

Dryas miratur ſubitam è MAGDALENA *ardente flammam in ſiluis.*

HANC vbi Napæa flammam
Vidit arduis ab vlmis;
Adſtupet, ſtupenſque clamat:
Aegra Nympha, triſtis hoſpes,
Frondeis plagis oberrans;
Quid meos coruſca lucos,
Ad facem tui perennem,
Vertis in rogos voraces,
Vertis in breues fauillas?

Amor ad Napæam.

INQVILINA caſta ſiluæ,
Mitte, mitte, Nympha mitte
Anxios metus, & iras.
Nulla fax opaca regna,
Flamma nulla, nullus ardor
Igneâ ruet procellâ,

Quam Dryas tremat comata,
Aut Hamadryas, vel alba
Nympha fontibus susurrans.
Hoc virente sub theatro
Quidquid ardet, emicátve
Purpurans virente siluâ;
Id perenne lucet astrum,
Vt iubar noui diei,
Vnde lux sit hisce lustris,
Frondeisque sol tenebris,
De dolore Magdalenæ,
Deque amore, deque flammâ,
Deque sole Numinis.

XXXII.

MAGDALENA *peccati sui monstrum vult lacrymis mergi.*

ABORTVS ille, quem timetis hospites,
Nefastus, orbus, asper, æger æthiops,
Flagrante corde Magdalenæ abortiens,
Serensque monstra tetriora Cerbero,
Pudorque Cæli, & impium soli probrum,
Sinu nigrante Magdalenæ vt eruit,
Simulque fixit acriore lumine
Amor, venustus ille Numinis decor;
Ait fuisse partuum nigerrimus,
Auerna quos echidna fudit, & nigræ
Scelesta noxa noxiæ puerpera.
Et ista monstra, monstra dira & impia,
Alit nigrante lacte feta Magdalis,
Sibi Megæra facta, & improbus furor.

Procul

Procul facessat atra stirps Erinnydum,
Amor seuerus inquit, ibo protinus
Et expiabo crimen hoc sacro mari:
Nefasta monstra spumeo obruam vado.
Vt hasce Nympha lacrymosa turbidas
Minas Amoris audiit; stetit gemens,
Et infit ipsa: Quò procul rapis gradum
Ad alta stagna, siue lubricam Thetim?
Scelesta spectra, quæ meo tuli sinu,
Precor sub hisce merge, merge lacrymis.
Vtrumque lumen, hisce flumen est feris,
Eritque semper, haurietque belluas;
Parens vt ipsa sic suum piet scelus,
Luátque, quidquid arte peccat improbâ:
Cadatque ritè quo malè est satus sinu
Sepultus, oppetatque tristè naufragus
Pio doloris amne criminum sator,
Abortus ille, quem timetis hospites,
Nefastus, orbus, asper, æger æthiops,
Flagrante corde Magdalenæ abortiens,
Serensque monstra tetriora Cerbero,
Pudorque Cæli, & impium soli probrum.

XXXIII.

MAGDALENA *lacrymis* CHRISTI *pedes abluit.*

ITE pij fontes, via quà vos vitrea ducit,
In geminum riuum lumina liquiminor;
Præcipitemq; fugam biuios properate per orbes,
Alternisque pares ite redite viis:
Et tandẽ Solymis IESVM mihi quærite campis,

Ni fors Bethanio sederit ille solo.
Sed quid ego luctus liquidas impello quadrigas?
Sistite, vel primo puluere meta stetit.
Hoc Deus ecce toro desidit, & hæret Amori
Obuius: ite sacrâ, quà iubet ire, viâ.
Hospite in hoc vno cursus stetit omnis & ardor,
Tam benè currentes qui sitit vstus aquas.
Illius agglomerat sese ad vestigia fletus,
Vis cui par Istro, Niligenóve freto.
Qualis honos lacrymis! vndâ Oceanitide maior,
Diluit immensum gutta pusilla Deum.

XXXIV.

MAGDALENA *tota nardus.*

O cur non teneri mei lacerti,
Pectus, pulmo, iecur, pedes, manusque,
Et quidquid liquet humidi medullis,
Aut duri riget ossibus gelatis,
In nardum viret herbidam, nouamque
Amoris segetem, sacramque messem,
Spicasque aureolas, piasque aristas!
Nardi pistici odora, odora libra
Vt hinc effluat; influatque puras
Amoris phialas, cauosque nimbos,
Siue sint alabastra, siue gemma.
O cur non mera facta libra nardi
Magdalena suaueolens amorem
Dispensat tot in vncias odoras,
Quot artus gerit, artuúmve nexus!
Et pectus, iecur, ossa, labra, vultum,
Pedes, brachia, viscera, & lacertos

Parti-

Partitò ſecat æquus vnciatim
Bes, dodrans, & amans triens quadrantis,
Et ſeptunx ſocio comes deunci!
Vt ſic CHRISTVS, Amor meus, ſit heres
Ex aſſe ipſe mihi, meoque nardo;
Dum totum ſeco corpus artuatim
Libræ in nardiferæ æquilibre pondus.

XXXV.

MAGDALENA *cor ſuum fugitiuum inneƈtit* CHRISTI *pedibus.*

CERNE, leui pennâ cor emicat ales, & anceps
Scindit iter: paſſis retia tende comis.
Ni facis, aƈtutum volucres vaneſcit in auras:
Stare loco neſcit mobilis ales Amor.
Cinge torum, latâque comas indagine paſſim
Sparge: fugit rapido cor pede; neƈte moras.
Quà vagus exſul abit, veſtigia quærit IESVS;
Hîc ſedet, hîc vitæ muſtea philtra ſitit.
Si ſapis, ô felix! tali iam doƈta Magiſtro,
Quâ ſemel arte tenes, vſque prehende Deum.
Prouida cor profugum ſtriƈtis intexe capillis:
Si neſcis, Domini ſtat pede fida quies.
Eia, comis laqueiſque comantibus indue prędam;
Et iuſto ſpolio te tibi reddet Amor.
Si coma captiuum cor ceu cuſtode catenâ
Detinet, ac CHRISTI iam pede ſtare iubet;
An volet, aut poterit tam blandâ compede vinƈtũ
Cor procul his plantis exſul inire fugam?

XXXVI.

MAGDALENA *diu errabunda* CHRISTO *adhæret.*

ANGVIPES mundi labyrinthus errat
Auio flexu, ſinuanſque curuos
Tramites, fallit nimiùm doloſus
Magdalin error.
Spineis hamis tenet, ac tenebit,
Ní viam puro radio ſerenes
CHRISTE ſol ardens, & adunca leti
Vincla retexas.
Auribus duris pluuias querelas
Abdicas? non ſic abit hic inanem
Imber in ventum: radians benigno
Annuis aſtro.
Aureo lenis oculo gementem
Magdalin. ſtellat iubar irretorto
Emicans vultu. gemit illa grato
Saucia telo;
Et ſimul plantas niueas comanti
Implicat vinclo, lacrymiſque rorat:
Intepet lymphæ calidæ niuoſum
Gluten Amoris.
Sic Amor fraudem geminans, liquenti
Illigat viſco Dominum, tenaciq́ue
Illigat cirro laqueo, doloſi
Aucupis inſtar.
Et ſimul ſentâ pedicâ reuinctam
Magdalin, mundi malè pertinaci
Expedit curâ: fugit illa cæcis
Libera ſeptis.

Et

Et fugam ſiſtit niueos IESV
Ad pedes: iſthic ſtat Amoris ara,
Quam manu prenſans tenet, implicatque
Vincta capillis.

XXXVII.

Pars frontis MAGDALENAE *tacta à* CHRISTO *integra perdurat.*

TANGIT eburnam
Dextera frontem;
Tangit & aureos
Dextra capillos.
Macte beato
Magdala tactu!
Quando caducâ
Morte recumbes,
Merſa ſepulcro,
Merſa fauillâ;
Haut tamen atris
Oppetet vmbris
Frons ab amico
Soſpita tactu.
Quidquid IESV
Dextera tangit,
Ducet ab illâ
Mortis & Orci
Immemor æuum.

XXXVIII.

Eloquentes lacrymæ.

MAGDALIS vrbanos tot quondam docta lepores,
Cur, quasi tota fores rustica nympha, stupes?
Nil nisi de tacito distillas lumine luctum.
Crede mihi, id muto murmure velle loqui est.
Argutâ cor ecce latet loquiturque sub vndâ,
Perspicuoque patet cordis imago vitro;
Defenditque reos, & scribit aquante liturâ.
Scilicet in lacrymis vitrea suada natat.
Et sua vox oculo est; quidquid rogat, ilicò victor
Imperat, humenti qui fluit ore dolor.
Quàm sapit vrbanã sale lacryma tincta suadam,
Quando ita persuadet, vox vbi vincta silet!

XXXIX.

Alabastrum MAGDALENAE *in astrum vertitur, & craterem.*

IAM tandem mea Magdala,
Iam sat cinnama prodiga,
Ac spicas, & olens amomum,
In Christi caput aureum
Fudit pyxis odora.
Nimbum Magdaleum, suâ
Cum nardo bene-olente,
Nunc astris Amor inseret,
Qui tot prompsit odores.
Si quæras, tua nardina,

Stellan-

Stellantemque alabaſtrum
Quæ Cæli capiat plaga?
Quà fuluo micat auro
Crater ſidereâ domo,
Hîc flauens alabaſter
Fulget Cælite templo.

X L.

Feneratur ſuâ nardo maiorem gratiam MAGDALENA.

PRODIGIS eximios fecundâ pyxide cenſus,
Et tantas animo diuite vincis opes.
Tam raris equidem malim te parcere donis;
Sera ſedet largo pòſt Metanœa penu.
Quidquid Arabs, Indúſve legit, Tmolíve colonus,
Impluit in bibulos prodiga dextra pedes.
Vt quid adhuc demẽs nimbo vomis vbere nardũ?
Parcior ô frugi prouida conde manu.
Quam ſic vrit Amor, (mors illa ſuauis amanti)
Serò tuo hæc ſerua dona ſuprema rogo.
Ritè tuo, mihi crede, fluent opobalſama buſto;
Exſequiis myrrhæ dos erit apta tuis.
Dona ſino vt promas, modò te ne prodiga fallas;
Pauper vt his egeas, quas malè ſpargis opes.
Nónne deurit Amor flagranti pectora thyrſo,
Iam tibi & in cineres oſſa deuſta cadunt?
Quòd ſi ſicca tuæ nardum ſitit vrna fauillæ,
Et tua conuiuans nardina CHRISTVS amat;
Hæc cui tranſſcribes? CHRISTO? an tibi? poſcit vtrumque

Munus vterque sibi: neutri, an vtriq; voues?
Quid suadus iubet auctor Amor, quid præses honesti
Purpureus docto consulit ore pudor?
Diuite, ait, CHRISTI caput imple & imbue nardo,
Reddet amans votis balsama plura tuis.
Vberiore manu quidquid capit, auget IESVS:
Et dare te credis munera? fenus emis.

X L I.

MAGDALENA *oscula figit pedibus* CHRISTI.

LAMBIS, & appresso figis vestigia vultu,
Molli relambens osculo;
Incumbisque super. quid monstri hîc cerno? superbum
Plantis in imis stat caput.
An male-sanus Amor præpropter cũcta volutat,
Sursum & deorsum vt misceat?
An magis ille globũ pro Magdali versat in orbẽ,
Qui summa vertit infimis?

X L I I.

Amor nauigationem parat in MAGDALENAE *lacrymis.*

QVA lacrymosa salsos
Dat Magdalis fluores,
Et se salo doloris
Mergit, salumque fundit

De

De lacrymis, & vndat
Torum pedeſque IESV;
Hîc fortè ludibundus
Amor natans volucri
Littus gradu pererrat.
Miratur ille fluctus,
Miratur ille ludos
Aeſtus reciprocantis;
Fugit, reditque fluxus.
Inſtat puer, fugitque;
Et ipſe par marinæ
Vndæ, pari recurſu
Aeſtus redit viciſſim;
Et mox fugit puellum.
Tandem puer perenni
Victus labore, victus
Maris ſequace fluctu,
Nec non fugace curſu,
Iter natans adornat.
An ergo iam ſecundâ
Aui, leuique vento
Remex Amor biremis,
Salſuginoſa regna
Sulcat vagâ ſub alno?
Heu dens biceps, guberna,
Contus, rudens, remulcus,
Pes, flexipeſque remus,
Volaticumque linum,
Nudo deeſt Amori.
Fabrâ ſed arte ſolers,
Et Dædalo paratu,
Ratem maris colonam,

Pedem, leuesque remos,
Volatilemque nubem,
Velo parat fugaci;
Suâque de pharetrâ,
Non iam graui pharetrâ,
Sibi domum marinam
Natatilemque cymbam
Molitur architectus,
Faberrimus fabrorum.

X L I I I.

Armamenta sua cymba adstruit.

SED vndenam supellex,
Et arma quæ vaganti
Amor parens carinæ
Securus adlaboret?
Pro carbaso bipennes
Dispescit ales alas;
Dein aptat in bisulco
Remos, & hinc & istinc
Pedes mari volantes;
Et surrigens sagittam,
De spiculo superbum
Malum struit per auras;
Tandem laborioso
Clauo viam fugacem
Dux dexter adgubernat.
Sed ecqua fluctuosæ
Merx innatat quadrigæ?
Molli recumbit ostro,
Et fluctuat cor ardens,

Cor

Cor anxium, cor vdum,
Cor aureum, cor ingens;
Cor æmulum pyropo,
Cor digna dos Olympo.
Sed quò viator ardens,
Cor deuijs in vndis,
Amorque cordis obses,
Præs, institor, patronus,
Custos sagax, & heres,
Nunc abnatat, fugitque
Inhospitum per orbem?
An gemmeis arenis
Taprobanes, vel Indi
Peruuioque cælo,
Et aureis fluentis,
Appellit ille clauum?
Sapit, sapit: niuosos
Quærit pedes IESV,
Argenteumque pignus.
Huc ecce vector ales
Plumosa vela pernix
Aduertit, irretorto
Cursum regens ocello,
Stans ad pedes IESV.
Hîc ancorâ tenaci
Frænat vagam carinam,
Et acquiescit isti
Toro sinuque IESV,
Seu portui quieto.

XLIV.

Amor vendit CHRISTO *cor* MAGDALENAE.

AMOR ſuum pyropum,
Ardenſque cordis aurum
Exponit, & flagrantes
Venumdat en medullas,
Seque, & ſuos ſodales,
Ipſamque Magdalenam.
Quis emturit tot iſthic
Opes, opumque fontem,
Viator an requiris?
Sibi Deus licetur,
Emitque Magdalenam.

Palinodia.

VAH vt miſer deerro!
Vitæ ſuæ parenti
Amor, memor ſalutis,
Munus ſuum reponit,
Redditque cor inemtum,
Dotale pignus aſtris,
Cor Magdalenæ IESV;
Vt inſerat coronæ
Aut annulo fideli,
Amoris in pyropum,
Amoris in ſigillum,
Amoris in tropæum.

Libe-

X L V.

Liberalitas obuia MAGDALENAE *odorum cornu-copiæ effundit.*

QVAEREBAT liquidum Magdala cinnamum,
Halantes lacrymas turis, & Indicas
Messes, Isacio non sine balsamo,
Et ditis siliiæ comas.
Occurrit gremio diuite Largitas,
Fundens nardiferâ balsama dexterâ,
Et lætis spolijs vberis Indiæ
Miscens Assyrias opes.
Hîc ab Taprobane cinnameus liquor,
Hîc ab Cochinio littore munera,
Hîc Bandæ exuuiæ, myrrhaque lacrymans,
Et ver Arabias olens.
Candet gemmiferis auribus vnio,
Stellat chrysolithis annulus aureis,
Mentitur proprium ver stola discolor,
Autumnique rubens decus.
Et cornu locuples pubere Copia
Hinc læuam inde pari pignore dexteram
Stipat; munifico vt poma vomat sinu,
Spicis obsita nardinis.
Istinc balsameus riuus, & Indicus
Succus, cum Cilicum frugibus influit
Nimbum Magdaleum; messibus aureis
Nimbus turget odorifer.

Fama

XLVI.

Fama effusam à MAGDALENA *nardum colligit.*

VT tum fors thalami limine florido
Stabat Fama sacri nuntia nardini,
IESVM solicito lumine metiens
In costo, casiâ, & croco;
Hinc illinc manibus sublegit obuiis,
Et pando gremio condit, amabiles
Passim relliquias Magdaleâ manu
Sparsas marmoreo solo.
Et nardi liquidis implet odoribus
Ieiunum lituum, quo tuba personans
Messes Magdaleas orbis in vltima
Spargat cinnameo tubo.

XLVII.

Coma MAGDALENAE *fit astrum.*

EVERRIS madido cincinno sedula lymphas,
Vnde Dei in castos balnea fusa pedes.
Obsequium felix! prô dedecus! ibit in vrnam
Puluercam hæc sindon, & coma digna Deo?
Quis sonor, incertū; sonor attamen appulit aures;
Vox sonat ab dextrâ: Iam coma sidus erit.
Si Berenicæo dedit astra marita capillo,
Dum parit incestum crimen adulter hymen;
Sidereum his cirris æther cur abnuat aurum,
Quæ Domini argenteos implicuere pedes?
Hîc vbi fulua micant stellante monilia Cælo,
Nobile

Nobile cæſaries aurea pignus erit.
Quo vis indigitem titulo Cælíve figurâ
Magdaleum ſidus, humidulaſque comas?
Si radio imbrifero coma quos bibit, exprimit imbres;
Credo piis lacrymis nubila Pleias erit.

XLVIII.

Crines MAGDALENAE, *caſſes* CHRISTO.

DEDIGNANS humili reptãtes agmine prædas,
Siue ſolo currant, ſiue vagentur aquis;
Aucupe freta dolo meditaris in aëre fraudes,
Pennatiſque moues ardua bella feris.
Egregium quò cura trahit generoſa laborem,
Incipe pennigero tendere lina gregi.
Sed quid ego in Superos vacuas procul eueho curas?
Terra tibi Cælum; eſt hîc tua præda Deus.
En ſpes ille tuæ ſedet opportuna rapinæ
Hîc, vbi Sidonio lucet honore torus.
Intendis laqueos & fila doloſa Tonanti,
Irretiſque trahens in tua vincla Deum;
Vincla ſed illa, teres niſi fors pilus, inſtar Arachnes.
Tam fragili teneat cõpede Numen Amor?
Tam fragili tenet ille ſedẽs in compede Numen:
Et quid ni teneant aurea fila Deum?
Hîc quid opus craſſúſve rudens, ſeu firma catena,
Vnde Deum capiat, ſi velit vltrò capi?

XLIX.

MAGDALENAE *amor & timor ex aspectu* CHRISTI *Sponsi & Iudicis.*

TE ſpectem, mea lux, decuſque IESV?
Seu vultu pius annuas ſereno,
Seu vultu grauis abnuas ſeuero,
Me lux blanda rapit ſerenitatis,
Et fax turbat atrox ſeueritatis:
Peræquè miſer hinc & hinc reuincto
Angor me pede diſtinet, trahitque
Alternis dolor impotens catenis.
Me ſi ſidere reſpicis benigno,
Cor hoc torret amor, cremat medullas.
Sin me lumine fulminas minaci,
Me torquet timor anxius pericli.
Heu! me dat geminis perire damnis,
Tranquillumque iubar, minanſque fulgur.
Me ſi perdit amor, furorque perdit,
Quæ ſpes vlla meæ ſuper ſaluti,
Quam necat glacies, necant & ignes?
Ah! permiſtus amor timore, mors eſt.
O duram nimiùm neceſſitatem!
O ſæuum nimis ô nimis fauorem!
O ſæuum nimis ô nimis furorem!

L.

MAGDALENA *in clepſydram ſe verti vouet.*

SI forte alterutrâ ſit, aut vtrâque,
Aut leto dubio immori neceſſe,

Mors

Mors vt fræna doloribus reponat,
Aut vitæ decus vt nouæ regignat;
Vrat, vrat Amor fibras & artus.
Me si verterit in breues fauillas,
Mox siccos cineres Amor gemellæ
Includet phialæ, meique IESV.
Alternam sibi clepsydram refinget:
Quò sic ille meî faces Amoris,
Scintillas, cineres, piasque flammas
Alternam numeret redux in horam.
Sic soles mihi postumos reduces,
Soles puluereo orbe metiendos,
Si vultu pius annuas sereno.

L I.

MAGDALENA *Misericordiam & Iustitiam in gemino* CHRISTI *pede complexa.*

Bis geminâ constringe manu pia Magdala CHRISTVM;
Nam pius & gemino te pede CHRISTVS adit.
Nec tantū alterutrū, sed vtrumq; tenace catenâ,
Et dextrâ & læuâ prouida prende pedem.
Iustitia hinc vindex, illinc Clementia pacis
Arbitra, par concors, & soror æqua sedet.
Quas dispar genius secat impare Numinis vsu;
Hæc iubet, illa vetat abstinuisse manum.
Quam sequeris? iustâ terret te fulmen ab irâ?
An potiùs pacis mitis oliua trahit?
Spemque, metumque, pari geminus pes temperat arte;

Gratia

Gratia ne nimiùm tollat, & ira premat.
Læuus vti pes it læui lanx ſæua furoris,
Sic pia lanx pacis pes tibi dexter erit.
Et læuam & dextram bis in oſcula diuide malam;
Ac læuo & dextro necte, renecte pedi.
Sic iubeo: geminis alternas oſcula plantis,
Alternâque pedes tergis vtrimque comâ.
O tibi quàm felix dextrâ ſors voluitur vrnâ!
Cui datur, his plantis, ſpéque metûque frui.
Nō timor hîc exſpes, nec ſpes nimis ægra timore
Claudicat, incertis alterutrimque modis.

L I I.

Pedes CHRISTI MAGDALENAE *oblati.*

DEXTRO & ſiniſtro Numinis ſedet pede
Hinc ira, & inde pacis obſes gratia,
Quas æquo vtrimque ſcindit examen gradu:
Et æquilibri dexteram abſtines pede?
Hinc pondus iræ, pondus inde gratiæ,
Dextrâ, ſiniſtrâ, prouida appendis manu;
Deiqúe tractas arbitros rerum pedes.
Diuinæ, opinor, facta libræ es libripens.

L I I I.

CHRISTVS *inter duos ægros*, MAGDALENAM & SIMONEM.

BIS geminos inter Medicus ſedet inclytus ægros,
Hinc febris acris edit, inde phreneſis agit.
Febris

Febris anhelat opem, rabido furit ore phrenesis,
Quà Dominum cingunt æger & ægra latus.
Ille furens admordet, amans hæc mulcet IESVM:
Hæc medicum portat munus, & ille probrum.
Nil tamen vnca moror crispi conuitia nasi,
Quæque Lycambeo vulnera dente tument.
Scriba fero morsu si vulnerat asper IESVM;
Prouida Diua crocum, quo medeatur, habet.

L I V.

Medicina è nardo & tactu pedum.

SVRGIT Erythræis lux ô signanda lapillis,
Quæ grauis euerrat nubila dira necis.
Fortè nigras venas si pestifer exedit ardor,
Qualis Auernali de face flamma flagrat;
Iam tibi funesto leti diu puluere squallens
Sol comet radio nobiliore caput.
Tu, cui dira putres violant contagia venas,
Tange Deum: tacto Numine vita fluet.
Balsameis succis, semperque recentibus herbis,
Iesseidæ floris succida planta viret.
Sicca Syræ si dat pedis vmbra, vel aura salutem;
Isacidi an medicam pes neget vnctus opem?

L V.

MAGDALENA *sub Cruce acu pingit.*

MAEONIS vt virgo vario de flore colorum
Picta sub obliquâ vela figurat acu:
Magdala sic tristi dum sub trabe sidit in vmbrâ,
Lugubre sanguineæ mortis adumbrat opus.
Detra-

Detrahit illa peplum, ſtillantē ſanguine peplum,
  Detractumq́ue cauâ pandit vtrimque manu.
Iamq́; crucem texit manus æmula mima doloris.
  Pro radio, telam ſpina cruenta notat:
Quæ dum purpureo rubet ac madet ebria ſucco,
  Sanguine quo pingit, ſindona pungit acus.
Sic docili lino lacrymans intexit IESVM
  Magdalis, vt mortis textile viuat opus.
Quæ quoties oculi radio pepla triſtia ſignat,
  Gemmatis toties flens ea pingit aquis.

L V I.

Imago MAGDALENAE *ſub Cruce lacrymantis.*

IMAGINOSVS artifex
Amor, dolentem Magdalin
In fontis vndas verterat;
Sed ars Apellis Dædalo
E fonte reddit Magdalin.
Vberrimis iam lacrymis
Manat quadrâ ſub arbore.
Vah quàm deerro ab ianuâ,
Totoq́ue cælo deuius!
Dum ſic cruentum ſtipitem
Tot lacrymoſis riuulis
Mœror perennans imbuit;
Heu rurſus vndâ priſtinâ
Eſt quod fuit, fons Magdalis.

MAGDA-

L V I I.

MAGDALENA *luget fratrem extinctum.*

ITE graues gemitus, suspiriaque ærumnosa,
  Ite interrupto murmura trunca sono:
Vitreaq; imbriferis dolor excute frena procellis,
  Quique liquor nimbis, currat & ille genis.
Prô quantum ausa nefas! primo mors abdicat æuo
  Delicias Solis. lux tua puluis erit?
Ah soror infelix! fraterni è pulueris vrnâ
  Ossa leges, non hoc ossa legenda sinu?
Et modò vos vnum concordi pectore nomen
  Dispare iam fato scindet acerba dies?
Dissidio tristi (quidquam an crudelius?) exsul
  Vita fugit mœsto corde, nec vlla redit.
Heu! mortis domus atra tenet tua viscera fratrẽ,
  Cui surdæ infracto stant adamante fores.
Sic, sic, ô miseram! quondam tua gaudia frater
  Exsangui in glacie frigida laruá iacet?
Fors aliquis tribus in digitis admensus ad vrnam
  Quid cineris, dicet: Frater id ille tuus.
Hæc tua spes? sic Bethaniæ sua præmia genti
  Asserit informi sparsa fauilla solo?
Huc tot Auûm ceræ? tot & illita purpura fastis,
  Totque per antiquos linea ducta Duces?
Illum flet rupes, illum flet rupibus Echo,
  Illum flet tonsis anxia terra comis:
Et liquidi fleuêre lacus, fluidique liquores,
  Fons Siloë, ac Siloës riuus, & orbus ager:
Et Solymæ fleuêre nurus, Solymique nepotes,

Illum & Bethanidûm conſcia ſaxa gemunt.
Crudeles nimiùm (ſi fas ſit dicere) Diui!
Cur tantum, ah! terris inuidet æthra decus?
Ver abiit cum flore, breues fluxêre corollæ;
Pro violâ en mœſtis ſparſa fauilla comis.
Non tenerâ byſſum lapis aſperat Indus, & aurũ:
Sed ſedet in furuo nubila vita peplo.
Stat cultu ſine cultus inops, ſine luce vel oſtro;
Bætica natiuo lana colore gemit.
O quoties madidis ſolemnia vota tabellis
Suſcipis! & ventis murmur inane voues!
O quoties ſurdo numeras ſuſpiria buſto!
O quoties muto puluere muta ſedes!
Quis numeret, quoties reſpectas cæca ſepultum,
Deluſis quoties ægra doles oculis?
Viſa frui, quoties vanas amplecteris auras,
Triſtis vbi ſomnus fratris imago redit?
Nec redit. ah quantũ ſcelus eſt mors auſa! dolori
Vſque tuo vt viuat frater, vbique perit:
Carnificeſq; animat crudo ſub pectore flammas,
Inſolabiliter queis flagrat æger Amor.
Ibit inuſta pari nunc & ſoror ipſa cupreſſu,
Fratris in inferias victima prompta mori?
Te, cui mors parcit, rapit ergo tyrannis Amoris?
Quod genus hoc pietas? ſit graue crimẽ Amor.

LVIII.

Lamentum MAGDALENAE *dum* CHRISTVS *ſepulcro conditur.*

MI IESV, diu fida meæ tutela ſalutis,
E gremio præceps laberis in tumulum?
Deli-

Delicias nunc ergo meas, & pignora vitæ,
Eripit amplexu mors ſcelerata meo?
Quo rapit, ah! IESVM, rapit & mea viſcera ſaxo,
Et mea cum IESV corpore corda tenet;
Includitque pari me mors æquæua ſepulcro:
Sic equidem voueo, ſed vetat aſper Amor.
Ah raptum decus! ah igitur mea gaudia rupes,
Et premit affectus liuida petra meos?
Bruta ſilex ſeruat, nec habet ſua Magdala IESVM?
Magdalis an ſaxo durior ergo ſilex?

LIX.

MAGDALENA *ab* CHRISTO *abſente tenebras, à præſente lucem accipit.*

QVOD ſuper, & quod fas fuerit, dabo vota ſepulcro;
Et ſacro cineri dona ſuprema feram.
O nimium felix marmor! domus hoſpita leto,
Quæ claudis grauido marmore feta Deum!
Delicias cape læta meas, cape pignus Amoris;
Nobile depoſitum, quod tuearis, habes.
Orbita dum refugis teritur Phœbea quadrigis,
Et mea cum Phœbo ſpes redeunte redit:
Hæc inter Domini, ſine luce, ſine igne vel aurâ
Aetheriâ, ad tumulum Magdalis orba gemet.
Aſpicis hanc ſerâ quæ noctis oberrat in vmbrâ;
Ah animi ſpeculum conſcia Luna mei eſt.
Obuia Phœbeos Phœbe ſi concipit ignes,
Oppoſitoque bibit fratris ab ore iubar;
Cynthia fraternis ardet ſoror æmula flammis,

Mentiturque notho Sole superba diem:
At simul inde cauos auerterit auia vultus,
Vmbra nigrans omni lumine cassa silet.
Sic ego sidereum quem nox premit inuida vultũ,
Liquero; lucis inops, mortis vt vmbra, querar:
Ast vbi vicino tangam mox lumine Numen,
Tota micans isto sidere sidus ero.
Dat mihi mors CHRISTI, nox vt sim nubila luctu;
Vt sim Luna redux, mox noua vita dabit.

L X.

Libripens Amor de vitâ aut morte MAGDALENAE *ad sepulcrum.*

ASPICE, luctificum quæ prospicit ægra sepulcrum,
Vt gemit, & passas tendit ad astra manus:
Vt vox torpet iners, vt hiant suspiria anhelâ
Hausta animâ, vt mœstus serpit in ora color:
Vt stat ceu rupes, vt pallet tota vel ipso
Marmore frigidior, Bistoniâque niue.
Quæ rerũ hæc facies? mors hîc, an vita superstes?
Corpore Magdaleo Magdalis omnis abest.
Cor si specto, flagrat; vis viuida flammat Amoris:
Sin corpus; gelido pallet in ore dolor.
Altera pars vitæ, pars altera mortis imago est.
Sic sibi par discors Magdala tota perit.
O sortem fine sorte! pari discrimine fati
Mors hîc alget hiems, & calet æstus Amor.
Anxia dic vtri cedet iam Magdala parti?
Tota stet alterutri? tota an vtrique cadat?

Par

Par vtrimque pari dirimit ius pondere lances:
Quod dat huic, illi non negat æqua bilanx.
Libra necem vitamq́ue pari stans pondere fallit;
Et quod vtrique dedit, ius id vtrique negat.
Nónne necē fraudat corpus, quod triste cadauer;
Viua tamen cordis cui modò flamma micat?
Nónne suo & viduam fraudat cor munere vitam,
Cui sua vita merum non nisi funus alit?
Quòd si mortis hiems corpus, cur ardet amore
Cor veges, & medio funere flamma micat?
Sin cor ardet amans, & Sirius incoquit æstus,
Cur hiemant pigro cetera membra gelu?
Vt sensit dubio pugnantes pectore curas;
Pax, pax, inquit Amor: sors rata cuique manet.
Pars si viua viget, nigra cur cadat hostia morti?
Sin pars hîc mera mors, cur ea vita foret?
Mittite pugnaces discordi examine lances;
Vtraque lanx pondus datq́ue negatq́ue suum.
Libra sed alterutri parti cùm fluctuat anceps;
Singula quæ non dat, Vis mihi cuncta dedit.
Si corpus gelat; ille meo cinis ortus ab igne est:
Sin cor flagrat amans, fax facis ista meæ est.

L X I.

Vox in lacrymis.

MAGDALIN effreni vt delusit sanna cauillo;
In lacrymas, oris nobile soluit ebur:
Cui Pudor arridens, & Amor comes ipse Pudori:
Et tibi sunt voces hîc, vbi flendo siles?
Mitte precor gemitus, mea Magdala, mitte dolores,

Quos acuit mœstis turbida cura modis.
Crede mihi, plures gena dictat aquosa querelas,
Quàm queat innumero murmure lingua queri.
Mutus enim loquitur vocis cum pondere fletus,
Vocalesque sonant lumina muta preces.
Si cordis pia lingua, fluit lacrymosus ocellus;
An malè vox cordis lacryma tristis erit?

LXII.

MAGDALENA *peccata suis vnguentis & fletibus expiat.*

QVID tibi vis mulier trepidis obnoxia votis,
Frigida sollicitus cui quatit ossa pauor?
Mitte minas, crudâque metum de Numinis irâ:
Pax mergit lacrymis, quas tonat ira faces.
Nardus odorato quem lenit & vngit oliuo,
Vnguine de medico cur neget Vnctus opem?
Crede mihi, Stygiâ quas de pice flammat Erynnis,
Mista tuæ nardo vincet oliua faces.
Quid tibi non voueat de cælite Χριστὸς oliuo,
Vnde fluet flammis altera flamma tuis?
Si qua caput fuscant veteris vestigia flammæ,
Sidereo delet igne vel imbre dolor.
Cincinni, lacrymæ, crocus, oscula, nardus, amomum,
Quas non expugnent ad sua philtra minas?

MAGDA-

LXIII.

MAGDALENA *monstrum mutatur in Diuam pulcherrimam.*

VT septena nocens Lernæi cornua monstri
Monstrifero speculo vidit, & erubuit
Magdalis, (ah miseram!) tot inhorruit ilicet hydris,
Prompta mori, nisi spes alma secundet opem.
Protinus accurrit lacrymosa doloris ad vndas,
Balnea quò puro flumine pura bibat.
Funestâ quam sorte premit ius mortis & Orci,
Eripiet Stygio mox pia lympha lacu.
Illa potis calido fera monstra deurere fletu,
Illa potis blandis vincere Numen aquis.
Illa vouet faciles non duro in Numine vultus,
Illa nouum casto spondet ab imbre decus.
Quàm trahit intus amans arcano sidere IESVS,
Tam foris humano suscipit vltrò sinu,
Inuitatque ream: nec seciùs illa benignum
Influit in gremium, Numine iussa frui.
Quàm flagrat intus Amor vis imperiosa pudoris,
Tam foris os pingit purpura casta pudor.
Cui citimo radio simul ac caput icit IESVS,
Frons modò silua feris, iam rosa viua rubet.
Vndique, cerne, comis fluxêre virentibus hydri;
Quaque fluunt hydri, crimina fœda cadunt.
Terror abit, rugæque graues, seniumque doloris,
Et frontem nitido pumicat ore Charis.
Candida cygneis obnubit tempora vittis,
Qui sedet ingenuo pectore virgo Pudor.

Sic aliam ex aliâ iam Magdalin ambit IESVS:
E Stygio monſtro, ſponſa fit apta Deo.

XLIV.

Pia fraus Amoris.

NYMPHA verecundis gena cui micat illita guttis,
Quæque bipertito diluis amne pedes;
Falleris, & neſcis. nec falleris. alba gemello
Te dare fonte putas balnea? flendo capis:
Teque lauas lacrymis, (an & hæ quoque fallere doctæ?)
Quin etiam lymphas imbibis ipſa tuas.
Oſcula nam riguis vbi figis hiantia plantis,
Crinis & ora bibunt quas gena fundit aquas.
Cerne, tuas rigat vnda genas priùs illita plantis:
Sic redit ad fontem riuus vterque ſuum.

Pœnitentia exſcindit vlcus Conſcientiæ.

QVO te pennigeris ſuper euehis aſtra quadrigis?
Siſte, precor, volucres ad tua frena rotas.
Siſte, precor, ſeu tela placent, ſeu termes oliuæ:
Magdalis alternâ præmia ſorte leget.
Vſus erit telis, pacalibus vſus oliuis:
Magdalis icta gemit, & noua ſæcla trahet.
Hinc Amor, inde dolor, concors ſtat cura medelæ:
Hic ferrum, medicas ſuggerit alter aquas.
Vindice ſub ferro crudum dolor exſecat vlcus,
Sed medico ſucco Magdalin vngit Amor.

Sic

Sic vrente manu qui plectit acerbus, & idem
Parcit amans dulci mistus amore dolor.
Quàm dolor vrit atrox ferro qui sæuit & igni,
Tam lenit liquido rore suauis Amor.

L X V.

Epulum spirituale CHRISTVS MAGDALENAE *adornat.*

AD cœnam noua cœna venit, noua gaudia manant;
Dispare sed missu, par vbi mensa sedet.
Hîc epulum Simon, epulum struit ipsus IESVS:
Iste suum nectar promit, at ille merum.
Plumbeus ille magis plumbo, hic magis aureus auro est:
Hic trahit, ille fugat: gaudet hic, ille fremit;
Meque super rodens, mordaci dente lacessit,
Nectareasque nigro felle venenat opes.
Et licet inuidiæ fera ructet Echidna venenum,
Mustea de puro nectare pocla sequar.
Cælite me musto, dape cælite pascit IESVS
Pectus, & ora natant hausta tot illecebris.

L X V I.

Dulcedo è lacrymis.

ITE lyræ quondam malè gaudia, & omina luctus:
Ite ioci, vitæ seria damna meæ.
Ite leues curæ volucri de pulueris vmbrâ:
Ite stolæ probri conscia vela mei.

Ite graues torques, seruo modò vincula collo:
Ite rosæ, leto spinea silua meo.
Denique quotquot opes vitreo dat mundus aceruo,
Ite, mei fontes & seges atra mali.
Ab Domini pede læta bibo, simul erogo fletum:
Deque piis lacrymis ebria pocla lego.
Mœror enim quasi lætitiæ sator vbere botro,
Cùm biberit lacrymas, mustea pocla vouet.
Vndat inexhausto vindemia macta Lyæo,
Hoc de fonte satur si bibat hospes Amor.

LXVII.

MAGDALENA *animo linquitur* CHRISTI *tractans vulnera.*

PERTENTAT trepidante manu, digitosque retractat
Anxia, & in crudo vulnere læsa tremit.
Nunc labra, nunc pectus, fractos nunc luminis orbes,
Nunc mulcent laceros oscula blanda pedes.
Ora, genas, oculosque, latusque, necisq; cauernas,
Abruptosque pedes, diuiduasque manus,
Rursus hiante legit animâ, & rimatur auaris
Rursus hians oculis; rursus & ægra gemit.
Rursus & includunt suspiria muta querelas,
Singultimque secat murmur inane dolor.
Iamq; adeò viuum CHRISTO fit tota sepulcrum
Magdala, Magdaleo viuat vt ille sinu:
Cumq; Dei de morte nouam dēt vulnera mortē,
Ipsa suo CHRISTVM corde dat vsque mori.

MAGDA-

LXVIII.

MAGDALENA *salutem è nardo reperit.*

TE fera febris edit tacitas depasta medullas,
Sanguine defecto vita cadauer olet;
Vlceraque aspra tument obscœni conscia tabi:
Verminat impuro pure situque sinus.
Quære quod halat Arabs fors silua, vel afflat odoro
Indus onyx folio: nardina spica placet.
Ecce, caput nardo roras bene-olentis IESV:
Ambrosijs diues stillat aroma comis.
Quò medeare tuis ardens & saucia plagis,
Nunc tua queis vnxti, nardina CHRISTVS habet;
Inque vicem dio te nunc rigat vnctus oliuo:
Quas pluis ægra, capis sana salutis opes.

LXIX.

Momi conuitium.

QVIDQVID id est, animum fœdis quod prægrauat ausis,
Hoc infans tenero sustinet ore pudor.
Et sua probra palàm casto frons publicat ostro,
Quæ clàm cor tacito celat operta sinu.
Hinc tenebras & vela suo frons nuda rubori
Quærit, & obscœnum vult tegat vmbra caput.
Nunc igitur tibi si qua sacri sit cura pudoris,
Casta verecundis flammea quære genis.

Sed tibi purpureâ frons abdicat improba nubem,
Nec nisi fœda leues spargis in ora comas.
Quale nefas! nudi probra quò piet ista pudoris,
Nunc opus hîc alius qui tegat ora pudor.

L X X.

Modestia respondet Momo.

MOMVS an in læuam ridendas despuit iras
Crudus, & atra nigro cum sale probra vomit?
Despue inurbani fera iurgia & orgia Momi:
Nolo tuas abdat textilis vmbra genas.
Si frontem sine fronte pudor tibi perfricat orbus
Sindone; sic nudam dedecuisse decet.
Qui sua sic nudat inuesti crimina vultu,
Nec scelus erubuit; crimine liber abit.
Nec benè quis soluit, quē debet noxa, pudorem;
Anxia ni soluat frena pudoris Amor.

L X X I.

MAGDALENA *animo linquitur* CHRISTI *explorans vulnera.*

ARCANAS tacito suspendens ore querelas
Magdalis aspectat lugubre mortis opus:
Exceptumque sinu frigentem lustrat IESVM;
Rimaturque oculis, vulnera quanta secant.
Osculaque effusis dat & eripit vda labellis:
Rursus hians oculis vlcera mille legit.
O quoties libuit votis accersere mortem,
Vt toties vidit membra cruenta mori!

Pænè

Pænè graues leti sopor opprimit improbus artus:
  Sed propè labentem sustinet acer Amor;
Inque pedes animo linquentem surrigit. eheu!
  Lapsa, relapsa labat pectore semianimi;
Aspergitque (calix vt tum propè stabat) aceto,
  Cui nondum cruciæ fella remista necis.
Tum demum sua mens rediit, rapidusque cucurrit
  Ima per ossa calor, serpsit in ora color;
Abruptasque gemens geminat, geminatque querelas,
  Inferiasque parat officiosa Deo.
Antè tamen mortis scrutatur obitque latebras,
  Diues vt inde suas eruat augur opes:
Exploratque, sibi vitæ quod spondeat omen,
  Qui flagrat in gelido funere viuus Amor.

L X X I I.

Lacrymis iram Numinis placat MAGDALENA.

OBVIA quid spectas ardentem Magdala IESVM?
  Tune pati tantam parua fauilla facem?
Hinc iubar an speras? nimbosum sidus ab isto
  Sole tonat; flammas sed sine nube tonat:
Inflammatque minas: nec enim sedet vlla Tonanti
  Cura prior, iustas quàm properare faces;
Vindicibusque rogis atras exurere noxas:
  Et piceum obiectas noxia tota caput?
Mille rubēt circùm flāmæ, flammantq; tribunal

Igniuomum: & ſpectas bis rea facta Deum?
Hoc oculo (neſcis?) ferali luce cometes
Fulgurat, vnde necis conſcia ſigna flagrant.
O miſeram! quæ cura tuæ nunc prima ſalutis,
Quæve ſecunda? tuæ num data porta fugæ?
In quaſcumque voles caput anxia conde latebras;
Deprenſa in medio crimine ſemper eris.
Quid facies? ſæuis tot Vindicis ignibus, eheu!
Vrimur. Vltorem vicimus, inquit Amor.
Viciſti lacrymis placabile fulmen IESV:
Quod modò triſte iubar, lampas Amoris erit.

LXXIII.

CHRISTVS *ſpiritali nardo vngit* MAGDALENAM.

Qvò tibi flos myrrhæ? quò nardus amica corollis,
Quò tibi munificâ balſama fuſa manu?
Quò tibi ros oleæ, pingui qui nubit amomo,
Quemque Cilix flauâ dote maritat odor?
Vngere vin' CHRISTVM? non illi veſpera vitæ
Incubat, aut ægro corpore vita fugit.
At tu putre cales viuaci morte cadauer,
Quam ſcelus & febris noxia mœror edit.
Tange manu venam, mors incubat ignea pectus:
Et dotes medicas morbida tota geris?
Eia, crocum myrrhamque tuo tranſcribe Magiſtro:
Ille ſalus medicum Χριςὸς in vnguen abit.

Relli-

Relliquias animæ si pestifer exedit ardor;
Qui nocuas flammas temperet, humor erit.
Exsangui in macie modò pallida mortis imago,
Succida mox pleno flore iuuenta fluet.
Quid breuis hora facit? puncto quot fenerat annos,
Tam citò de morbo cui sata longa salus!

L X X I V.

MAGDALENA *lacrymas suas capillis exsiccat.*

LVMINA nimbosas vertêre doloris in vrnas,
Hinc Amor, inde pari mistus in imbre Pudor.
Quas oculus vomit imbricitor ceu nubilus Auster,
Mox sitiente comâ sicca relambis aquas.
Ipsa tibi pugnas discordi dissona voto,
Et lis diuiduum pectus iniqua secat.
Si siccas, alios oculus cur turget in imbres?
Sin fluis, has lymphas cur coma parca bibit?
In bibulam telam sparsos ne verte capillos,
Stricta vel imbriferis inijce frena genis.
Sed rigat & siccat labor alter & alter IESVM:
Apta pio discors hæc in Amore rota est.
Si coma casta bibit, pia quos gena depluit, imbres;
Num malè potat Amor, quas dolor vndat, aquas?

L X X V.

Ligo in manu CHRISTI *hortulani fit vmbraticum horologium* MAGDALENAE.

MAGDALIS incertas rapiens per deuia curas,
Venatur profugi conſcia ſigna pedis:
Nec longùm venata, pedes deprendit IESV,
Cui radiat gnauâ marra colona manu.
Hæſit inaſſuetâ Domini defixa figura:
Longus enim viridẽ ſarculus vmbrat humum.
Sarculus vmbrat humum, quem Crux tranſuerſa pererrat
Ad caput; & CHRISTI ſedula dextra regit.
Hunc quem quadra Crucis decornat imago ligonem,
Stare ſolo vt vidit; Dos mea, dixit, erit.
Vt benè nunc horas Crucis indice metiar vmbrâ,
Iſte ligo ſolers horologîon aget:
Quem ſuper irradiat ſol pulcher Amoris IESVS,
Mortis ad eclipſim qui modò nimbus erat.

L X X V I.

CHRISTVS *ſitit in Cruce lacrymas.*

VERIS odora ſequor veſtigia ſub Crucis vmbrâ,
Quæ pede purpureo pulcher adumbrat Amor.
Quà ſequor, abducunt feralem mortis ad aram:
Hîc reperi caluo nata roſeta iugo:
Qualia pænè ſerit ſpinæ de pubere telo.

Aſper

Aſper Amor, leti quem ſeges aſpra iuuat.
Hîc etiam lentâ deprendi rupe gementem
Magdalin, & diræ conſcia ſaxa necis.
Spina tenax vnco morſu defixit euntem:
Fixa ſtat: icta genis plurima lympha fugit.
Quaq; fugit, creſcit dolor, & comes vnda doloris.
Roſcida iam nubes Magdala tota fluit.
Rorat enim lacrymas, (fructus qui ſummus Amoris)
Quas Ieſſæ Solymo flos ſitit æger agro.

LXXVII.

Eclipſis MAGDALENAE.

NVPER ad Heſperij funeſta cubilia Solis,
Veſper inaſpicuâ quem ſepeliuit humo,
Quæris adhuc auidis incerta per omina votis,
Nubilaque vmbroſus funerat ora dolor.
En tacitos lacrymâ cor exprimit indice queſtus,
Et queritur longas noctibus ire moras.
Siſte ſed ô lacrymaſque, gradumque, graueſque querelas,
Et fuge nocturnis tædia vincta moris:
Iam debellato redit inclytus vltor Auerno;
Vt redit Oceanis Sol rediuiuus aquis.
CHRISTVS ab occiduis necis emicat, emicat vmbris,
Illuſtrique nouum parturit ore diem.
Obuius ecce tuis oculis iubar afflat & ignes:
Obuia iam plenum concipe Luna globum.
Vt quid adhuc fraudas lumen radiantis IESV?
Creſcentem ô felix hinc lege Diua diem.

Rurſus

Rursus at vmbroso palles ceu Cynthia vultu,
Quam propior rapidis torret Eoüs equis:
Nescia nam tangis, nec conscia tangis IESVM,
Et paris hinc noctem, dux iubar vnde legas:
Vitalesque tui Solis redeuntis ad ignes
Luna siles. heu! te mortis eclipsis habet.

LXXVIII.

Violas sub Cruce legens MAGDALENA *ab spinâ vulneratur.*

MAGDALIS infestis circùm vallata sarissis,
Mors vbi ferali sub trabe dira sedet,
Carpebat violas, quas Martius educat annus;
Carpentem violas improba spina ferit:
(Hæc Crucis exciderat spinosâ fortè coronâ:)
Magdalis exclamat saucia, clamat amans:
Sentio dulce mei pignus dotale doloris,
Spinigerâ è siluâ quod mihi misit Amor.
Omen ab euentu: blando cruor emicat ictu;
Cumque cruore, pari lacryma rore fluit.
Opto, simul voueo, mihi dos comes omnibus horis
Sit pia spina; meus iam rosa sanguis erit.

LXXIX.

Officinam vnguentariam Amor instituit.

HIRSVTVM malè culta caput, malè compta capillos,
Quò quæso proripis gradum,

Præ-

Præcipitique ruis curſu per deuia rerum?
Ad nundinas, ad nundinas?
Et quaſnam? ambitio tibi an empturit aurea gemmas,
Siue annulos cum torquibus?
Anne foro Cyprio ſpeculum & cum pectine plectrum
Vis emptitare, & ſpongiam?
Tale nihil ſpiras. inſana choragia mundi
Faſtidioſa deſpuis.
Te nouus ardor edit: ſagi canis inſtar, odoras
Venaris auras vndevis;
Arabicaſque ſagax paſſim rimare tabernas,
Et officinas Indicas.
Quid tantum ſatagis rerum, & fora cuncta pererras,
Par mobili trocho & rotæ?
Inſtitor ecce ſedet bene-olens, bene-olente tabernâ,
Indiſque inerrat mercibus.
Haud vlli vberiore ſeges fluit Inda paratu,
Manúſve manat largior.
Heus tu! non audis? ſurdas Amor adſtrepit aures,
Prenſans laciniâ ſtolam;
Inclamatq; frequens: En raro è germine myrrha,
Nardus, crocuſque, & cinnamum.
Quis fiet hic rogitas? Amor ille venuſtus IESV
Alumnus, & Diuûm decus.
Hîc caſia, hîc coſtus, crocus hîc, & puber amomũ,
Hîc cinnamomum, & balſamum.
Et quot Amor tibi verba ferit fragrante labello,
Tot crede fundi aromata.

Sat

Sat ſcio te Sponſus pulcherrimus vrit, & vrit
Cor ſaucium grauis pudor.
Quid tibi vis? edic. Amor indicat, eſſe fidelem
Nardum; an liceris nardinum?
Sic eſt: quo pretio? Totũ cedò Magdali mundum,
Si nundinari mens ſiet.
Turbida num palles? totũ das prodiga mundum,
Venale nardi in præmium;
Commutaſque chelyn, pepla, plectra, monilia, torques,
Cum nardinâ ſpicâ, & croco.
Sic iam dotis inops, comptu ſine, & indiga cultûs,
Nudo vagaris vertice;
Non retinens pictis Sicyonia dædala plantis
Obſtragulo ſub aureo,
Nec tereti vittâ gemmantes vincta capillos,
Nec torque amœna gemmeo.
Et vaga ſicut eras, ſine torque, peplóve vel oſtro,
Præceps Dei inuolas torum:
Nec niſi cinnameos apportas nuda liquores,
Queis perpluas Dei caput.
Credo, pio cùm læta croco ſic vngis amantem,
Fragrans in vnguen verteris,
Nónne tibi cerâ cor mollius ardet, & omni
Nardo ſuauius liquet?
Caſtus odoratos certè tibi fletus in imbres
Diſtillat orbe in vitreo.
Quotquot enim ſacer haurit Amor, funditque liquores,
Succis odoris imbuit.

Semi-

L X X X.

Semianimis MAGDALENA *illacrymat sepulcro.*

CVR gemit ad tumulum, ceu consona mortis imago,
Præmoriente Deo, Magdala prompta mori?
Et piceas auidæ mortis procumbit in vlnas,
Ceu tumuli consors, quo sua vita iacet?
Vult noua mors de morte fluat, de funere funus,
Noxa nouâ noxâ, deque dolore dolor?
Hæret adhuc certè ceu saxum immobile saxo
Magdalis, & tristi rupe sepulta iacet.
Languet amans; nec Amoris erit reperire medelā?
Quærit amans; nec erit qui sibi promat opem?
Ardet amans; & adhuc rapidis Amor auolat alis?
Pulsat amans; & adhuc limina surda silent?
Tun' potis ah mi CHRISTE pati tot acerba doloris?
Tun' potis ah lentæ tædia cruda necis?
Tu mera lux; & adhuc nox Magdalin vmbrat, & error?
Tu via; & errat amans? vita es; & ægra perit?

L X X X I.

Vult iterum vngere.

QVID tibi cum myrrhâ? properas vnctura sepultum?
Viuit: odoratâ cinnama mitte manu.
Exsequias viuo duxti lacrymosa: secundis

Nil

Nil opus inferiis, mors vbi iussa mori est.
Cur ergo vngendi noua cura recursat IESV?
Vis iterùm viuos tergere crine pedes?

LXXXII.

Speculum purpureum CHRISTI *vulnera.*

IMMEMOR ipsa sui passis in vota lacertis,
Stabat inornatum Magdalis hirta caput.
Vidit Amor stantem sine more, decore, vel auro,
Non peplus os vmbrat, vitta nec vlla comas.
Euge! quid, ô! dixit, sparsis inhonora capillis,
Ceu Lothis Solymâ Magdala caute gemis?
Si lubet, excelso speculum tibi subrige saxo,
Formosoque nouum duc licet orbe decus.
Rasile crystallũ si quæris; id, auspice CHRISTO,
Erigit in caluo silua cruenta iugo.
Suspicis aëriæ mortis lacrymabile pignus,
Hîc tibi funestæ viuit imago necis.
Vulnera purpureis quot cernis hiantia labris,
Tot roseis speculis pictus inerrat Amor.
Si memor hæc legis ora; tuis inscribet ocellis
Sanguineo radio vulnera viua dolor.

LXXXIII.

MAGDALENA *lacrymis vult rigare Crucis surculum insitum cordi* B. VIRGINIS.

ARBOR opaca comis, viret arbor opima racemis,
Quà Solymos colles frondifer vmbrat honos.

Crux

Crux erat, humanæ Crux arbor amica saluti,
Crux malè-securis hospita silua reis;
Vberior palmâ, platano formosior arbor,
Fertilior citro, nobiliorque cedro:
Durior hæc ebeno, buxique perennior vmbrâ,
Quæ sibi pomiferum sola sit apta nemus.
Hac sibi Virgo parens delibat ab arbore surclum,
Quem serat,& Solymâ prouida pangat humo.
Frondeus vnde nepos, ramusque virente iuuentâ
Ducat adoptiuis sæcula cana comis:
Deque rudi virgâ surgant plantaria siluis,
Vnde memor carpat poma cruenta dolor.
Magdalis vt vidit; siquidem comes illa Parenti
Ibat, & in caluo flebat, vt illa, iugo;
Obstupuit tristi defixa labore Parentis,
Donec Amor vocem soluit, & infit amans:
Alma Parēs grauido vis germine pullulet arbor?
Affundam riguas, fetus vt imber,aquas.
En lacrymæ:cordi viuam Crucis insere plantam;
Miscebit socias mutuus vsus opes.
Quam seris ægra tuo victuram pectore siluam,
Prouida Magdaleis lympha rigabit aquis.
Hæc vbi subriguis arbos adoleuerit vndis,
Et tulerit largo pabula læta sinu:
Lacryma tunc quæ cruda, viret iam lympha doloris,
Musteus ambrosij succus Amoris erit.
Et scribam lacrymis, queîs sese hæc educat arbor:
Hoc pomum tepidis Magdala fouit aquis.

Optat

LXXXIV.

Optat cum CHRISTO *mori* MAGDALENA.

SICCINE? CHRISTE tuæ rupit mors vincula vitæ,
Et mihi vita nouo ſtamine penſa trahit?
Magdalin ah! gelidus gelidi tu marmoris hoſpes
Deſeris, & Solymis Magdalis errat agris?
Cur ego non tecum concordi iuncta ſepulcro,
Hac in rupe pari nube ſepulta tegor?
Triſtis Hymen nūc cerne, dolor præludit Amori.
Pro thalamo, hîc tumulum mortis adornat Amor.
Si necis & vitæ par copula iungit amantes,
Et ligat æquus Amor; lex iubet æqua mori.
Quam diſcors ſeries ſic impare diuidit æuo,
Morte mihi grauior vita ſuperſtes erit.
Ne viuam: ah! viuo, cui pars perit optima vitæ.
Nónne mori totam eſt, viuere dimidio?
Imò neces mihi mille necis mora parturit. eheu!
Nolo dimidio viuere, nolo mori.

LXXXV.

CHRISTO *triumphante de morte & Orco*, MAGDALENAE *mœror*.

TAENARVS abrupto rictum diſcluſit hiatu,
Demugitque cauo gens Erebea ſpecu.
Quin etiam latè populi gemuêre ſilentes,
Victor vt ad Stygias canduit vltor aquas.

Semi-

Semita collucet vocali persona ludo,
Quà nouus ignotum rescidit vltor iter.
Iamque triumphato spolium deportat Auerno,
Limina qui quadrâ rupit ahena trabe;
Quaque triumphalem longo trahit agmine pompam
CHRISTVS ouans, socio te iubet ire choro.
Mille Duces inter solus spectatur IESVS;
Nec comes hîc festâ Magdala fronde vires?
Curarum heu! tibi mille serit noua cura catenas;
Teque nigrâ mortis compede vincla grauant.
Quid tibi vis, luctu quæ vertis acerba triumphũ?
Alterius palmas cur tua damna facis?
Cerne, cauo saxo spolium tibi liquit Auerni;
Et moreris victæ mortis ad exuuias?
Quod genus hoc luctus? raptæ modò pignora vitæ,
Quæ tibi vis pariat spes, peperisse doles?
Hoc Amor? Inuidia est: & adhuc mentiris Amorem?
Quis furor hic, vitâ sospite velle mori?

LXXXVI.

Angór absente CHRISTO.

PRIMA venit, postrema redit, casiamque sepulcro
Larga vouet, parili pænè sepulta specu
Magdalis. elingui vox hæret vincta palato;
Et brutæ statuæ par, sine mente stupet.
Scilicet absentem cruciat procul ardor IESV
Dissitus, & lento decoquit igne iecur.

Eminus absentem si sic Deus angit & vrit;
  Quid facit, os flammâ dum propiore ferit?

LXXXVII.

Nauis inermis MAGDALENAM *deportat in exsilium.*

CYMBA vehit Martham, fragili quæ texitur alno;
  Par Mariam curtâ stans trabe cymba vehit.
Et par cymba vehit iusto cum pondere fratrem,
  Cui soror alternum cingit vtrimque latus.
Iamque natat ponto, Zephyri crispante flabello:
  Ludicra veliuolos ventilat aura sinus;
Spumeaque impellit æquatis marmora remis,
  Spumosumque secat clauus arator iter.
Sic equidem rebar. sed tonsa hîc nulla, nec vllus
  Remus, & insidis anchora fida vadis.
Nónne procellosis pila ludicra voluitur Austris
  Linter, & incertis errat vt aura fretis?
Imbellisque abies ventos irritat, & æquor,
  Vt trepidam vincant ad sua bella ratem?
Vt lubet, Astræos acue in fera prælia fratres
  Aeole, fluctisonas adijce Caure minas:
Haud tamen vndiuagis Eurúsve Notúsve quadrigis
  Subruet errantem per freta sæua ratem.
Nónne vides? victrix per inhospita regna timoris
  Labitur inuito puppis inerma mari.
Cur ratis hæc velit armamenta? natatile ponto
  Ipsa sibi Cælum sit ratis: astra vehit.

Cale-

LXXXVIII.

Cælestes deliciæ in Contemplatione.

COR vbi pennatum ſuperas euibrat in auras
Fortis Amor, limo quē pigra fixit humus;
Ille leui volitat, volitat ſuper æthera pennâ,
Ignotis meditans auſa & inauſa viis:
Donec ouans animus, terræ iam victor & æthræ,
Eluctans luteo glutine, ſumma petat.
Liber enim vinclis enodes explicat alas,
Geſtit iô! cœnâ cælite iugè frui:
Irrumpitque Dei thalamum, gremioque Tonantis
Dulcè ſedens, nectar dulciùs inde bibit:
Maſſilioque ſolo ſuperas Sionis ad arces
Migrat; ouans epulo, quale miniſtrat Amor.
Ambroſias ſtruit ille dapes, nectarque propinat,
Aurea cui rutilas ſufficit æthra faces.
Quid ni Diua queat epulis accumbere Diuûm,
Quæ conuiua Deo, promaque conda fuit?
Quæ tot opima Deo terris modò prandia ſtruxit,
An malè iam cœnat cælite Diua toro?

LXXXIX.

Cur MAGDALENA *ſileat coram Simone & Iudâ.*

SI quæris hoſpes, & Magiſter hoſpitis,
Inhoſpitali vt Magdalis ſtetit toro,
Quo verpus aſper incubat, nec quid boni

Dextrâ approbatione ſternuit probè:
Cur vox hiantem Magdalin fruſtrat metu,
Et muta plorat? obuius ſedet lupus.

X C.

Quid MAGDALENA *ſcribat in conuiuio.*

LAETVS vbi madidas inuitat Iacchus ad aras
Conuiuam, & roſeo ſcriptitat imbre ſales,
Arguto Conuiua mero quid neſcio ſurdum
Pingit, & humenti ducit in orbe notas.
Inſpexi, tacito nota quid linat ebria Baccho:
Futile quid garrit ſcripta litura mero.
At tibi facundo quid ſcripturit vda Lyæo
Littera? tota ſiles ſicca: Lyæus abeſt.
Quid tu ſicca ſiles? te ſiccus an ebriat error
Abſque mero? quamuis ſobria, tota mades.
Sed puris ceu Nympha mades abſtemia lymphis,
Illita cui lacrymis littera ſcribit: AMO.

X C I.

Annulum MAGDALENA CHRISTO *ſuſpendit.*

ASPICIS anguineo lenteſcens orbe metallum,
Candida cui puro lux adamante micat?
Munus id auguſtis pia Magdala dedicat aris:
Fida Deo vixit, vult quoque fida mori.
Annulus hic, quem Sponſa ſuo ſuſpendit IESV,
Irruptæ fidei teſtis & obſes erit.

Magdali

Magdali solus Amor CHRISTVS, dum vixit & idem
Vt leto occubuit, Magdali solus Amor.

XCII.

Imago MAGDALENAE *ex Amore.*

MAGDALEAM viuo mihi pinge colore figuram,
Quale decus Zeuxis Parrhasiúsve parit:
Sidereumque Dei vultu duc cælite vultum,
Vt Diuûm archetypo Diua venusta fluat.
Ducis Apelleo spirantia lumina succo.
Aspexi: in tabulâ Diua renata sedet.
Fronte nitet nix pura, micat coma concolor auro,
Lumina purus onyx, labra pyropus habet.
Magdalis hæc diâ simulans sub imagine Diuam,
Cui tantum inuideat vel Charis ipsa decus.
Me rapit in flammas rapidi sacer ardor Amoris,
Vt primùm radij cor tetigêre meum.

XCIII.

PALINODIA.

Imago MAGDALENAE *ex Dolore.*

VT Dolor has fêsit de Magdali crescere tedas;
Hoc mihi pictor, ait, texe, retexe caput.
Non oculos, non ora, genas non quæro, nec artus;
Nec volo, vt hîc viuat æmula Diua Deæ:
Vnica; & hæc ingens sit lacryma tota, vel imber,
Magdala; & hîc tantùm flebilis humor eat.

Ros labra, ros coma, ros vultus, ros luminis orbes,
Ros gena, ros pectus, ros sit & oris ebur.

X C I V.

MAGDALENA *nuntia resurrectionis*.

MAGDALA quem surdo venaris auara sepulcro,
Anne putas furto diuite prædo tenet?
Iamque nouâ sub nocte premit sepelitque sepultum,
Vt duplus vnius funere luctus eat?
Siste fugam pia Diua, tuasque retexe querelas:
Quò rapit errantes deuia cura pedes?
Nec patulo saxo pignus iam quære salutis,
Quam fata vere nouo sospitat ipsa Salus.
Pullulat è grauido vitæ spes alma sepulcro:
Ecce tibi partæ nuntia prima spei.
Hoc est quod vacuâ rimaris anhela cauernâ:
Sit satis hoc; volucri curre, recurre pede.
Huc ideò ab Solymâ cursus fuit: illius ergô
Itur, & in Solymum deinde reditur iter.
En solito mulier vitæ iam lætior augur,
Iam positis curis omina fausta canit.
Sic malè-suada viro necis heu! interpres & auctor,
Femina fit vitæ nuntia læta viris.
Quàm felix ea noxa! parit mors ipsa salutem.
Sæua quod Eua patrat, Magdalis æqua piat.

Terrâ

X C V.

Terrâ CHRISTO *resurgenti gratulante, mœret* MAGDALENA.

VT Crucis opprobrium florente redemit Eoo
CHRISTVS, & extinxit vita bis orta necem;
Terra nouum, simul æthra nouum profundit amomum:
Rore suo hæc spirat, flore quod illa suo.
Ipse sibi flores, flos aureus ille salutis
Vendicat, & mundi gaudia verna ferit.
Nempe suo florens IESVS aspirat honori,
Et lustrat radio nobiliore diem.
Terra nouos cultus, Tyriosque superba paratus
Induitur, Domino sic placitura suo:
Intexitque sacram læto de flore corollam,
Et mutat teneris spinea serta rosis.
Scilicet illa pio redimit nunc blanda roseto,
Vulnera quæ fixit spina cruenta Deo.
Nil nisi spinosos legis hoc de vere dolores?
Stare nouam CHRISTO vis redeunte Crucem?

X C V I.

MAGDALENA *nauigans ad Cælum, velum è crinibus suis detexit.*

MAGDALA Tænario quondam male-naufraga fluctu,
Et mundi tumidis sæpè sepulta vadis,

Vt tandem Stygiis emersit inerma procellis,
  Quas agitant diris horrida monstra fretis;
Attondit iam salua caput, cirrosque comantes,
  Quasque secat, stricto colligit vngue comas:
Et dicit, lacrymans: Queis sparsi retia mundo,
  His ego de cinnis prouida vela struam.
Si cincinnatus laqueus deuinxit IESVM,
  Et dabit astrigeræ carbasa fida rati.
Apta coma hæc tramæ est lentus quam macerat humor,
  Vt licuit crispo tangere crine Deum.
Byrsa Libyssa suos si vertit in arma capillos;
  Cur pia cæsaries texere lina neget?
Altera stagna sequar, sequar altera regna: salutis
  Ibo mari; salsum sed mare fletus erit.
Insanas Boreæ furias, Nereique furores,
  Fulmineosque globos, monstrificasque feras,
Et Noton, & vis si qua Noto violentior vrget,
  Indomitis vincent lintea texta comis.
Ocyor & terras, & porrò dissita regna
  Aeolidum, & pluuium spes mea scandet iter:
Aetheriasque vias puppis tranabit, & ignem;
  Donec ouans Cælo classica læta canam.
Attigero fidum cælesti littore portum,
  Cui Pharos & pernox stat Cynosura Deus;
Carbasa veliuolis olim detexta capillis,
  Sidereo appendam tunc anathema tholo.

Genius

XCVII.

Genius ad famam MAGDALENAE *toto orbe peruagantem.*

Qvò gentium fugaci
Pennâ vagaris exsul,
Incompta, muta, sparsis
Sic hispidosa cirris?
Te solitudo malim
Abdat tuis latebris;
Et Magdalena casto
Hîc ingemas dolori.
Ah! denuò lacessent
Te dente viperino
Scribæ, genus proteruum:
Et viperas tot inter,
Hydras, feras, leones,
Rursum vagaris exsul?
Et vndeuis recursas
Sursum, simul deorsum?
Quid Nympha, nuda Nympha,
Et delicata Virgo,
Sus deque fers tot vngues,
Morsus, venena, dentes,
Rixas, minas, & iras?
Heu! icta deliquescis
In lacrymas perennes,
In lacrymas edaces,
In lacrymas amaras.

XCVIII.

Pulchritudinem suam in lacrymas vertit MAGDALENA.

ARGVTIS oculis picto sub flore corollæ
Lusit amœnus Amor, lusit amœna Charis.
Ista breuî sed scena cadit. Amor histrio vitæ,
Quí modò Comœdus, ritè Tragœdus erit.
Ite procul Veneres, blandique Cupidinis ignes:
Serius in lacrymas Magdalin vrget Amor.
Ah pudet: hinc duri contusa ad pectora planctus,
Hinc pudor, hinc gelidus plumbea larua metus.
Lapsa fluit coma, & ipsa comis dilapsa corolla,
Lapsaque dilapsis flaua iuuenta comis.
Qui roseo flos ore stetit, flos aureus æui,
Excidit in tristes iam cinis vdus aquas:
Quæque priùs niueo candebant lilia vultu,
Purpureis mutat flamma pudica rosis.
Sic licet ægra cadat formosi gratia vultus,
Gratior informi ridet in ore Charis.
Diuitiis animosa suis, nil indiga cultus,
Ipsa sui pretium, munus & ipsa suum.
Cui tamen in lacrymis maior perlucet imago,
Et noua adoptiuis gratia floret aquis.
En vbi perspicuis lucetque patetque sub vndis
Annulus, aut vitreis nummus inerrat aquis;
Siue virens latet herba, segésve, terésve lapillus,
Nais vbi puris ridet amœna vadis;
Quam sibi mendaci fons pictor adumbrat in vndâ,

Nónne

Nônne ſuo maiòr corpore forma natat?
Sorte pari, medio dilucet gratia fletu
Pulchrior, & maius fenerat aucta decus.

X C I X.

MAGDALENA CHRISTI *verbis paſcitur.*

IMBVIT irriguas fecundis imbribus aures,
Nectareiſque rigat torrida corda fauis
CHRISTVS, inexhauſtæ felix cui copia linguę
Vndat, & ambroſio Magdalin ore trahit.
Illa inhians, totum cupidâ bibit aure, Magiſtro;
Ac ſaturam pleno proluit ore ſitim:
Et mirer fatuas Marthæ ſi deſpuat ollas,
Nectar & ambroſiam vox cui dia facit?

C.

Certamen MAGDALENAE *cum Sole, vter prior* CHRISTVM *reſurgentem comitetur.*

CVRSV coruſco Sol leues rapit rotas,
IESV vt triumphum ſpectet auratâ in togâ:
Et Magdalena corripit leuem gradum.
Cælo ſoloque curritur curâ pari.
Vter duorum contigit metam prior?
Vt Solem IESVS, Magdalin ſic Sol præit,
Eamque curſu vincit, vt canat prior:
Io! triumphe! victor exſurgis Deus.

C I.

Palinodia.

ABERRO: oberrat Magdalis CHRISTO comes.
Quocumque CHRISTVS obuium flectit pedem,
Illuc, vt vmbra, Magdalis vertit fugam.
Miraris? illum corde fert clausum suo,
Spectansque vbiuis vndeuisque, quem sequi
Stat vsquequaque, quà præit, premit gradum;
Obses, comesque nescia abduci Deo.
Dic ergo: Magdalena pennipes,
Solis quadrigas cum suo præit Duce.

C I I.

MAGDALENA *cor suum pro sepulcro offert* IOSEPHO.

CAEDVA Ioseph marmora sculpis
Tumulo CHRISTI? desine curæ.
Quod tibi pando, discute pectus:
Cor ibi verno pulchrius horto,
Cor ibi claustro tutius omni,
Cor ibi custos fidus IESV.
Hic vbi CHRISTI nobile funus
Prouida condam.

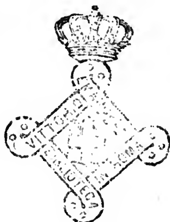
MAGDA-

CIII.

MAGDALENA *cithara in Conuiuio.* *Ad* SIMONEM.

DAS epulum; laudo. sed abest lyra nuntia gaudî:
　Hoc ego non laudo. si sapis, adde chorum.
Fabula sed surdo narratur, & abnuis auris
　Delicias; Verbum cui tamen hospes adest.
Plus sapit ista, tuo licet importuna Lyæo;
　Arguto digito fila canora teret.
Magdala quot neruis intexit & ossibus artus,
　Tot numerat viuas ad sua plectra fides.
Hîc vario in numero vocum discordia concors,
　Innumeros diâ temperat arte modos.
Sed chelys hæc sonat absque sono: se vertit eburnam
　Magdalis in citharam, cui citharœdus Amor.

FINIS.

FA.

FACVLTAS SVPERIORVM.

EGO *infrascriptus Præpositus Prouincialis Societatis* IESV *per Flandro-Belgicam, cùm* MAGDALENAM *à* P. BALDVINO CABILLIAVO *Societatis* IESV *Sacerdote conscriptam, quatuor designati eiusdem Societatis Patres legerint probarintque, potestate ab Admod. Reuerendo Patre nostro* MVTIO VITELLESCO *ad hoc mihi factâ, ut typis excudatur, permitto. In quorum fidem has litteras manu meâ subscriptas, officij mei sigillo muniui. Antuerpiæ* XXX. *Ianuarij* M.DC.XXV.

Florentius de Montmorency.

AP-

APPROBATIO CENSORIS.

CARMEN *hoc* BALDVINI CABILLIAVI, *Societatis* IESV *Presbyteri, quo* MAGDALENAM *diuersimodè affectam depingit, eruditum est, ingeniosum, & numeris omnibus absolutum; quinimò robusta quædam ac mascula oratio in eo spirat, in quo tot propè miranda, quot versus: ea propter quantum calamorum pro eo Auctor mereatur, quantum chartarum, proborum Lectorum iudicia æstimabunt. Datum Bruxellæ pridie Nonas Ianuarias,* M. DC. XXV.

Henricus Smeyers, S. Th. Licentiatus, & Scholasticus Bruxellensis, Librorum Censor.

SVM-

SVMMA PRIVILEGII.

PHILIPPVS IV. Hispaniarum Rex Catholicus, & Potentissimus Belgarum Princeps, Diplomate suo sanxit, nequis BALDVINI CABILLIAVI è Soc. IESV MAGDALENAM præter Balthasaris Moreti voluntatem vllo modo intra sexennium imprimat, aut alibi terrarum impressam in Belgicæ ditiones importet, venalémve habeat. Qui secùs faxit, confiscatione librorum, & aliâ graui pœnâ mulctabitur; vti latiùs patet in litteris datis Bruxellæ XXVII. Ianuarij, M. DC. XXV.

Signat.

Steenhuyse.

ANTVERPIAE,

EX OFFICINA PLANTINIANA

BALTHASARIS MORETI.

M. DC. XXV.

ONS
TANTI
LABO
RE

IHS